

HARLEQUIN®

изкушение®

март '95

39

ЕЛИЗ ТАЙТЪЛ

ЛЮБОВНА
ВЪРТЕЛЕЖКА

В ИМЕТО
НА ПИЙТ

НАШАТА СУПЕР
ТОМБОЛА

ЕЛИЗ ТАЙТЪЛ ЛЮБОВНА ВЪРТЕЛЕЖКА. В ИМЕТО НА ПИЙТ

Превод: Незабравка Светозарова

chitanka.info

Мади Сарджънт възлага големи надежди на новата си серия козметични продукти и срещата и с Майкъл Харингтън, вицепрезидентът на верига магазини, е извънредно важна. Ала всичко се обръща срещу нея — в химическото чистене са повредили официалната и рокля, навън вилнее снежна буря, колата ѝ отказва да запали, а на всичко отгоре нейната братовчедка ѝ оставя бебето си. Дори човекът, когото успява да наеме от агенцията за гледане на деца ѝ скроява номер. Той не е този, за когото се представя.

Магнатът Александър Форчън е твърдо решен да предпази синовете си от разочарованията на брака. Той оставя завещание, според което, всеки, имал неблагоприятното да се ожени, е лишен от наследство. За втория син — сериозният и делови Питър Форчън, няма нищо по-важно от успеха на компанията. Но пристигнал в Чикаго, за да сключи важна сделка, той като по чудо оживява през една бурна нощ. Свестява се в болницата. От този момент всичко, освен прекрасната доктор Елизабет Мърчан, загубва значение...

ЛЮБОВНА ВЪРТЕЛЕЖКА

ПЪРВА ГЛАВА

Мади Сарджънт стискаше телефонната слушалка, разтреперана и пребледняла от яд.

— Да! Правилно разбрахте. Роклята се е свила.

Колкото повече слушаше обясненията на служителя отсреща, толкова повече побесняваше.

— И слон да бях глътнала за обяд, нямаше да ми е толкова тясна. Да не говорим, че изобщо не я бях дала на химическо чистене, а на парно гладене. Беше съвсем нова. Не я бях обличала нито веднъж. Просто се беше измачкала. Специално я купих за важната делова среща довчера... — По средата на тирадата ѝ на вратата се позвъни. Мади отиде да отвори. — О, има ли смисъл? — промърмори тя в слушалката. — Сега нямам време да подавам жалби.

Погледна през шпионката и отвори вратата със свободната си ръка. Беше млада леко закръглена дама. Тя огледа развеселено тоалета на Мади, а последната ядосано се върна обратно в хола, без да спира да говори:

— ... Не, в понеделник сутринта, държа да се видя с шефа на вашата фирма за химическо чистене. Може да го уведомите, че роклята ми струва двеста трийсет и четири долара и искам пълно обезщетение.

Мади затвори телефона, погледна роклята си, след това своята сътрудничка Лиз и гневът ѝ премина в отчаяние.

— Свила се е, значи — рече Лиз с подигравателна гримаса.

— Знам, че ще прозвучи суеверно, но предусещах, че ще се случи нещо лошо — въздъхна нещастно Мади.

— Не се разстройвай — засмя се Лиз. — Между другото, посъбрах някои интересни сведения за господин Харингтън.

— Добре — вяло се усмихна Мади. — Хайде, разказвай, докато намеря нещо друго, което да мога да облека.

Мади влезе в спалнята и съблече червената копринена рокля, която преди ѝ беше по мярка, но сега можеше да стане на някоя хилава госпожичка.

Лиз я последва, като я гледаше под око как вади рокля след рокля от гардероба си и сърдито ги прибира обратно.

— Защо не облечеш онази черната, с която беше на последното коледно тържество?

— Онази, която злополучният ни дерматолог Кевин Глисън заля с пунш?

Мади припряно облече рокля от сив крепдешин, погледна се в огледалото и тутакси я съблече. Лиз продължи да следи с усмивка своята прелестна русокоса шефка.

— Успокой се, Мади. Много си напрегната. Каквото и да облечеш, изглеждаш страхотно. Всичко ще мине чудесно...

— Едва ли трябва да ти напомням, Лиз Купър, колко решаваща е за нас тази сделка! Ако спечелим офертата за новата козметична серия на луксозна верига като „Баретс“, не само ще увеличим славата на марката „Сарджънт“, но ще решим финансовите проблеми на компанията, както и проблема за реинвестициите.

— Слушай, Мади, аз най-добре знам колко усилия си вложила в създаването и превръщането на „Сарджънт“ в една от най-бързо проспериращите тукашни компании. Ти си само на двацет и осем, а виж колко много си постигнала! Е, вярно, нашата компания е с малък капацитет на производство, но ние имаме утвърдена марка и неуморен предан персонал, за който всички биха ни завидели. „Баретс“ се обърнаха към нас с предложение за изключителни права върху продажбите, а не ние. Обзалагам се на каквото пожелаеш, че е пристигнал за сериозен делови разговор.

— Права си — усмихна се Мади. — Трябва да гледам по-оптимистично на нещата. — Тя разгърна рокля в кафеникав цвят.

— Бива си я — кимна Лиз одобрително.

— Само ще я поизгледа малко. Хайде, разкажи ми за този Харингтън.

Лиз извади бележник от чантата си.

— Така-а-а... Харингтън, Майкъл. Трийсет и три годишен. Ерген. В „Баретс“ се е издигнал благодарение на способностите си и на упорит труд до поста вицепрезидент, завеждащ отдела по маркетинг и разработка на нови производства. Разправят, че започнал като продавач в магазина на „Баретс“ в Бостън. — Тя обърна делово следващата страница. — Между другото, израснал е тук, в Бинтаун,

Саут Енд. Най-голямото дете в многодетно семейство. Има сестра в колежа „Уелзли“ и брат, студент в „Тафтс“. Има три омъжени сестри. И още една, която ще се омъжва следващата неделя в Уотъртаун. Харингтън ще остане в града цялата седмица, заради сватбената церемония.

— И как успя да изровиш всичко това само за два дни?

— Един приятел работи в тукашния магазин на „Баретс“.

— Какво ли щях да правя без теб? — усмихна ѝ се благодарно Мади. — А къде е учил този... Харингтън?

— Никога не е следвал. Обзалагам се, че е единственият изпълнителен директор в „Баретс“ без респектираща търговска диплома от някой престижен университет. Издигнал се е до вицепрезидентството само с труд и ум.

Мади изхвърли едната черна обувка по средата на стаята и продължи да търси другата в шкафчето.

— По-добре обуй ботуши, защото заваля сняг — рече Лиз.

— Чудесно!

— Между другото, прогнозите са за снежна буря довечера.

— Направо прекрасно! Харингтън е избрал ресторант „Симеони“ на другия край на града.

— Е, поне има охраняем паркинг.

— Ако, разбира се, изобщо успея да запаля колата. И тя като мен мрази лошото време — въздъхна тя и си погледна часовника. — Ако не побързам, наистина ще закъснея.

— Аз те оставям. Снаха ми е поканила гости за бебето.

— Кое по ред беше? Третото ли?

— Не — разсмя се Лиз. — Четвъртото!

— А аз се вайкам колко съм претоварена — поклати глава Мади.

Лиз грабна якето си и тръгна към вратата.

— Желая ти успех. Утре ще ти се обадя.

— Благодаря ти още веднъж, Лиз. — Мади я изпрати и отиде с роклята в кухнята да разпъне дъската за гладене. Остави ютията да се загрее и отиде в банята да изтрие лицето си с любимия си лосион „Сарджънт“, да си сложи светъл фон дьо тен от същата марка, зелени сенки и червило в прасковен цвят.

След малко се върна в кухнята и докато се ядосваше, че ютията все още е студена, на вратата настойчиво се позвъни.

— Добре де! Идвам — извика тя, остави ядосано ютията и тръгна към вратата. Дочу тропане и сподавени хълцания.

— Какво, по дяволите... — надникна през шпионката тя и бързо отвори вратата. Отвън стоеше нейната братовчедка Линда с бебето си Тими на ръце. То се задушаваше от рев, но сълзи се стичаха и по бледите страни на майката...

— За бога, Линда, какво, се е случило? — Мади се опита да накара разстроената си братовчедка да влезе, но тя не помръдваше.

— Доналд... Той си отиде.

— Отишъл си е? — Мади я погледна изумено.

— Напусна ме. Остави и мен, и Тими... — едва успя да довърши Линда и безутешно заплака като сина си.

— О, Линда! Това е ужасно!

— Замина за Вейл, щата Колорадо, на някаква конференция на инженери. Трябваше да си дойде днес сутринта. Но се обади и каза, че иска да се разделим за известно време. Заради Тими... Напрежението от бащинството му се отразява много зле... Всичко се обърка, откакто се появи бебето...

Плачът на Тими почти заглушаваше думите ѝ.

— Хайде, влез и седни за малко, макар че бързам за среща. Дори вече закъснявам! Ти обаче ме изчакай да се върна и ще си поговорим.

Линда упорито продължаваше да стои на вратата.

— Трябва да отида при него и да се опитам да спася брака ни! — И без да дочака отговор, тя пхна в ръцете на своята братовчедка малкия ревльо. — Оставям ти Тими само за два дни! Няма към кого друг да се обърна.

— Но... Аз не мога — заекна Мади, ала гласът ѝ се изгуби в бебешките крясъци, засилили се веднага щом Тими усети неумелата прегръдка на чужд човек. Понечи да ѝ го върне, но в това време майка му се бе навела, за да вземе торбата с детски дрешки и карираното походно креватче.

— Това са дрехите на Тими, шишетата с храна, малко пелени и креватчето — изреди тя задъхано и стовари багажа в краката на Мади. — О, ти си моето спасение! Толкова много го обичам, Мади! А и Тим има нужда от баща. — Тя бързо прегърна братовчедка си. — Връщам се в понеделник сутринта. После ще се реванширам някак. Ще побързам, защото изпускам самолета!

Линда целуна припряно Тими и Мади за довиждане и изчезна.

Мади смаяно проследи как вратата се затръшна зад гърба ѝ.

Спусна се да я догони, ала асансьорът потегли. Тя погледна празното антре, после — ревящото бебе. Обзе я паника. Нищо не знаеше за бебетата! А и сега не бе най-подходящото време да го научи.

— Не, това е просто невероятно! Сигурно е кошмар.

Горкият Тими също не изглеждаше особено доволен от положението. Извиваше се и се задавяше от плач.

— Моля те, престани... — умоляваше го Мади. — Пречиш ми да мисля. Какво да правя?

Тя закричи ядосано из коридора, понесла истеричното бебе, като недоумяваше с какво бе заслужила подобна участ.

— Първо ще се обадя в ресторанта — измърмори Мади — и ще съобщя на Харингтън, че съм закъсала с колата, но няма да се бавя. Така... После ще реша какво да правя с теб. — Тя се вторачи в малкия вързоп.

— Не си мисли, че аз съм доволна, малкия — каза Мади, като изтри няколко сълзи от лицето му.

Запъти се към телефона с кресльото на ръце, но с влизането в стаята я лъхна неприятна миризма. Уж развалената ютия, оставена небрежно върху роклята, бе проработила!

— О, не! Защо все на мен? — изстена тя при вида на огромната прогоряла дупка отпред на роклята.

Уплахата ѝ поддейства успокояващо на Тими и той спря да плаче, зяпна я и изгука усмихнато.

— Ясно... Този господинчо обича да се присмива на чуждото нещастие. — Мади присви устни. — Добре, малкия! Задръж така, докато се обадя по телефона.

Но явно искаше прекалено много. В момента, в който се свърза с оберкелнера на „При Симеони“, Тими пак започна да реве. Предаде съобщението, но не чу отговора. Разбира се, веднага щом затвори телефона, бебето престана да плаче.

— Ще ме разиграваш, значи! Имаш ли представа как ще се изложи като закъснея за срещата? А сега трябва да ти поръчам бавачка, а и да си намеря друга рокля. И ако това не е най-отвратителната ми вечер...

Тими изгука.

Мади въздъхна и използва моментното затишие, за да се обади на Лиз за помощ! След десетина позвънявания реши, че сътрудничката ѝ е отишла на тържеството у снаха си.

— Няма изход. Мисли, Мади! — говореше си тя, докато се чудеше на кого от съседите в жилищната кооперация да позвъни. Те се поздравяваха единствено, когато се срещнеха по стълбите, и не можеше да ги моли да гледат чуждо дете. След като потърси всички приятели, които или не си бяха вкъщи, или се готвеха да излизат, тя все пак бе принудена да позвъни на съседите.

Откри единствено госпожа Джонсън от първия етаж. Тя тъкмо отиваше на гости при племенницата си в Марбълхед, но успя да ѝ даде полезен съвет. Дъщеря ѝ понякога използвала услугите на служба за гледане на деца.

— Чакай, да се сетя. Как се казваше... „Любов за малките“... Ах, да, сетих се! „Грижа за малките“ — каква прелест, нали? — Госпожа Джонсън се засмя и Мади също се насили да се засмее. — Имат филиали из цялата област. Както и да е — продължи съседката, — в указателя има доста такива служби. Предполагам, че всички притежават нужната правоспособност и професионализъм. Сигурно ще намерите някоя симпатична бавачка за детето ви. Ах, да, то не е ваше, нали? Значи ви е братовчед? Не, не, племенник. Точно така! Хайде, скъпа, желая ви късмет. Аз ще слизам, защото племенницата ми натиска клаксона отвън. Съжалявам, че не можах да ви помогна. Нали съседите сме затова, да си помагаме, но... Заповядайте някой път на чай у дома!

Оказа се, че в района на Бостън има седем служби за гледане на деца. Агенцията „Грижа за детето“ беше последна в указателя.

Мади се прекръсти и набра номера.

Докато Майкъл Харингтън караше по улица Стороу, върху предното стъкло на колата му неспирно се гонеха снежинки. Температурата рязко бе спаднала и пътят бе хлъзгав. Колите отпред занасяха във всички посоки. Затова пък Майкъл ловко маневрираше със своето ламборгини и лъскавата спортна кола уверено се движеше по пътя. Беше пристигнал с нея от Ню Йорк в Бостън, после я бе оставил пред дома на майка си и бе отлетял до Палм Бийч за една

седмица. Въпреки че никой не я бе карал толкова дълго време, двигателят мъркаше като доволен тигър. Майкъл спря пред изхода на правителствения център и нежно погали волана.

Когато пристигна пред „Симеони“, към него тутакси се спусна младеж с чадър в ръка, облечен в синьо яке с емблемата на ресторанта. Майкъл пъргаво излезе от колата и отказа предложението му чадър. Младежът се усмихна одобрително към ламборгинито и го подкара към паркинга.

Портиер на средна възраст с официална ливрея отвори тежката врата от стъкло и месинг и го поздрави по име. На гардероба една симпатична брюнетка му се усмихна лъчезарно:

— Радвам се отново да ви видя, господин Харингтън! Отдавна не сте идвали.

— Да, нямаше ме известно време — усмихна се Харингтън и съблече италианското си черно кашмирено палто.

— И откъде се сдобихте с този божествен тен? — попита тя, загледана в загорялото му мъжествено лице, което бе по-скоро сурово, отколкото красиво, с широката си челюст, волева брадичка и прав нос, тъмни вежди и мигли, обрамчващи очи с цвят на среднощно небе. Тези тъмносини очи бяха в състояние да накарат една жена да повярва, че е единствена на земята.

— Имах малко работа миналата седмица в Палм Бийч — отвърна Майкъл и небрежно пригладя коса.

— Ах, че късметлия!

Харингтън се усмихна уморено. Командировката в Палм Бийч бе доста изтощителна. Бе прекарал цяла седмица в анализиране, оценка и проучване възможностите на козметичната компания „Амур“ — една от двете компании между които се колебаеше, при избора на нова козметична серия за „Баретс“. На тръгване от Палм Бийч той вече бе направил избора си. Тъкмо поради това предстоящата му среща с Маделин Сарджънт от козметичната компания „Сарджънт“ беше излишна. Реши все пак да спази уговорката си, единствено от коректност и уважение към усилията на госпожица Сарджънт, която му бе изпратила подробна оферта за възможностите на своята компания. Не гореше от нетърпение да ѝ съобщи решението си. Но, такъв е животът! Най-малкото, което можеше да направи за нея, бе да я покани на една хубава вечеря.

— О, господин Харингтън! Радвам се да ви видя — поздрави го сърдечно обекелнерът.

— И аз се радвам, Чарлз. Как е семейството ти?

— Чудесно. Синът ми тъкмо го приеха в университета в Анеполис, затова пък дъщерята... Е, тя е още малка и умът ѝ хвърчи. Не знам какво да ви кажа. Според жена ми всички тийнейджъри минават през този период.

— Позната история — отвърна Майкъл. — С шест по-малки братя и сестри съм виждал всевъзможни вариации.

Двамата си размениха разбиращи усмивки.

— Да ви заведе ли до масата или предпочитате да се отбиете на бара преди това. Госпожица Сарджънт, вашата гостенка, съобщи, че имала проблем с колата и ще се забави.

Майкъл поглади брадичка замислено. Накрая реши да отиде до бара. Ще изчака да дойде. По-добре още сега да решат въпроса.

— Откъм крайбрежието се задава силна буря — подхвърли барманът и остави пред Майкъл чаша уиски.

— Да, набира скорост. Пътищата са заледени.

Повъртя чашата известно време и накрая реши да се обади на Мади Сарджънт. Ако я намери, ще ѝ предложи да отиде да я вземе. Секретарката му прилежно бе записала адреса и телефонния ѝ номер в бележника му за срещи. Намери номера и завъртя два пъти, но даваше заето. Допи бързо чашата си, остави бакшиш и каза на излизане на Чарлз, че отива да докара госпожицата. Ако е тръгнала и пристигне преди него ще се срещнат в ресторанта.

Мади се вбесяваше все повече и повече. Агенцията „Грижа за малките“ нямаше свободни бавачки. Същото се отнасяше и за „Най-доброто за детето“, „Мери Попинз“ и „Дребосъчетата и Гуси Гандър“. Последната ѝ надежда бе „Хюс Плюс“. Беше им въртяла два пъти, но все даваше заето. Когато най-сетне се свързах тях, я оставиха да чака на фона на детски приспивни песнички. Тя седна на канапето, като стискаше палци, а Тими кротко пъшкаше и си играеше в скута ѝ. По едно време се сети, че на горкото дете сигурно му е много горещо във всичките дрехи, с които го бе навлякла Линда, и бързо го разсъблече. В отговор последва блажена тишина.

Мади още се чудеше на мимолетното си щастие, когато не щеш ли, скутът ѝ се подмокри внезапно. Естествено, вече бе облякла роклята, която Лиз ѝ препоръча, като реши, че петната от пунш няма да личат. Сега не само щяха да личат, но и да ухаят приятно. Тя изруга под нос, ала Тими продължаваше да гука щастливо.

— Добър вечер! Тук е „Хюс Плюс“. Можем ли да ви помогнем с нещо?

— Надявам се да можете — отвърна Мади с такова отчаяние в гласа, че жената отсреща леко се разсмя. — Трябва ми бавачка и то веднага! Много е важно. Само за два часа.

— Веднага ли? — Последва пауза. — Събота вечер винаги е, най-натоварено. Мисля, че всичките ни служители са заети...

— Моля ви, намерете някого!

Докато чакаше, Тими отново заплака. Мади доближи слушалката до ухото му. Може пък на него да му харесва повече електронния вариант на популярната приспивна песничка. Позна.

— Поне разбираш от музика — въздъхна тя. Похвалата му подейства точно както и музиката.

— Хайде, Тими, ако имам късмет, сега ще пристигне една леличка от „Хюс Плюс“, за да ни отърве и двамата от мъки. — Тя внимателно вдигна пикльото, стиснала слушалката между рамото и брадичката си. — Знам, че пелената ти е за сменяне. Щом свърша разговора, ще се погрижа за теб. Но не очаквай кой знае какво. Досега не ми се е случвало да сменям пелени.

Думите ѝ не прозвучаха утешително. Тими не престана да плаче, докато не видя сребърното ѝ колие. Очарован, той притихна точно преди да спре музиката. Мади затаи дъх.

— Имате късмет. Някой се е отказал. На разположение е един от най-добрите ни мъже-детегледачи. Нали нямате нищо против, че е мъж?

— Не, не, добре е! Чудесно! — прекъсна я Мади и бързо ѝ каза името и адреса си. — За колко време може да дойде?

— Ами бурята се засилва. Той обаче живее наблизо. Сигурно ще успее да дойде до петнайсет минути. Но първо, ще ви помоля за малко информация.

Мади ѝ каза името на Тими и че е на шест месеца. Освен това изтъкна, че е в добро здраве.

— Достатъчно. Оставете на детегледача временния си адрес и телефон, координатите на втори човек, в случай на нужда, и тези на лекаря на бебето...

— Добре, ще направя каквото мога.

— В такъв случай въпросът е уреден.

— Благодаря! Безкрайно съм ви задължена.

— Надявам се да станете наш редовен клиент.

Мади се усмихна кисело. Как ли пък не! Веднага щом затвори телефона, тя вдигна Тими от скута си и извади от торбата една пелена.

— Страхотно. Майка ти май няма много вяра на памперсите за еднократна употреба от рекламите — отбеляза Мади, мрачно загледана в грамадната пелена. — Е, бебчо, вече ти казах да не очакваш от мен чудеса.

Мади го сложи на канапето, но се сети, че е забравила да подложи нещо отдолу. Тими се въртеше, но Мади успя да съблече мокрите му дрешки. Той пак загука и реши, че тъкмо сега му е времето да се облекчи повторно. Мади извика, отскочи назад и това се стори много забавно на Тими.

— Майка ти споменавала ли ти е, че имаш страхотно чувство за хумор? Но аз ще си го върна някой ден — измърмори тя, като набързо и неумело закопча новата пелена. — След осемнайсетина години, когато седиш с приятелката си на някое семейно тържество и се правиш на нахакан, ще разкажа какво направи току-що. Смей се сега, ако още искаш!

Той се смя до момента, в който тя го остави на одеялото и отиде да се преоблече отново. Извади от гардероба една копринена рокля в бледи пастелни цветове и го погледна въпросително.

— Как ти се вижда, малкия?

Последва оригване.

— Е, роклята поне е чиста и суха. Това все пак е нещо.

Но не кой знае какво, според Тими. В момента, в които я облече, той яростно започна да изпробва гласните си струни.

— Ей, ти за експерт по модата ли се имаш?

Когато след двайсетина минути се звънна на вратата, Мади се втурна да отвори, вече облякла палтото си, с ключовете от колата в едната ръка и ревящото бебе в другата. Междувременно, Тими отново

се подмокри, но сега вече щеше да го преоблича професионалист. Отвори вратата и буквално хвърли Тими в ръцете на мъжа насреща.

— Слава богу! Вече съвсем се бях отчаяла — изговори тя и се завтече към отворената врата на асансьора. — Нещата му са в хола, на канапето. Няма да се бавя.

— Ей, чакайте! Спрете за малко...

— Не мога! Закъснявам — извика тя от асансьора.

Мъжът хукна подире ѝ с бебето, обаче вратата хлопна точно под носа му.

Мади пристигна в ресторанта с половин час закъснение, с ужасно главоболие и премръзнали крака — парното в колата бе решило да се счупи тъкмо сега. Злите орисници не просто бяха против нея, те бяха решили да я унищожат. В кафявите ѝ очи проблесна решителност. Нямаше да се даде току-така, въпреки гардероба, пълен със съсипани рокли, обгорялата ютия, повреденото парно, и на всичкото отгоре, истеричното неконтролируемо бебе! Така поне си мислеше, докато гардеробиерката прибираще палтото ѝ.

Оправи косата си, пое си дълбоко дъх, за да дойде на себе си и се насочи към оберкелнера.

— Аз съм Мади Сарджънт, поканена съм от господин Харингтън.

— Господинът с вас ли е? — погледна оберкелнера зад нея.

— Не. Още ли го няма?

— Скоро ще се върне — отговори той и взе две менюта. — Да ви покажа ли масата или ще почакате на бара?

— Заведете ме до масата, ако обичате.

Любезно усмихнат, той я поведе през осветения от свещи салон. За пръв път идваше тук, макар да знаеше, че ресторантът е от най-изисканите в Бостън. Но сега беше прекалено изнервена, за да се наслаждава на изящната обстановка и пикантните аромати, които се носеха от околните маси.

Оберкелнерът спря пред една красиво подредена махагонова маса и настави Мади на сиво плюшено канапе.

— Струва ми се казахте, че господин Харингтън скоро ще се върне.

— Точно така.

— Това значи ли, че вече е бил тук?

— Да, в осем — отвърна обсеркелнерът и застана изпънато до масата. — Ще поръчате ли коктейл, докато чакате?

— Сигурен ли сте, че ще се върне? Получи ли съобщението ми?

— О, да, предадох му го лично. Ставаше дума за някакъв проблем с колата, ако не се лъжа.

— Да — намръщи се Мади.

— Всъщност, господин Харингтън излезе с намерението да ви докара, но явно сте се разминали по пътя.

— Тръгнал, за да ме докара ли?

— Не се тревожете. Ще се върне, като види, че ви няма. Коктейл ли ще предпочетете или вино?

— Вино — рече тя разсеяно и усети как коремът ѝ се сви на топка. Да не би човекът, който дойде да гледа Тими... Но той бе дошъл заради него? Това беше детегледачът от „Хюс Плюс“. А дали пък не беше...

— Извинете, госпожице, червено или бяло вино желаете? Има леко бяло бургундско и...

— Какво? — В погледа ѝ нямаше и следа от предишната решителност. — Не може да бъде! — прошепна тя. Не може преди малко да е хвърлила хлапето в ръцете на самия Харингтън. Помъчи се да си спомни външния му вид и облекло. Но всичко ѝ беше като в мъгла.

— Госпожице, червено или бяло вино?

— Моля... бяло. — Ами ако наистина е бил той? Малко ли бе ди й се случиха днес. Невъзможно, отсече тя. Поне щеше да каже нещо. Нали веднага бе затръшна вратата на асансьора. Просто изчакай малко, успокояваше се Мади. Не насилвай нещата! Напълно възможно е Харингтън да е пристигнал след нейното заминаване и детегледачът да му е казал, че е тръгнала. Сигурно щеше да се появи всеки момент.

Мади бавно отпи от изстуденото бяло вино. След двайсетина минути още го нямаше. Загледана безизразно в празната чаша, по едно време тя чу гласа на обсеркелнера.

— Извинете, но господин Харингтън току-що се обади. Моли да го извините. Опитвал се да звъне по-рано, но линията била блокирана заради бурята. Срещата се проваля. Задържало го нещо непредвидено.

— Непредвидено ли?

— Може да е закъсал по пътя.

— Закъсал?! Ясно...

Измина почти цял час, преди Мади да успее да се прибере вкъщи. Колата ѝ затъна дълбоко още на втория километър. Останалите пет преки тя извървя пеша в снежната виелица. Забравила студа и измръзналите си крака, Мади изпитваше страшно безпокойство. Дали мъжът, който така лекомислено бе взела за детегледач, не бе самият Майкъл Харингтън?

Бъдещето ѝ беше в неговите ръце.

Нейното бъдеще... и на едно вечно подмокрено ревливо бебе.

ВТОРА ГЛАВА

Когато отключи вратата на апартамента, тя дочу успокояващ мъжки глас, който идваше откъм кухнята:

— Добре, скаут... Вечерята е готова. А ти готов ли си да я излапаш?

Мади тихо съблече палтото си и си събу ботушите. Стоеше и трепереше в коридора. Трябваше да мине една минута, за да се възстанови кръвообращението в премръзналите ѝ крайници.

Промъкна се във всекидневната и надникна оттам към кухнята. Мълчаливо продължи да наблюдава високия тъмнокос мъж, който стоеше до печката с гръб към нея. Тими лежеше спокойно и доволно на лявото му рамо, докато той леко се извърна и нещо опита затопленото шише с мляко, капвайки на китката си.

— Идеално! — съобщи той с дълбокия си баритонов глас, като люлееше бебето с една ръка. Засмя се нежно, когато Тими протегна ръчички и сграбчи лакомо шишето.

— Кога те е хранила майка ти за последен път, а, скаут? — Той остави шишето за момент на Тими, който го стискаше с все сила и завъртя кранчетата на умивалника, като запуши сифона. — Ще те изкъпя хубаво и си готов да спиш. А когато майка ти се върне, ще те премести в креватчето.

Докато мъжът чакаше умивалника да се напълни, Мади успя да го види в профил. Излъчваше сила и суровост, но бе извънредно привлекателен. Той погледна Тими и върху загорялото му лице се появи усмивка, а покрай очите и устните му — ситни бръчици. Беше навил ръкавите на ризата си над лактите и при всяко движение мускулите на ръцете му потръпваха.

Непознатият затвори кранчетата обърна се и чак сега я забеляза. За момент се стресна, но бързо се овладя.

— Къде сте се учила да повивате бебета? В корпуса за бързо реагиране ли? — Той се усмихна леко, а тъмносините му очи я пронизаха.

Мади се взира в него в продължение на една дълга минута, след това отметна глава и избухна в чистосърдечен смях.

Мъжът я последва във всекидневната с доволния Тими на ръце и изчака да се успокои.

— Може ли и ние да се посмеем?

Мади се опусна в меките възглавници на канапето.

— Съжалявам — каза тя и смехът ѝ премина в кикот. — Просто... за момент си помислих, че съм направила фатална грешка.

— И в какво би се изразявала тази грешка?

Мади не отговори веднага. Вместо това проследи как мъжът махна шишето от устата на Тими, сложи бебето на рамото си и го потупа по гърба, докато Тими не се оригна силно.

— Така е по-добре, скаут. Сега можеш да си довършиш вечерята. — Той отново прегърна бебето и сложи биберона в устата му. Всичко това стана без плач, без никакъв протест или дори намръщване от страна на Тими.

— Вие сте страхотен! — възкликна Мади и бързо добави: — С бебетата. Сигурно от доста време сте в този бранш.

Мъжът се усмихна загадъчно.

— Имам известен опит — изрече той и се взря в лицето ѝ. После погледът му се плъзна по дългите ѝ стройни крака. — Та, кажете ми за грешката, която едва не сте направили.

Мади изпъна крака и придърпа полата си по-надолу. Погледна го сериозно, ала забеляза, че той весело се подсмивва и усети предателска червенина да плъзва по лицето ѝ.

— Ами... Докато чаках в ресторанта, си помислих, че всъщност... съм оставила Тими не на когото трябва.

— Не на когото трябва?

— Опасявах се, че вие не сте мъжът бавачка от „Хюс Плюс“. Че вместо него е дошъл да ме вземе мъжът, с когото имах делова вечеря. Никога не съм виждала Майкъл Харингтън. Бях почти сигурна, че съм сгрещила. А и когато той се обади в ресторанта, за да ми съобщят, че нещо непредвидено го е задържало, аз си помислих, че... Направо се побърках! Не че нямам причина да се тревожа. Може би пропуснах големия си шанс, като не отидох навреме. — Мади въздъхна уморено и погледна Тими, който бе заспал в прегръдките на непознатия. — Защо всичко, ама всичко, се обърква? — Тя млъкна и измъчено се усмихна.

— Добре поне, че се появихте вие, успокоихте Тими... и се погрижихте за него.

Комплиментът ѝ явно го обърка и мъжът се изчерви. Реакцията му я изненада. С неговия външен вид, телосложение и уверено поведение, помисли си Мади, е от този тип мъже, които са свикнали да получават комплименти постоянно. Тази неочаквана проява на уязвимост я трогна и смути. Да не би да е на път да се увлече по мъж — бавачка на бебета?

— Когато влязох — продължи тя бързо, като се опитваше да овладее неловкото положение — и ви видях с Тими, въздъхнах с облекчение. Най-лошите ми страхове не бяха се сбъднали. Майкъл Харингтън не би стоял в кухнята с бебе на ръце, не би си играл с него, нито би затоплял млякото му или водата за къпане... — Мади би дала всичко в този момент само мъжът да не я гледа така с тези невероятни хипнотично сини очи. — Вие... отдавна ли се занимавате с тази работа?

Той се засмя.

— Не, вече, не!

— От „Хюс Плюс“ ми казаха, че сте един от най-добрите.

— От „Хюс Плюс“ са казали това? Един от най-добрите?!

Тя осъзна, че той ѝ се подиграва. Играта на котка и мишка явно му допадаше. Мади се изправи рязко.

— Колко ви дължа? Не попитах за тарифите. — Тя тръгна да вземе портфейла си.

Тими започна да нервничи.

— Успокой се, скаут. Майка ти вече е тук. Тя ще те изкъпе и ще те сложи спиш.

Мади се закова на място и се обърна бавно.

— О, ами къпането... Вижте, така и така сте тук и тъкмо щяхте да го къпете, когато дойдох... Защо не го направите?

— Млада изнервена майка, а?

— Аз не съм негова майка. — Тя погледна Тими със съжаление. — Оставиха ми го временно.

— Временно?!

Мади присви очи.

— Да, моята братовчедка. Появи се половин час преди да ви повикам. Беше изпаднала в истерия, помоли ме да се грижа за Тими,

защото заминава спешно за Колорадо да се опита да спаси брака си. Съпругът ѝ бил се изплашил да бъде баща и решил да изчезне за известно време. Повярвайте ми, на двайсетата минута, започнах да разбирам бащата.

Той се усмихна.

— Това бебе ли? Хей, Тими е страхотно хлапе? — Мъжът се приближи към Мади. — Май не ви е провървяло в началото?

— Получавах подарък за досетливост.

— Хайде, вземи го и го подръж малко.

Мади заотстъпва назад.

— Не... Всеки път, щом го докосна, той започва да реве.

— Аз разбирам от тези работи, така че щом ти казвам, вземи го. Ще ти дам някои наставления.

Мади стисна устни и погледна бебето. Беше сигурна, че и Тими я гледа толкова бдително, колкото и тя него.

— Просто се отпусни. Бебетата безпогрешно усещат състоянието на околните. — Той сложи ръка на рамото ѝ. Мади, потрепери леко при докосването му и стисна устни още по-силно. — Виждаш ли, напрегната си. — Мъжът нежно започна да масажира мястото между шията и рамото ѝ.

Загрижеността му я накара да се напегне още повече.

— Добре, добре — каза тя отчаяно. — Дай ми Тими! — В момента, в който взе бебето, лицето му почервения и то започна да реве с пълен глас. — Видят ли, нали ти казах! — Тя се опита да му върне Тими, но той хвана ръката ѝ.

— Хайде, ще го изкъпем заедно — рече мъжът и се надвеси над нея, за да го чуе по-добре.

Топлият му дъх я развълнува още повече, което пък засили раздразнението на Тими. Тя погледна непознатия ужасено. Той най-накрая се предаде и взе изпадналия в истерия Тими. Няколко подхвърляния във въздуха, малко гъделичкане по коремчето и Тими вече се кикотеше.

— Доктор Джекил и господин Хайд — промърмори Мади язвително.

— Мисля, че току-що открих магическото докосване. — Той провери водата с лакът.

— Защо не го изкъпем във ваната?

Мъжът се усмихна.

— Защото може да се изгуби в нея.

— Да, толкова е мъничък! — Тя завъртя кранчето.

— Уао! Спри го или и ние ще се изкъпем! — хвана той ръката ѝ.

— Няма да е зле и ти да си вземеш един хубав горещ душ. Ръката ти е ледена!

— Колата ми се повреди на около километър оттук. Трябваше да дойда пеша.

Ръката му все още беше върху нейната и я галеше, за да я стопли. Докосването му предизвика у нея дълбоко ѝ неочаквано силно сексуално вълнение.

Издърпай си ръката, Мади, заповяда си тя. Това е лудост! Стегни се! Временно си объркана, но не искаш да направиш нищо глупаво, нали? Нищо, за което ще съжаляваш по-късно.

— Добре ли си?

Мади кимна, издърпа ръка и спря кранчето.

— Добре, достатъчно. — Той отново хвана китката ѝ и потопи ръката ѝ в хладката вода. — Трепериш! Май се страхуваш да изкъпеш този дребосък, а?

— Все още... ми е малко студено.

— Може би трябва да се погрижим първо за теб?

Тя нервно затегна кранчето.

— Моля те, не прави това — прошепна Мади. — Не се... занимавай с мен. Ще бъда напълно откровена. Прекарах една ужасно напрегната вечер. И някъде в този град има мъж на име Майкъл Харингтън, който без съмнение също е прекарал напрегната вечер. И сигурно ме държи отговорна за това. По-добре е да си тръгнеш. Ще се обадя утре на „Хюс Плюс“ и ще им кажа, че си бил... страхотен.

— Мади... — Гласът му беше дълбок и плътен.

Тя го погледна, учудена, че той се обръща към нея на малко име. В този миг осъзна, че не може да си спомни дори името му, въпреки че жената от „Хюс Плюс“ ѝ го бе дала.

— Мади — повтори той сериозно, без намек за прелъстяване. — Има нещо, което трябва да ти кажа.

Тя го погледна.

— Какво?

Мъжът забеляза, че се е изчервила и усети, че го намира за привлекателен, както и той нея. По челото му избиха капчици пот. Почувства се като мерзавец, въпреки че не той, а тя бе започнала всичко. Но той бе приел играта. Трябваше да поеме отговорността, че е продължил и се е поддал на дяволското изкушение. Беше непоправим шегаджия, когато му се отдадеше случай... Мади стоеше, срещу него и очакваше отговор. Това, че се бе възползвал от наивността ѝ, го караше да се чувства още по-зле. Той си пое дълбоко дъх.

— Мади, аз не съм детегледач. Всъщност, детегледачът от „Хюс Плюс“ се обади пет минути след като ти изхвърча оттук. Извини се, че не може да дойде, защото някой от семейството му неочаквано се е разболял. Опитах да се обадя в ресторанта, но не можах да се свържа. Да си призная честно, разгневих се не на шегата. Не си бях представял, че ще прекарам вечерта с бебе на ръце. Почувствах се като в капан! Повярвай ми, не съм свикнал с това чувство. Но не можех да оставя Тими сам. Знаех, че щом получиш съобщението ми, бързо ще се прибереш. Не можех да направя нищо друго, освен да остана тук. Добре че Тими е толкова сладко момченце! — Мади кимна онемяла. — Но когато влезе и реши, че съм детегледачът, прииска ми се да ти дам малък урок. Но се поувляхох малко.

— Ти си Майкъл Харингтън?! — Тя го погледна толкова ужасено, че на него му се прищя да потъне в земята от срам.

— Съжалявам! Беше подло от моя страна. Но мислех, че Тими е твое дете, че ти си лекомислена млада дама, която не умее да... — Той видя как красивите ѝ лешниковокафяви очи се присвиха и заблестяха враждебно. — Но не си никак лекомислена... — произнесе той с пресъхнало гърло. — Ти въобще не си лекомислена!

Мади отстъпи назад, като бавно клатеше глава, скръстила ръце на гърдите си. Каква пародия!

— Това, което се опитваш да ми кажеш, е, че нарочно си ме направил на глупачка! И отгоре на всичко, ти е било забавно!

— Мади...

— Не ме наричай Мади! Само приятелите ми могат да ме наричат така. И още нещо... — Тя рязко млъкна, осъзнала, че крещи на човека, който държи бъдещето ѝ в ръцете си. Май напълно бе откачила.

Сълзи изпълниха очите ѝ.

— О, господи, кога ще свърши този кошмар! Няма ли да се смилят злите орисници? — изстена тя и се свлече на стола.

Майкъл се приближи към нея с Тими, който се гушеше в прегръдките му. Наистина се почувства като подлец. Не само че бе я подвел с бебето, а отгоре на всичкото трябваше да ѝ съобщи, че не е предпочетена от „Баретс“. Не биваше да удължава агонията ѝ. Трябваше да свали картите и да се оттегли с извинения. Но не можеше да го направи. Бедната жена се чувстваше толкова зле! Колко можеше да понесе за една вечер? По-добре да остави лошите новини за по-късно, когато се върне в Ню Йорк. Щеше да нареди на секретарката си да ѝ напише едно учтиво писмо от рода на: „Скъпа госпожице Сарджънт...“. Той докосна леко гърба ѝ и почувства как мускулите ѝ се стягат.

— Виж, не те обвинявам. Разбирам, че си ядосана и разстроена. Въобще не те обвинявам! Най-добре е да си тръгна и да те оставя да поспиш малко. Съжалявам, Мади.

Тя не каза нищо. Нито вдигна глава. Майкъл махна ръка и се изправи. Усети пустота. Погледна Тими, който бе заспал. Малкото му телце се бе сгушило доволно в прегръдките му.

— Хайде, трябва да го вземеш — прошепна ѝ той нежно. Мади го погледна изпод вежди. Погледът ѝ бе тъй уязвим и безпомощен, че му се прииска да я прегърне.

— Тръгваш ли си? — тревожно попита тя.

Той се усмихна.

— Вечерта беше тежка за теб. Съжалявам, че я направих още по-тежка. — Опита се да прозвучи съчувствено, но в гласа му се прокрадна неканено вълнение. Мади Сарджънт бе много привлекателна. Искаше му се да бе я срещнал при по-различни обстоятелства. Един от принципите му бе да не смесва работата с удоволствията. Но той всъщност нямаше да работи с Мади. При това положение той много се съмняваше, че тя ще му позволи да я ухажда. Бе се оказал в губеща позиция, което рядко му се случваше. Той се намръщи. Мади продължаваше да го гледа умоляващо.

— Но... ти не можеш да си тръгнеш! Не и след всичко, което се случи! Дай ми малко време, Харингтън. Ако си тръгнеш, това ще ме довърши. Трябва да ми дадеш още един шанс — усмихна се тя измъчено. Ала Майкъл отстъпи крачка назад и тя извика: — Още не е

късно! Можем да проведем срещата тук. Ще ти предоставя пълна информация за серията, която ви предлагаме. Мисля, че докладът, който ти изпратих, не дава пълна представа за възможностите на компанията и за нашите фантастични продукти? — Спря, за да си поеме дъх и бързо смени тактиката. — Освен това, ти обеща да ми помогнеш да изкъпем Тими! Дължиш ми го, Харингтън! Призна, че си ми скроил номер.

Майкъл продължаваше да ѝ се усмихва мило.

— Мисля, че може да пропусне банята си. Защо не го вземеш, заспал е дълбоко, сложи го в креватчето му внимателно и... — Той срещна погледа ѝ. — И след това можем да поговорим. Но да си призна честно, съсипан съм.

— Вярвам ти, знам го от личен опит. — Тя проследи с неспокоен поглед как Майкъл сложи спящото бебе в ръцете ѝ. Тими изскимтя, но се сгуши до гърдите ѝ и пак заспа дълбоко.

Облекчението ѝ обаче продължи само докато направи две крачки. Тими отново заплака и тя се закова на място.

— О, не! — изстена тя.

Майкъл се приближи и прошепна:

— Просто го залюлей малко.

— Сигурна съм, че проявява непоносимост към мен. Или просто ме мрази. Ето, вземи го ти — рече тя и бутна Тими в ръцете му.

Майкъл се усмихна, подхвана бебето и го задържа.

— Подмокрил се е. С плача си съобщава, че иска да му смениш пелената.

— Кога започват да молят по-учтиво? — попита Мадисън. — И защо не плаче, когато ти го държиш. На теб ти гука, макар че е с мокра пелена. А при мен пищи с цяло гърло.

Той нежно целуна Тими по главичката.

— Бебетата са чувствителни създания.

Мадисън си спомни, че ѝ бе казал, че има опит с бебетата. Своите деца ли имаше предвид? Тя се намръщи. Лиз не ѝ ли бе споменала, че Харингтън е ерген? А да не би да бе имала предвид, че сега е ерген? Може би се бе развел?

— Къде искаш да го сложа? — прекъсна Майкъл размишленията ѝ.

— Да го сложиш? А, да, в стаята за гости. Чакай, Линда ми остави нещо като люлка.

Тя изтича във всекидневната. Малката платнена бебешка люлка беше до канапето. Когато се върна с нея, Майкъл вече се бе запътил по коридора с Тими.

— Втората врата вдясно. — Тя забърза след него. Люлката се удряше в бедрото ѝ и пусна бримка на последния ѝ здрав чорапогащник. Всичко в името на каузата!

Майкъл влезе в малката разхвърляна стая, която ѝ служеше по-скоро за кабинет, отколкото за гостна. Мади остави люлката на пода и се спусна да прибере някои неща.

Майкъл я погледна развеселено. Но и съчувствено. Беше ѝ много трудно наистина.

— Отпусни се, Мади. Аз не съм господин Педант.

Тя тъкмо се бе навела и събираше вестниците по пода до разхвърляното бюро. Майкъл не можа да се въздържи и огледа закръгления ѝ ханш, прекрасно оформените бедра и стройните глезени. Тя бързо се изправи и се обърна към него. Той се почувства като малко момче, което са хванали да бърка в буркана със сладко. Но Мади въобще не забеляза интимното проучване на Майкъл Харингтън.

— О, повярвай ми, стаята е чиста! Няма прашинка. Само дето е разхвърляно. Редовно идва жена да чисти. Просто... работя тук.

Тя нервно прокара пръсти през меднорусата си коса. Опита се да потисне чувството си на безпокойство, забелязала топлата усмивка на Майкъл. Беше висок най-малко метър и деветдесет и пръстите ѝ тръпнеха от желание да пригладят тъмната му разрошена коса. Имаше най-тъмносините очи на света, които можеха да бъдат и студени, и нежни.

Майкъл първи отклони поглед. Успя да го направи много трудно. Той остави Тими на тясното единично легло, но преди това сложи под него едно списание.

— Сега ни трябва нова пелена — погледна той Мади с крайчеца на окото си. Тя продължаваше да стои унесено. — Нова пелена! — повтори той.

Мади дойде на себе си.

— Да! Пелена. — Изтича от стаята и само след секунда се върна, размахвайки пелена в едната си ръка, а в другата плика с останалите

дрешки на Тими.

— Мислех, че в днешно време всички използват памперси за еднократна употреба.

Майкъл вече бе махнал пелената на Тими, но предвидливо я бе сложил над него, за да предотврати инцидента, който бе сполетял Мади по-рано тази вечер. Тя се засмя тихо и му подаде пелената.

— Наистина съм впечатлена! Действаш толкова професионално! Да не би да имаш свои деца?

— Аз? Подиграваш ли ми се? Не, слава богу! А и нямам абсолютно никакви планове в тази насока.

— Споделям разбиранията ти. Но съм озадачена. Откъде знаеш толкова много за бебетата? — И преди Майкъл да успее да отговори, продължи: — А, да, всичките ти братя и сестри.

— Виждам, че си направила малко проучване.

Тя се изчерви, но отвърна на усмивката му.

— Добре де, знам, че си на трийсет и четири години, че не си се изкачил до сегашния си пост с университетски дипломи, че имаш много братя и сестри и си израснал в Саут Енд. — Тя си пое дъх. — А какво знаете вие за мен, господин Харингтън?

Усмивката му я стопли. Беше чувствена, щедра, искряща, пълна с мъжественост.

— Знам единствено, че предпочитам да ме наричаш Майкъл.

Последва неловко мълчание. И двамата бяха смутени от факта, че много лесно изпадаха в интимност, макар да държаха да запазят делови отношения. И Мади имаше същото правило като Майкъл, да не смесва личния и професионалния живот. Тя се гордееше с факта, че никога не бе се привързвала прекалено силно към някой мъж. Майка ѝ беше разведена и много независима, по професия импресарио, и не се задържаше много вкъщи, така че Мади от малка се бе научила да се грижи сама за себе си. Бе израсла като самоуверена и независима млада дама. Тогава защо, чудеше се тя отчаяно, се чувстваше толкова несигурна, откакто бе срещнала Майкъл Харингтън?

Напрежението помежду им се пренесе и върху Тими. Той заплака силно и яростно размаха крачетата и ръчички. Майкъл съсредоточено извади ключовете си и ги разклати над него. Тими моментално спря да плаче.

— По-добре да те науча как се сменя пелена. Утре си сама. — Усети отново гърлото си пресъхнало и се учуди на дрезгавия си глас. Изведнъж разбра, че няма къде да избяга и усети паника. Мади Сарджънт излъчваше искри. Искри? Глупости!

Той се концентрира върху пелената, като я сгъна по диагонал и я сложи под Тими.

— Много е лесно. Завиваш долния край — промърмори, захапал безопасните игли, — хващаш двата края, завиваш ги на едната страна, пристягаш и забождаш... Внимавай с пръстите си под плата... Ще плачеш повече от Тими, ако се убодеш... Закопчаваш едната страна, после другата и... готово! — Той повдигна бебето и го протегна напред, за да може Мади да го разгледа.

Тя се усмихна.

— Съмнявам се.

— Трябва да се поупражняваш. — Той потърси гащеризонче в плика. — Искаш ли да го облечеш?

— Не мисля, че ще ми стане — не разбра тя.

Майкъл се разсмя искрено и неволно огледа формите ѝ. Роклята въобще не попречи на въображението му и той я разсъблече с поглед. Пулсът му се ускори неимоверно. Очите им се срещнаха и мигом двамата извърнаха глави.

Майкъл бързо се зае с Тими и сръчно му облече гащеризончето.

— Ето — каза той и се изкашля. — Можеш да го сложиш да спи.

Мади го погледна нерешително, но протегна ръце и пое бебето, като се усмихна нежно.

— Хей, просто да не повярваш! Добре, скаут, добре... — промърмори тя, несъзнателна използвайки прякора, който Майкъл му бе измислил. — Всичко е под контрол. — Тя внимателно обхвана с дългите си пръсти малкото телце на Тими. Направи няколко крачки към бебешката люлка и сложи внимателно момченцето, сякаш беше бомба със закъснител.

— Как да го оставя? По гръб, по корем или настрани? — изрече тя толкова сериозно, че Майкъл се засмя.

— Така си е много добре.

— Да, нали? Много е сладък. — Тя се засмя тихо. — Спомням си, че майка ми казваше колко съм била красива като заспала.

Майкъл я пронизваше с тъмносините си очи.

— Красива си и когато си будна...

Мади му се усмихна пленително и замълча.

Майкъл се приближи и усети как цялото ѝ тяло се стяга от близостта му, дишането ѝ се ускори. Беше толкова близо... Ала той погледна Тими, намигна му и тръгна към вратата.

— Хайде! Да изчезваме, преди да е заплакал отново. — Неочаквано студеният му глас стресна Мади и ѝ трябваша няколко минути да възвърне самообладанието си.

Той си взе сакото и палтото от пейката в антрето.

— Но какво правиш?! — спусна се тя към него. — Нали щяхме да говорим...

Хайде, Майкъл, кажи ѝ го сега! Кажи ѝ, че няма за какво да говорите. Давай. Сложи край на този проклет ден!

— Много силно вали навън. По-добре да тръгвам, преди да затрупало съвсем пътищата. Виж, ще ти се обадя. Сега не му е времето. А и...

Плачът, идващ от дъното на коридора, го накара да спре за момент. Крайно време беше да се маха оттук.

— Тими! — В гласа на Мади се прокрадна паника.

— Просто му дай няколко минути. Ще се успокои. — Ръката му вече бе върху дръжката на вратата.

— Ами ако не се успокои?

Той натисна бравата.

— Имай ми доверие.

— Да, разбира се. Виж само докъде ме доведе това тази вечер.

Той я погледна през рамо. За миг помисли, че е променил решението си и няма да си тръгне. Дори ѝ се причу нещо като въздишка в знак на съгласие. Но се оказа въздишка на досада.

— Виж съжалявам, Мади. Ще ти се обадя.

Тя проследи как вратата се затваря, но продължи да се взира нея още една дълга минута. После се обърна и погледна към дъното на коридора, откъдето Тими с всички сили ревеше.

— Как можа да ми причиниш това, Майкъл? — промърмори тя и нещастно обхвана рамене с разперени пръсти. Корабът потъваше! Тими бе само част от проблема.

Тя беше много по-объркана как ще се справи с чувствата, които Майкъл пораждаше у нея. Не си спомняше да се е чувствала по

подобен начин в присъствието на друг мъж. Но Майкъл Харингтън не бе просто „някой“ мъж. Той беше зашеметяващо красив, имаше невероятно тяло, беше умен, самоуверен, невероятно секси. Дори разбираше от бебета! Накратко, Майкъл Харингтън притежаваше безброй качества, включително и, за малко да забрави, възможността да направи козметичната компания „Сарджънт“ известна по цял свят.

ТРЕТА ГЛАВА

Когато се звънна на вратата след няколко минути, Мади зарадвана изтича да отвори.

Знаех си, че няма да ме изостави така, каза си тя, докато отваряше. Този мъж има сърце!

Тя все още се усмихваше, когато отвори вратата, но усмивката ѝ бързо угасна, когато видя намръщеното лице на Майкъл.

— Вдигнали са ми колата. — Той изтръска снега от тъмната си коса и влезе в антрето. — Не обърнах внимание на знака, когато дойдох да те взема, защото мислех, че няма да се забавя повече от няколко минути.

Мади усети странно трептене в стомаха си. Не би могла да направи нещо повече, за да разруши всичките си шансове за победа, дори да искаше.

— Случайно да са ти вдигали колата оттук и да знаеш къде ги откарва полицията? — Майкъл разсеяно приглади назад мократа си коса.

— Съжалявам, не знам. Имам място за паркиране отзад.

— Трябва да използвам телефона ти.

— Добре. Ще отида да видя Тими. Обади се по телефона... Знаеш къде е — каза тя сдържано.

Разбира се, Тими като по чудо спря да плаче в момента, в който се звънна на вратата, но отново започна, когато Мади се появи в стаята.

— Страхотно! — измърмори тя и взе бебето, за да провери пелената му. Как ѝ се искаше самолетът на братовчедката ѝ да не е успял да излети в бурята и тя да се върне и да я избави от мъките.

— Виж дали в плика му няма биберон-залъгалка — извика Майкъл. — Може би ще свърши работа.

— Мислиш си, че знаеш всичко за бебетата — промърмори тя под нос и гордо вирна глава. — Тими е поверен на мен! Ще се справя

чудесно и сама. — Тя погледна момченцето решително, но то явно се осъмна в думите ѝ и отново ревна.

След две минути бе извадила абсолютно всичко от плика. Там нямаше нищо, което поне да прилича на биберон. Намери една дрънкалка и я разклати над почервениялото от плач личице на Тими. Не знаеше, че Майкъл стои на вратата и я наблюдава.

— Даваше заето. Обзалагам се, че половината Бостън звъни в полицията, за да пита къде са им закарали колите.

Опитите ѝ да усмири Тими се оказаха напразни и тя изтри потно чело.

— Съжалявам за колата ти. Ще платя глобата. — Отново, погледна към бебето. — Може би пак е гладен?

Майкъл се поколеба за момент, разкопча палтото си и се приближи.

— Нека ти покажа нещо — рече той и взе дрънкалката. Мади го гледаше скептично, ала той се обърна и допря специално направената дръжка до устните на Тими. Като по чудо, Тими моментално я захапа и доволно засмука.

— О-о-о... — въздъхна тя посърнало. — Не знаех.

Майкъл се трогна от отчаяния поглед и неволно потрепери.

— Лека-полека ще разбереш всичко. — Той протегна ръка и нежно погали страната ѝ.

Устните ѝ се извиха в несигурна усмивка.

— Може би. Но Линда се връща в понеделник.

Ръката на Майкъл се премести от лицето към златистата ѝ коса.

— Тогава няма да е толкова лошо. — Отчаянието в погледа ѝ изчезна, но не и уязвимостта.

Мади стоеше замряла, изгубена в дълбоките му тъмносините му очи. Чувстваше как се разтапя от докосването му, но не искаше да се отдръпне.

— Обикновено... взимам всичко под контрол. Аз... просто... нямам опит. Имам предвид... с бебетата. — Гласът ѝ беше дрезгав.

Майкъл чуваше отчетливо туптенето на сърцето си. Той поглади косата ѝ назад и прошепна:

— Справяш се добре. — Усещаше парфюма ѝ с лека миризма на цветя, която го омайваше.

— Наистина ли?

Той бавно кимна. Въпреки честните си намерения, Майкъл я придърпа към себе си. Прекрасните й устни обещаваха удоволствие.

Мади се опита да призове на помощ здравият разум, но напразно. Освен това тялото не й се подчиняваше. Тя се остави Майкъл да я притисне силно и отпусна глава назад.

Той докосна устните й леко, нежно, без да е сигурен дали го прави заради нея, или заради себе си.

Тази лека целувка я опияни. Тя му се усмихна подканващо.

Нещо в Майкъл избухна и той трескаво намери устните й. Този път нямаше нищо нежно в целувката му. Беше дръзка, опасна, вълнуваща...

Начинът, по който му отвърна, издаде силното й желание. И паниката й. Тя се отдръпна и се почувства ужасно виновна.

Тими отново заплака. Беше си изпуснал биберона.

Мади и Майкъл едновременно посегнаха да го вземат и двамата се засмяха нервно. Целувката го бе разтърсила повече, отколкото бе очаквал. Ръката му трепереше, а доколкото видя — и нейната.

Мади пхна биберона в устата на Тими. Бебето ти погледна така, сякаш им казваше: „Само не забравяйте, че и аз съм тук!“. Като че ли можеха!

— Той определено е трудно дете — въздъхна тя. — Искаш ли да опиташ отново?

Майкъл я погледна насмешливо. Мади усети как пламва.

— Искам да кажа... с телефона. Колата ти... — заекна и се изчерви още повече от объркване и неудобство.

Успокои се малко, когато видя, че и той изглежда също толкова смутен, колкото и тя, и нежно се засмя:

— Каква нощ!

Майкъл малко се поотпусна.

— Определено ще я запомня. — Погледите им се срещнаха. — Ще ми дадеш ли още един шанс? — Тя видя как устните му се извиха в чувствена усмивка и бързо добави: — Имам предвид шанс да ти покажа, че съм наистина уравновесена в бизнеса и притежавам необходимия за „Баретс“ печеливш продукт.

Майкъл изпита угризение. Неочакваното му влечение към Мади го бе накарало да забрави болния проблем.

— По този въпрос, Мади...

— Чакай, ще говорим по работа по-късно. — Тя погледна Тими.
— Хайде, да се измъкнем на пръсти, може би ще заспи.

— Добра идея.

Измъкнаха се от стаята и Мади внимателно затвори вратата, като се молеше Тими да не започне да плаче, щом усети, че ги няма. Или поне защото Майкъл е излязъл.

— Дотук добре — прошепна тя.

Присви я стомах от глад, докато минаваха през хола и си спомни, че не е вечеряла. Тогава се сети, че и Майкъл също не е вечерял.

— Какво ще кажеш да приготвя нещо за хапване, докато откриеш колата си? — И тя тръгна към кухнята.

Майкъл я последва.

— Мислех да вечерям в хотела.

— Когато си в града, не оставаш ли при семейството си?

— Не. Ако си израсла в къща с половин дузина шумни и нахални хлапета, които си врат носа навсякъде, ще ме разбереш.

Мади се усмихна тъжно.

— Бях единствено дете. Живеех с майка си. А тя пътуваше много. Имаше един приятел, който живееше до нас и идваше да се грижи за мен. След това отидох в пансион, бях на дванайсет години. — Тя вдигна рамене.

Майкъл погледна бегло стенния часовник и съблече палтото си.

— Мисля да поостана. Не е зле да похапнем.

— Искаш ли пържола?

— Ще ти помогна.

— О, не! Искам да ти докажа какво мога. Ще ти опека чудесна пържола. И ще ти покажа какъв майстор на салати съм. Дори имам бутилка бяло вино в хладилника!

Майкъл свали самото си и го преметна през облегалката на един от кухненските столове.

— Позволи ми поне да наредя масата.

— Добре. Приборите са в най-долното чекмедже до мивката. Чиниите са в шкафа до хладилника.

— Тук ли ще вечеряме?

— Ако искаш във всекидневната? Може да запалим огън в камината и да вечеряме на масичката за кафе. Така и не успях да си купя голяма маса за хранене. Истината е, че не ми остава никакво

свободно време. Толкова съм заета в работата. Не ме разбирай погрешно — това ми харесва.

— Звучи чудесно да ядем край огъня — рече Майкъл мило. Взе чиниите, сребърните прибори и две чаши за вино и ги занесе във всекидневната. След като ги подреди на масичката за кафе, се зае да запали огън. Докато гледаше как се подпалват цепениците, се сети, че трябва отново да се обади в полицията. Погледна снежната виелица през прозореца, после телефона ѝ вдигна рамене. Нямаше да му коства нищо да отложи обаждането за след вечеря.

— Може ли да ти помогна с още нещо? — извика той.

Мади застана на прага на кухнята.

— Да. Можеш да говориш по-тихо. Осъзнаваш ли, че това са първите пет минути блажена тишина през цялата вечер? — Те се усмихнаха.

След моментно колебание Майкъл се приближи към нея. Наведе се и сърцето ѝ запрепуска в галоп.

— Може ли да помогна с още нещо? — повтори той, този път шептейки, топлият му дъх погали ухото ѝ и я накара да потрепери.

Зениците ѝ се разшириха от възбуда и тя се усмихна развълнувано. Зад нея се чу съскащ звук. И докато се взираше в хипнотично сините очи на Майкъл, долови миризмата на изгоряло за втори път тази вечер.

— О, не! — извика и се обърна. — Пържолите!

Изтича до печката, отвори вратичката и в лицето я удари вълна черен дим.

— Изгорели са.

Майкъл се спусна след нея и я хвана за ръката, когато понечи да ги извади.

— Внимавай! Трябва ти домакинска ръкавица. Дай на мен. — Той се протегна над нея за ръкохватката, която висеше отстрани на печката, и извади овъглените пържоли. — Успокой се, Мади. Обичам добре опечени пържоли.

Мади го погледна смело и се насили да се усмихне, но Майкъл усети, че е готова да се разплаче всеки момент.

— По-добре изчезвай, докато още можеш — просъска тя и отклони поглед. — Както ми е тръгнало тази вечер, всичко може да се случи. Стоиш на много несигурна почва.

Майкъл огледа зачервеното ѝ лице, меднорусата коса, нежните, прекрасно очертани устни. Мади излъчваше комбинация от сила и измамна невинност, която го интригуваше и предизвикваше.

— Започвам да осъзнавам колко отегчителен е бил животът ми през последните няколко години.

Тя изпита желание да узнае повече за живота му.

Той я целуна и Мади въздъхна тихо и подканващо. Езикът му се плъзна между зъбите ѝ, топъл, чувствен, изследвайки небцето, зъбите ѝ. Обзе я възбуда и докосна езика му със своя. Той я притисна към себе си и тя усети топлината на тялото му. Когато се разделиха и двамата бяха малко смутени. Мади дишаше накъсано, а сърцето и лудо биеше.

Той хвана треперещата ѝ ръка и я поднесе към устните си. Целуна всеки пръст, после леко докосна с език върховете им.

Мади потрепери, очите ѝ се притвориха.

— Не съм добра в това, Майкъл. Всъщност, гледането на бебето ми дойде много... — Тя отвори очи. — Аз съм едно обикновено, прагматично устроено момиче от типа работа, само работа, никакви забавления. — Тя го погледна, докато той продължаваше да милва ръката ѝ. — Мога да преброя всичките си любовни връзки на пръстите на едната ръка...

Пръстите му леко масажираха всяко мускулче на гърба ѝ.

— О, чувствам се блажено... — Думите се изплъзнаха от устните ѝ. — Мисля, че е добре да се успокоим малко. — Ала той я придърпа по-близо до себе си. — По-добре да поговорим — изрече тя задъхано.

Майкъл се намръщи. Идеята не му хареса, макар да знаеше, че е права.

— Виж, Майкъл, тази вечер се показах във възможно най-лоша светлина. А толкова исках всичко да мине идеално! Вместо това се провалих по всички линии. Чувствам се крайно несигурна, а още не сме започнали преговорите. Снеговалежът не ми действа добре. Какво ще кажеш за понеделник вечер? Дотогава Линда ще е взела Тими и обещавам да бъда по-разумна. — Тя погледна ръката си, която Майкъл все така стискаше в своята.

Той проследи погледа ѝ. Не му се искаше да я пуска, въпреки че предложението ѝ имаше смисъл. Надяваше се да измисли начин, по който да ѝ откаже сделката с „Баретс“, без да засегне честолюбието ѝ.

Нямаше причина да изпитва вина, задето бе избрал серията на друга компания за „Баретс“. Бе се спрял на „Л’Амур“ още преди заминаването си за Палм Бийч. „Л’Амур“ бяха по-известна компания и вече бяха работили с тях. За цялата бъркотия бе виновна секретарката му Рут Арноу. Ако тя не му бе говорила за никакви нови продукти на „Сарджънт“, които ползвала, Майкъл никога нямаше да се свърже с Мади. Затова бе помолил Мади да му изпрати информация за продуктите на компанията и бе уредил бизнес срещата. Още една грешка, този път негова. Вече бе прекалено късно да говори с Мади. Той и Хелън Денис вече бяха уредили сделката и си бяха стиснали ръцете.

— Добре. Понеделник вечер. Пак ли в „При Симеони“? — Ще трябва да приложи нова стратегия и да ѝ съобщи новината внимателно. Както каза тя, дължеше ѝ го.

Мади се усмихна.

— Не мислиш ли, че предизвикваме съдбата?

— Готов съм да поема риска, ако и ти го искаш. — Смехът му заглъхна, когато отново го обзе непреодолимо желание да я привлече в обятията си. Но внезапния плач на Тими върна Майкъл към действителността.

— Искаш ли да го успокоя?

Мади бързо си пое дъх. В красивите ѝ лешниковокафяви очи блестеше решителност.

— Ами, време е да се обадиш в полицията, а аз ще се спогодя някак си с малкия.

Решителността ѝ се изпари, когато след минута приближи люлката на Тими. Очевидно той се възмути още повече, когато я видя, и зарита с крачета.

— Какво става, скаут? Защо не се разбираме? Искаш ли си пак биберона? Ето. — Но на Тими не му беше до биберон. — Добре, добре. Грешка. А пелената ти? Пак ли си мокър? — Тя го взе. Лъхна я остра миризма, което без съмнение означаваше, че Тими има нужда от нова пелена. Мади стисна зъби. — Добре, Тими. Ще ми бъде малко трудно, но ако спреш да ревеш, ще дам най-доброто от себе си.

Докато тя беше при бебето и се опитваше да овладее положението, Майкъл след няколко поредни опита най-накрая се свърза с местното полицейско управление.

— Да, офицер, ламборгини, 1988 година, Ню Йоркски регистрационен номер, паркиран на Авеню Стейт №1349. Да, знаех, че снегорините трябва да почистят, но мислех, че колата ми ще остане там само няколко минути. Може ли само да ми кажете каква е таксата и откъде мога да си взема колата?

Преди да получи отговор, Мади силно извика от другия край на коридора:

— О, не! Майкъл, ела бързо!

— Само секунда, офицер! Веднага се връщам. Не... не затваряйте — помоли той полицаия от другата страна на линията, въздъхна и влезе в гостната.

Мади изглеждаше разтревожена, стоеше до леглото и гледаше уплашено Тими, чийто плач бе преминал в задавено хълцане.

— О, Майкъл, има му нещо!

— За бога, Мади, той просто хълца. Защото плака много.

— Не, Майкъл не говоря за хълцането. По-сериозно е. Има ужасен обрив.

Майкъл я погледна невярващо, приближи се до леглото и се наведе да разгледа пухкавото голо бебе, което продължаваше да хълца, но отправи на Майкъл ангелска усмивка.

— Е... какво мислиш?

Майкъл се изправи и потри брадичка замислено.

— Сигурно е малария. Кажи ми, този малък герой, пълзял ли е скоро из джунглите?

Мади го погледна объркано.

— Джунглите? Какво... — Тя го стрелна ядосано с очи. — Майкъл, сега не му е времето за шеги! Аз съм отговорна за това бебе все едно дали ти харесва, или не. Когато Линда ми го донесе, той изглеждаше напълно здрав...

— Мади! — сложи той леко ръце на раменете ѝ. — Ти наистина не знаеш абсолютно нищо за бебетата. — Майкъл се ухили.

— Ти си непоправим! Моля те, Майкъл! Знаеш ли какво му е на Тими?

— Ще се оправи, Мади. Просто има обрив от мокрите пелени. Бебетата постоянно го получават. Трябваше да видиш брат ми, Алън, когато беше бебе. Всички деца получават подобни обриви от време на време. Няма защо да се тревожиш.

— Изглежда ужасно! И сигурно го боли.

Майкъл намигна на Тими, който, вместо да се оплаква от състоянието си, беше много доволен от вниманието, което му оказваха. Майкъл го погъделичка по коремчето и Тими се засмя доволно.

— Страхотен си с бебетата! — рече Мади малко завистливо. — Знаеш как да ги накараш да се засмеят, как да ги успокоиш, дори какво ги мъчи!

Лицето на Майкъл придоби мрачно изражение.

— Наистина, не съм се научил да гледам бебета, случайно. Бях на четиринайсет, когато баща ми почина, а майка ми започна да работи нощна смяна. Сестра ми Кели беше на шест месеца. Алън беше малко над година и половина. Джеси караше третата си годинка и упорито отказваше да използва тоалетната. Аз и майка ми нямахме време да дишаме. А и нямахме пари за бавачки. Аз бях единственият под ръка! Докато майка ми работеше в местната банка, аз сменях пелени, затоплях шишета, триех носове и бях арбитър в споровете между по-големите. Получих опит в гледането на деца, който ми стига за цял живот. — Той млъкна внезапно и се усмихна неловко. — Съжалявам, не исках да ти досаждам.

В гласа му прозвуча дълбока тъга и на Мади ѝ се прииска да го помоли да ѝ разкаже повече за себе си и тежкия товар на отговорността. При нея беше толкова различно. За разлика от Майкъл, който днес имаше толкова близки роднини, тя нямаше никого. Завидя на всичките му братя и сестри, че са имали такъв забележителен по-голям брат. Майкъл обаче изтълкува погледа ѝ по-различно.

— Не ме разбирай погрешно. Имаше и много забавни моменти. Бяха страхотни хлапета, въпреки всички пакости и кавги! Просто не мисля да си създавам нови, ако разбираш какво искам да кажа.

— Знам точно какво имаш предвид. — Тя сериозно погледна Тими. — Нищо чудно, че майка ми все гледаше да замине нанякъде. Само ме погледни! Трябваше да се погрижа за едно бебе веднъж и обърнах всичко с главата надолу. А винаги съм смятала, че съм жена, която би се справила с всякакъв проблем. Започнах бизнеса си от нищо. Работила съм по двайсет и четири часа на ден. Аз съм на двайсет и осем и ръководя трийсет човека... — Очите ѝ леко се замъглиха, докато гледаше Тими. — Бебетата са толкова уязвими, имат нужда от теб... Не мога да си представя как майка ми се е грижила за

мен, когато съм била колкото Тими. Баща ми веднага ни напуснал. Фелисити веднъж ми спомена, че е останал при нея само докато е раждала и се е изправила на крака.

— Сигурно ѝ е било трудно.

— Фелисити никога не ми е говорила за онова време.

Майкъл я погледна състрадателно.

— И на теб трябва да ти е било трудно. Да израснеш без баща...

Мадн отклони поглед. Гласът ѝ прозвуча раздражено:

— Казвах си, че не може да ми липсва някой, когато никога не съм познавала. Докато бях дете, баща ми никога не дойде да ме види. Писа ми няколко писма, но аз не му отговорих. А по-късно, когато обидата отстъпи място на болката, си мислех, че няма да е честно спрямо Фелисити да се свържа с него.

Тя разсеяно погали меката коса на Тими. Момченцето ѝ се усмихна, но очите ѝ отнесено се взираха в миналото.

— Фелисити не е способна да бъде майка. Предполагам, затова започнах да я наричам с първото ѝ име, а не с „мамо“ още когато бях малко момиче. Винаги изглеждаше толкова непохватна, когато трябваше да играе ролята на майка. Не че аз бях много добра в ролята на дъщеря. Никоя от нас не знаеше как точно да се държи с другата. Нямахме много време. Работата ѝ изискваше да обикаля целия свят. О, прекарвах с нея училищните ваканции и лятото, но през повечето време тя пътуваше и аз просто се влачех с нея.

— Какво работи?

— Много добър импресарио. Занимава се предимно с рекламата и изложбите. Изпълнява ролята на свързка между хората на изкуството и големите галерии и аукциони. Нещо такова. Беше забавно да обикаляш с нея, вече пораснала, нямаше нужда да ме оставя на наети възпитателки. Но никога не сме били близки. Все още не си говорим за лични неща, въпреки че поддържахме връзка. Тя идва тук на всеки няколко месеца, започваме лудо пазаруване и ядем до пръсване в най-добрите ресторанти в Бостън.

— Звучи весело — каза Майкъл, но нещо в гласа му накара Мадн да мисли, че той не споделя ентусиазма ѝ. И тя не бе докрай искрена. Все още имаше моменти, когато тъгуваше по неизживяното си детство и мечтаеше за майка, която да целува обелените колена на детето си, да му прави специални компреси, когато е настинало, да му чете приказки

за лека нощ, да му пее приспивни песнички. Но тя вече не беше малко момиченце и нямаше нужда от майка, която да целува раните ѝ.

Майкъл разгледа лицето ѝ. Изглеждаше му като фино шлифован скъпоценен камък, в който искряха безброй чувства. За мъж, който се гордееше, че не страда от излишна сантименталност, чувствата на Мади отекваха дълбоко в сърцето му, което го учудваше.

Мади усети тръпки по тялото си, когато погледите им се срещнаха. За да избяга от нарастващото неудобство, тя се обърна и погледна Тими, който съсредоточено изучаваше малките пръстчета на ръчичките си.

— Майкъл! — прошепна Мади развълнувано и стисна ръката му, без да сваля поглед от Тими. — Виж, той се усмихва! На мен. Той се усмихва на мен! Това се случва за първи път. — Тя погледна Майкъл. — Или пък просто си въобразявам? Спомням си, че една приятелка, Сю Гарднър, ми каза...

— Той се усмихва на теб, Мади. Има добър вкус. Още от сега може да прецени коя жена е красива.

Мади усети как я облива гореща вълна. Никога преди не бе била толкова очарована от някой мъж. Никога преди не се бе чувствала така обсебена от близостта на някого. Испита облекчение, когато можа да насочи вниманието си към Тими.

— Какво ще правим с обрива? — попита тя, като отбегна погледа на Майкъл.

Мислите му бяха много далеч от лечението на обриви. Не знаеше какво да прави с Мади Сарджънт. Бе наясно кое би било най-разумното решение, но в момента не бе способен да го приложи. Бе си загубил ума по тази жена. Представяше си топлото и грациозно тяло, притиснато към неговото, копнееше да изпита удоволствието, което предлагаха устните ѝ. Гласът на Мади прекъсна мислите му:

— Хайде, Майкъл! Ти си експертът. Какво ще правим с Тими?

Майкъл неохотно откъсна поглед от нея и се вторачи в бебето, което сега беше заето да изучава пръстите на крачетата си и явно много се забавляваше.

— Тими изглежда страшно доволен. Мисля, че обича да седи гол. — Усмивката му стана още по-широка. — И аз обичам... понякога.

Мади доста живо си представи Майкъл, проснат на леглото, загорялото му мургаво тяло на фона на белите чаршафи, в контраст с

нейната матово бледа кожа.

— Мисля, че трябва да намажем с нещо обрива. — Трябваше ѝ около минута, за да възприеме думите му. Майкъл се усмихна и пръстите му се заровиха в косата ѝ. — Не ме слушаше. За какво мислеше?

— Слушах те. Ти каза да намажем с нещо обрива. Какво да сложим? — промълви тя, като упорито се опитваше да прогони ясното видение на удивително красивия гол Адонис и възбудата, която породя докосването му.

— Да видим дали твоята братовчедка не е сложила в плика някакъв мехлем. — Той чувствено плъзна ръка по гърба ѝ, преди да посегне към плика. И двамата едновременно пъхнаха ръце вътре. Мади първа се отдръпна.

— Няма мехлем — съобщи Майкъл усмихнато.

— Имам идея! Веднага се връщам.

След минута тя се върна с тубичка от новия противоалергичен гел за суха кожа на компанията.

— Правила сме го за жени, но няма нищо във формулата, което да му навреди.

Майкъл разгледа тубичката.

— Може би ще помогне. — Отви капачката. — Ще го намажа. Ти се заеми с мократа пелена — рече той и ѝ намигна.

— Какво ще кажеш аз да го намажа, а ти... — Тя срещна присвитите му очи. — Не, не мисля, че ще е честно. Аз съм майката доброволка, въпреки че... — Тя погледна сгънатата целена на пода с погнуса. — Не знам защо Линда не използва модерните памперси за еднократна употреба. Ако не валеше толкова силно, щях да изтичам до дрогерията на ъгъла и да купя един пакет още сега.

— Хайде, Мади, занеси я в банята и я изхвърли.

— Правилно. — Със запушен нос, тя вдигна мократа пелена от пода и като я държеше на една ръка разстояние от себе си, си запъти към вратата.

Майкъл се засмя.

— Ооо! Радостите на майчинството.

— Ще ти кажа кое е единственото хубаво нещо на това приключение — рече тя, когато отвори малко прозореца. — То

определено затвърди решението ми никога да нямам свои собствени деца.

— Абсолютно съм съгласен. — Последва пауза и Майкъл бавно се усмихна. — Обаче са страхотни малки същества, нали? — Той погъделичка бебето и Тими обхвана с мъничката си ръчичка два от неговите пръста. Бебешко сините му очички се присвиха, когато погледна Майкъл, и доволно се засмя.

Преди да излезе от стаята, Мадри се извърна и видя Майкъл умело да повива бебето. После гушна Тими и нежно го погали по гръбчето. Тими изгука и положи главица на рамото му.

За един кратък миг тя си представи, че Тими бе нейно и на Майкъл дете. Но острата миризма на пелената разруши фантазиите ѝ и с недоволна въздишка, тя се запъти към банята.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

След половин час Тими заспа дълбоко, а Мади направи два омлета в кухнята, докато Майкъл разпалваше огъня във всекидневната.

— Не е като пържолите — рече тя с извинителен тон.

— Обичам яйца. — Майкъл бе коленичил пред огъня. След малко наля две чаши вино, Мади остави чиниите на масичката и тихо приседна на канапето.

Майкъл потупа килима до себе си.

— Седни до мен! По-близо е до огъня. Все още ми изглеждаш малко премръзнала.

Но на Мади въобще не ѝ беше студено. Точно обратното — беше ѝ топло. И нервно. Майкъл Харингтън подходеше идеално на обстановката. А и много бързо нахлу във фантазиите ѝ. Но все пак стана и седна до него на пода, като внимаваше да има поне две крачки разстояние между тях. Майкъл се усмихна, докато я наблюдаваше как сядва.

— По-добре ли се чувстваш сега?

Мади хапна малко яйца и кимна. Когато си взимаше втори път, забеляза, че Майкъл продължава да я гледа.

— Доколкото си спомням, каза, че обичаш яйца. Изстиват...

Майкъл се усмихна широко и си взе една голяма хапка.

— Фантастични са! Изпържени са идеално, госпожице Сарджънт.

— Престани да ми се подиграваш.

— Лош навик. Обичам да се шегувам.

Мади срещна погледа му. Но усмивката ѝ се стопи и тя стана много неспокойна. Майкъл Харингтън със своите тъмносини хипнотични очи разбиваше на пух и прах цялата ѝ защита. Тя се наруга наум, че му позволява да я кара да се чувства толкова неловко.

Погледна огъня и несъзнателно подгъна крак под себе си. Меката светлина на горящите дърва хвърляше червени отблясъци върху русата

й коса и седефената ѝ кожа ставаше по-сияйна, а светлокафявите ѝ очи придобиваха почти кехлибарен оттенък.

Майкъл продължаваше да я съзерцава. Мади беше очарователна. Искаше да ѝ каже колко е прекрасна, но вместо това отмести поглед и довърши яйцата си.

— Не си ли гладна?

— Просто се бях замислила — отвърна тя разсеяно.

— За какво?

— Разкажи ми нещо от детството си, Майкъл. Аз... си представям как... — Тя се поколеба и се засмя нервно. — О, в големите семейства всички се карат, но дълбоко в себе си са много привързани един към друг. И винаги има някой, при когото да отидеш с проблемите си. Така ли беше и в твоето, Майкъл?

Той се усмихна нежно.

— Е, понякога. Особено преди баща ми да почине. Баща ми и аз бяхме много близки. Работеше като диспечер в една телефонна компания. Беше голям и мускулист, с груб глас и златно сърце. Държеше ни изкъсо и ни бършеше носовете.

Майкъл Харингтън създаваше у нея впечатлението, че е бил диво и непокорно момче.

Той се усмихна широко.

— Вечно ходех с драскотини и разбит нос. Никога няма да забравя един ден, когато бях на дванайсет години. Избягах от училище и отидох заедно с още няколко приятели в един изоставен склад, за да изпусим по една цигара. Точно когато дойде моят ред, представи си кой влезе — баща ми! Очевидно от училището му се бяха обадили, че не съм отишъл, като се чудели дали не съм болен. Баща ми знаеше, че една групичка редовно ходи в склада, довтаса там.

— Какво направи, когато те откри?

Майкъл се засмя.

— Наби ме с колана. Няколко удара, които нараниха гордостта ми повече, отколкото задните ми части. Но най-лошото беше, че преди да ме върне у дома, накара и трима ни да си допусим цигарите. Никога не съм се чувствал по-зле в живота си. Но със сигурност се отказах от пушенето завинаги. Сега си мисля, че точно това е била целта му.

Мади се усмихна.

— Баща ти щеше да ми хареса...

— Беше добър човек! — Усмивката му угасна, когато я погледна в очите. — Все още ми липсва. Беше от този тип хора, за които мислиш, че никога... няма да умрат. Беше толкова жизнен! Изглеждаше силен и здрав. Все още си спомням деня, когато се случи, сякаш беше вчера. Бяхме в час по испански, когато едно момче влезе и даде някаква бележка на учителката, госпожица Алонсо. Тя я прочете бавно и вдигна поглед. Усетих, че нещо лошо се е случило. Видях я как обходи с поглед моята редица. Седях на предпоследния чин. Томи О'Шей седеше зад мен. Спомням си, че тогава си помислих: „Горкият Томи, нещо лошо се е случило в семейство О'Шей...“. — Майкъл бавно поклати глава.

— Съжалявам. — Мади го погледна с плувнали в сълзи очи. Майкъл беше смутен, сякаш бе споделил за себе си повече, отколкото бе искал.

— Обичаш ли баскетбола? — Мади премигна, за да спре сълзите си. — Ходех с баща ми. Все още ходя на някой от мачовете от време на време. Братята ми са големи фенове на „Селтикс“. Просто си помислих... че може би ще искаш да отидем някой път.

— Ще бъде чудесно...

Последва тягостно мълчание. И двамата разсеяно гледаха огъня. След малко Майкъл погледна часовника си. Беше почти полунощ.

— По дяволите! По-добре сам да си открия колата.

Мади се изправи и събра чиниите.

— Опитай отново да се свържеш с полицията, докато аз разчистя.

Майкъл вдигна рамене и отиде до телефона. След няколко минути, се свърза с полицията. Точно записваше къде са откарали колата му, когато Мади се върна.

— Е? — попита тя, когато той затвори телефона.

— При „Тремънт“ близо до правителствения център.

Мади въздъхна.

— Ако колата ми не се бе развалила, щях да те откарам. Което ми напомня, че трябва да се обадя в сервиза сутринта. — Мади се усмихна.

Майкъл обаче не беше в особено весело настроение, гледаше мрачно през прозореца. Не му допадаше много идеята да се разхожда

из града. Не беше склонен и да извика такси.

— Можеш ли да ми поръчаш такси? — Мади вдигна рамене и се загледа през прозореца.

— Мисля, че ще е по-добре да си наемеш кучешки впряг.

Майкъл се засмя сухо, докато прелистваше телефонния указател. Тя отиде в кухнята, за да почисти.

Току-що бе избърсала и последната чиния, когато той дойде при нея.

— Имам ли късмет?

— Не. Всички таксита в града са заети за часове напред. — Той взе приборите и започна да ги бърше.

Довършиха всичко мълчаливо.

— Колко приятно тихо е, след като Тими най-сетне се успокои — рече Мади.

— Може би този твой мехлем му е подействал добре и ще спи цяла нощ.

Чудесно начало за сделка! Мади нямаше намерение да изпуска шанса си.

— В момента работим върху нови много ефективни продукти. Споменала съм в информацията за нашия нов тонизиращ препарат за лице, който бихме искали да предложим на „Баретс“. Ароматизираме нашата серия с универсални миризми, но за „Баретс“ можем да подберем специални аромати. Нещо цитрусово... смесица между мандарина и лимон. Уникален аромат — освежаващ, различен. Имаме и нов овлажняващ гел за уморени очи. Когато се нанесе около очите, умореният вид изчезва като по чудо. Звуча ти като рекламен агент, нали?

Майкъл се усмихна притеснено, като се мъчеше да сподави прозявката си. Бе изтикал в съзнанието си всичко свързано с договора, или по-точно с липсата на такъв, на заден план. Но Мади му напомни, че въпросът не търпи отлагане.

— Мади... за новата серия...

Мади отново се усмихна.

— По-изтощена съм, отколкото си мислех. Виж, Майкъл, мисля, че единственото разумно решение е да останеш тук тази вечер. Можеш да използваш стаята за гости. Ще взема Тими при мен, за да можеш да

се наспиш добре. Утре и двамата ще трябва да се оправяме с колите си. Какво ще кажеш?

Докато я гледаше, той отново долови аромата на цветя. Из тялото му се надигна топлина.

— Не знам, Мади... Трябва да вървя.

Тя се усмихна едва-едва.

— Ако се тревожиш, че Тими може да те безпокои...

Майкъл се засмя мило. Мади беше доловила проблема му отчасти. Тревожеше се, че ще бъде неспокоен, това добре, но не и заради едно шестмесечно бебе. Как започваше онази стара песен? „Омагьосан, тревожен и озадачен...“ Усмивката на Мади угасна. Сигурна беше, че ѝ се присмива.

— Какво има? Да не би да се страхуваш, че отново ще се паникьосам... както с обрива на Тими?

— Да не би ти да се страхуваш, Мади?

Тя го гледа мълчаливо няколко минути.

— Ооо... — Устните ѝ пропуснаха едва чуто възклицание.

— Няма обява за кучешки впрягове в указателя. — Той невинно я прегърна през раменете.

— Предполагам, че не можем просто... да започнем от начало и да забравим случилото се?

— Нямах предвид само комедията от грешки, предполагам.

— Няма да ме улесниш, нали? — Изражението му бе безкрайно нежно. — Виж, Мади... Не знам за теб, но аз скоро няма да забравя горещите ти устни. Нито пък какво изпитвах, когато те държах в прегръдките си. Ти невероятно ме привличаш! Но мисля, че и двамата сме практични здравомислещи хора. И двамата се срещнахме в момент, когато бяхме уязвими. Затова... си загубихме ума. Нека да оставим всичко така.

— Искам да знаеш, Майкъл, че не си губя ума толкова често.

— Хей, и аз също.

— Е, значи се разбрахме. Отивам да преместя Тими и можеш да си лягаш.

Майкъл я спря, преди тя да тръгне.

— Има още нещо, Мади... Преди да съм решил да остана тук тази нощ, трябва да ти кажа, че... Ами, че „Сарджънт“ не е единствената компания, чиито продукти проучваме...

— Почакай, Майкъл! Не трябва и за момент да си помисляш, че искам да повлияя на решението ти с моето... с моето гостоприемство. Това беше едно напълно безкористно предложение. Трябва да погледнеш на нещата по-практично. Ние наистина предлагаме фантастична серия на „Баретс“! По-добра е от тази на конкуренцията. Не е необходимо да използвам нечестни средства, за да се сдобия, с договор. Това, че оставаш тук за през нощта, по никакъв начин не би...

Майкъл въздъхна.

— Добре, добре! Нека да не говорим за работа тази нощ.

Тя се усмихна облекчено.

— Чудесно! — Погледът ѝ се насочи към ръката му, която все така стискаше тънката ѝ китка. Той я задържа още една минута, после кимна леко и я пусна.

— Ще занеса Тими в моята спалня, а после ще се върна и ще оправя стаята за гости.

— По-добре не пипай Тими. Ако го преместиш, сигурно ще се събуди.

— Ами ако той...

— Не се безпокой, спя дълбоко. Ако се разплаче през нощта, можеш да дойдеш да го вземеш и да си поиграеш на майка.

— Да си поиграя на майка... — повтори тя и се усмихна. — Кой би помислил, че... — Гласът ѝ заглъхна, когато погледът ѝ срещна този на Майкъл. Той я наблюдаваше с интерес.

— Винаги съм мислел, че дори посветените на кариерата жени, тайно си мечтаят да изиграят тази роля... ако им се удаде случай.

— Пред теб е една свръхамбициозна жена, която никога не си позволява подобни фантазии! — Тя тръгна към килера. Майкъл я последва. — Единственото „бебе“ — продължи тя, като отвори вратата и посегна да вземе чаршафи, — от което се интересувам, е моята компания. Отглеждам я от дълго време и сега съм готова да я видя как прохожда и ме кара да се чувствам горда. — Тя го погледна, докато трупаше в ръцете му възглавница, чаршафи и одеяло и додаде виновно: — Съжалявам. Разбрахме се да не говорим за бизнес тази вечер.

— Не го правиш прекалено често — не можа да се сдържи той, и ѝ се усмихна широко.

Мади усети как се изчервява. Рязко се обърна и събори на пода няколко кърпи. Измърмори нещо под нос и се наведе да ги вземе. Какво правеше? Защо просто не го остави да си тръгне? Все щеше да се оправи някак. Създаваше впечатлението на мъж, способен да се справи с всичко... Бе приел доста спокойно предложението да прекара нощта в апартамента ѝ. Знаеше, че въобще няма да може да заспи, като знае, че Майкъл спи в съседната стая. Тя прибра кърпите и се сети, че е забравила да отдели за него. Издърпа една, ала още няколко паднаха на пода.

— Ето — рече сериозно. — Само ще ти застеля леглото и можем да лягаме.

— Мади, отпусни се. — Майкъл хвана купчината спално бельо под мишница и със свободната си ръка погали косата ѝ. Ако се притесняваш, мога да си взема палтото, да изляза навън във виелицата и да потърся колата... или да умра от бяла смърт, докато се опитвам да я открия.

Тя се засмя.

— Престани! Непоправим си.

— Вече си по-добре. — Взе кърпата и я сложи при другите неща под мишницата си. — Ще си оправа сам леглото, а ти си легни и се опитай да поспиш малко.

— Сигурен ли си, че нямаш нужда от помощ?

— Аз съм голямо момче, Мади. Запази майчинските си чувства за Тими.

— Добре. Извинявай. Предполагам, че майчинското чувство е заразно, ако не внимава човек — додаде тя и отстъпи до стената. — Ами, аз отивам да си взема един душ и после банята е на твое разположение. — Тя се поколеба за момент и се върна в хола. — Ако имаш нужда от нещо...

Майкъл се извърна от прага на стаята за гости.

— Сигурно нямаш да ми послужиш с мъжка пижама...

— Не... нямам.

Той ѝ намигна.

— Радвам се да го чуя.

Мади влезе в банята, затвори вратата и се облегна на нея, като си пое дълбоко дъх. Притисна ръка към гърдите си — сърцето ѝ биеше до пръсване. Чу как Майкъл затвори вратата. Представи си го как

прекосява стаята, разкопчава ризата си, отива до леглото, което бе нейно, преди да купи огромното легло в спалнята.

Господи, ставам смешна, укори се тя наум.

Та Майкъл Харингтън бе потенциален бизнес партньор! Добре, беше страхотен, сексапилен, очарователен потенциален бизнес партньор. Целувките му бяха прекрасни. Някои мъже имат талант за тези неща. И Майкъл очевидно бе един от тях... Кого заблуждаваше? Не си спомняше да е изпитвала към някого толкова силно желание. С уморена въздишка Мади завъртя кранчетата.

Оттатък Майкъл чуваше шума на водата, докато си оправяше леглото. Той на свой ред си представи как Мади се съблича. Бельото ѝ беше от коприна и дантела. Искрящо бяло на фона на идеално гладката ѝ кожа. Представи си я гола — стройното ѝ тяло, хубавите ѝ крака... Представи си как водата се стича по гърдите ѝ. Обляна от топлата вода, кожата ѝ блестеше. Усети силна възбуда.

Точно тогава Тими изплака и леко се закашля.

Майкъл рязко се сепна и прогони фантазиите си. Почелото му се стичаше пот. Сърцето му диво препускаше. Не беше имал такива ясни фантазии отдавна.

Чу, че душът спря и се насили да не си представя Мади, която излизаше изпод водата и се пресягаше за хавлията.

Съблече ризата си и събу панталоните. Какво му ставаше? Не бе очаквал, че в нейно лице ще открие толкова гореща страст, нежност и миловидност едновременно.

Знаеше къде е проблемът. Напоследък се бе отдал на кариерата си, също като Мади, и бе забравил, че на света съществуват и други неща. Беше прекарал достатъчно време с Мади и знаеше, че ще му е трудно да я забрави. А Майкъл Харингтън не беше мъж, който би позволил на една жена — на която и да е жена — да нахлуе в живота му.

Сгъна панталоните си на стола, но ключовете му изпаднаха на пода. Той ги вдигна и ги остави на бюрото, като забеляза една доста провокираща пощенска картичка, на която се бе излегнал млад загорял мускулист тип в мъжествена поза. Майкъл поклати глава и събу чорапите си. Обърна се, но любопитството му надделя. Кой бе изпратил подобна картичка на Мади?

На гърба прочете кратко послание, написано с префърцунен почерк:

„Скъпа,
Признай, че този мъж е страхотен! В Гърция ги има в изобилие...“

Тими започна да плаче.

— Добре, добре. Успокой се, скаут — промърмори Майкъл, отиде и го погали по гръбчето, довършвайки посланието.

„... Следващият път трябва да се откъснеш за малко от работата си и да дойдеш с мен. Кой знае? Може пък да срещнеш любовта на своя живот.

Да живее любовта!

Фелисити“

Майкъл се усмихна.

— Майки! Всички са едни и същи. Всички искат децата им да си намерят хубави...

Някой почука предпазливо на вратата.

— Да!

— Ооо! — възкликна смутено тя, когато отвори вратата. Пробяга с поглед по почти голото тяло на Майкъл, върху което имаше само плитки морскосини слипове.

В същото време и Майкъл въздъхна едно „Ооо!“. Мади го бе хванала с картичката ѝ в ръка. Но тогава осъзна, че тя дори не е забелязала картичката.

— Аз... Чух, че Тими започна да... плаче. — Мади се опита да не гледа Майкъл, но погледът ѝ все се връщаше върху него. — Просто исках да го взема в моята стая.

Майкъл скри картичката зад гърба си.

— Той е добре. Успокой се.

— Аз... Аз не исках... да нахлувам... по този начин.

Майкъл се усмихна.

— Той е добре.

— Ами... Тогава ще го оставя тук.

— Добре. Лека нощ, Мади.

Тя беше почти излязла, когато спря с гръб към Майкъл.

— По начина, по който мина вече част от нощта, предполагам, че ще завърши с нещо по-пикантно. — Погледна през рамо полуголия мъж, който се усмихваше широко и също се усмихна. — Лека нощ, Майкъл.

Тя стоеше там, облечена с обикновената си нощница, която не скриваше кой знае колко фигурата ѝ, и видението отпреди малко отново нахлу в съзнанието на Майкъл. За момент през него премина топла вълна, заплашвайки да помете всяка разумна мисъл. Единственото, което го спря да не прекоси стаята и да я грабне в прегръдките си, за да завършат нощта с нещо по-пикантно, бе нежната, сладка и уязвима усмивка на устните ѝ. Вместо това той кимна и прошепна:

— Лека нощ, Мади. Спи спокойно...

ПЕТА ГЛАВА

Тими се събуди още по първи петли. На Мади ѝ трябваше около минута, за да определи откъде идва звукът. С подпухнали от недоспиване очи тя затърси пантофите си, но се отказа и набързо наметна халат, докато вървеше по коридора.

Когато почука на вратата, никой не отговори. Преди да е натиснала дръжката, Майкъл отвори вратата с Тими на ръце. Мади плъзна поглед по голите гърди на Майкъл и с чувство на облекчение и разочарование забеляза, че си е обул панталоните.

Тими продължаваше да реве и да си дърпа ушите.

— Това да не е от обрива?

— Няма и следа от него. Този твой мехлем е истинско чудо! Сигурно е гладен.

— Аз ще го нахраня. — Тя посегна да го вземе.

— Така и така съм станал. — Погледите им се срещнаха и задържаха за момент. Лека червенина плъзна по шията ѝ. Сигурно изглеждаше ужасно... Но бе изненадана колко добре изглежда Майкъл, макар и тъмната му коса да бе разрошена, на устните му грееше сънлива чувствена усмивка, очите му... Никога не бе виждала очи като неговите. Притежаваха необикновена дълбочина и чувственост. Бяха като огледало на душата му.

Усмивката му стана още по-широка, явно не бе ужасен от разрошената ѝ коса, нито пък от бледото лице. Той дори се възхищаваше наум колко кадифена кожа има. От този вид кожа, който те изкушава да я погалиш. Понечи да го стори, но си представи докъде би могло да доведе това и благоразумно притисна Тими до гърдите си.

— Съжалявам, че не можа да се напиш — каза Мади глухо и гласът ѝ затрепери. — Трябваше да взема Тими в моята стая.

— Свикнал съм да ставам рано — успокой я Майкъл, докато отиваха към кухнята. — Работя сутрин. От дете съм доловил, че има някаква скрита магия в зората, в идването на новия ден.

Мади извади млякото от хладилника и го сложи да се стопли. После сипа в една купа малко от овесената каша на прах, която Линда ѝ бе оставила за Тими, и се усмихна на Майкъл.

— Никога не би ми хрумнало, че си толкова романтичен.

— Не се отдавам често на романтика — остро рече той.

Тя взе да мие шишето, на Тими и промърмори:

— Знам какво имаш предвид. Когато си женен за работата си като нас, нямаш време за нищо, освен за кръв, пот и сълзи.

Майкъл се засмя.

— Старият Барет определено изстиска и трите от мен през годините. Истинската отплата тепърва предстои.

Мади намали котлона и се обърна.

— Каква отплата?

— Джейсън Барет е на шейсет и осем години. Няма деца. Единственият му син почина преди седем години. Мисли да се оттегли, когато стане на седемдесет. И възнамерява да сложи на мястото си един от вицепрезидентите. — Тъмносините очи на Майкъл заблестяха. — Аз съм човекът, който ще го замести, Мади! Живея и дишам за тази компания от четиринайсетгодишен. Знам всичко за бизнеса.

— Той дал ли ти е основание да смяташ, че ти ще поемеш управлението след него?

Майкъл се подсмихна.

— Трябва да познаваш Барет, за да разбереш колко безсмислен е въпросът ти. Старият не дава нищо! Той е закоравял скъперник и обича да държи хората в подчинение. Държи всички нащрек. Ще си играе на изчакване с нас до самия край. Но аз съм му най-близък. Той ме взе под крилото си, още когато започвах. Според него притежавам печелившата комбинация от желание и амбиция. Направи ме шеф на отдел, когато станах на двайсет. Бях най-младият служител, издигнат на ръководна работа. И сега съм най-младият вицепрезидент. Барет ми даваше да разбера през цялото време, че ако продължавам да играя по правилата, ще стигна до върха. Много го обичам. През всичките тези години ми беше като баща.

Мади остави купата с овесените ядки на масата и го погледна.

— Обзалагам се, че ще стигнеш до върха!

— Благодаря за вота на доверие. Докато продължавам да следвам стратегическите си планове за следващите две години, току-виж си се

оказала права.

Майкъл държеше Тими в скута си, докато Мади го хранеше с овесена каша. Не можеше да не се трогне от топлата домашна сцена — Мади, по халат, храни бебето, утринните лъчи на слънцето плахо се прокрадват в кухнята, носи се миризмата на изстинала пепел в камината и приглушеният звук на снегорини.

— Да му дам ли сега шишето? — попита Мади, след като Тими изяде и последната лъжица овесена каша.

— Ела във всекидневната. Там е по-удобно.

Майкъл ѝ даде Тими и седна до нея на канапето, тапицирано с кадифе, докато Тими лакомо пиеше млякото си. Мади се усмихна и облегна глава назад на възглавниците. Майкъл я прегърна, за да се чувства по-удобно. Тя застина за момент, но после си позволи да се отпусне. Тя гледеше как Тими пие млякото си, без да съзнава каква топла и доволна усмивка грее на устните ѝ. Погледите им се срещнаха. Нито един от двамата не проговори. Мади затвори очи. След няколко минути, когато отново погледна Майкъл, той бе заспал. Тя се усмихна. Тими, клюмнал главица над празното шише, се бе сгушил на гърдите ѝ.

Мади въздъхна с огромно доволство, сгуши се по-удобно до Майкъл и също заспа.

В стаята струеше слънчева светлина, когато тя се събуди изведнъж. Понечи да се изправя, Майкъл я хвана за раменете.

— Спокойно. Винаги ли се събуждаш така панически?

Само, когато съм заспала в прегръдките на гол до кръста, почти непознат мъж.

— Тими... Къде е Тими? — попита тя разтревожена и погледна ръцете си, като се опасяваше, че докато е спала го е изпуснала.

— Сложих го в люлката му. Спи.

— Защо... не ме събуди?

— Спеше доста дълбоко.

Тя се прозя, потри сънено очи и се опита, доколкото може да приведе в ред косата си.

Майкъл се усмихна.

— Винаги се учудвах на способността на майка ми да гледа всички деца, да се грижи за къщата и да работи по осем часа в банката.

— Била е късметлийка, защото е имала син, който толкова много ѝ е помагал. Обзалагам се, че повечето в твоето положение нямаше да бъдат толкова самопожертвователни.

— О! — Майкъл, се засмя притеснено. — След като баща ми почина, мама нямаше към кой друг да се обърне за помощ. Повярвай ми, и аз не бях очарован, че трябва да изоставя... — Той спря и понижи глас: — ... мечтите си.

— Мечти?!

Майкъл вдигна рамене.

— Да... Детски мечти... Справих се чудесно. Не мога да се оплача. — Чертите на лицето му леко се изопнаха. — Както ти казах и преди, платих дълговете си с кръв, пот и сълзи. И освен това, въобще не съм толкова самопожертвувателен. Грижа се за себе си много добре, Мади. Няма нищо, за което да съжалявам в живота си до този момент. — В тъмносините му очи просветна превъзходство, което не можеше да бъде сгрешено с никакво друго чувство.

Мади се изправи, оправи халата си и завърза колана.

— Аз също. Освен ако не видя серията „Сарджънт“ във всеки магазин на „Баретс“ в страната. — Тя видя прикрития поглед, който ѝ хвърли, и съжали, че е заговорила за това. Преговорите с Майкъл трябваше да бъдат съобразени с неговото време, планове и инициатива. Тази констатация я подразни, но Мади бе достатъчно умна, за да разбере, че целта е прекалено важна, за да поведе борба за надмощие. А и не беше сигурна, че ще излезе победител. Не можеше да се подведе по нежната, дори уязвима страна от характера на Майкъл, защото познаваше другата — твърда като стомана, интелигентна и решителна. Може би като своя наставник Барет, Майкъл би дал всичко да задържи управлението до самия край.

— Ще направя кафе.

— Аз ще си взема душ и ще се дооблека. — Майкъл движеше ръка по мускулите на гърдите си, докато говореше. Движението бе едновременно невинно и еротично и възбуди Мади. Трябваша ѝ няколко секунди, за да концентрира вниманието си върху думите му. — Трябва да си взема колата. Днес следобед имаме семейно събиране. Трябва да взема някои неща от хотела за племенниците ми, да се преоблека и разни други такива неща. Слушай, Мади, не прави кафе само за мен.

— Щях да правя за себе си.

— Тогава с удоволствие ще изпия една чаша.

Чертите му бяха изопнати от напрежение. Разумът му казваше да се маха, докато не е станало късно, а сърцето му заповядваше да остане до Мадри Сарджънт, колкото се може по-дълго. Той въздъхна.

— Ще се забавя само няколко минути.

След десет минути Майкъл отново се появи в кухнята, изкъпан и облечен, тъмната му все още мокра коса бе сресана. Мадри наля кафе в две чаши.

— Мляко? Захар?

— Чисто, благодаря. Използвах четката ти за коса. И пастата ти за зъби.

Мадри отвърна на усмивката му и му подаде едната чаша. Седна на масата срещу него и забеляза, че облечен в костюм, той изведнъж се бе превърнал в студен и чужд човек. Но не само дрехите бяха причина, а изражението, отчужденият поглед в тъмносините му очи. Той отново бе любезният, самоуверен и опитен бизнесмен. Тя изпита внезапно желание да възстанови уютната интимност помежду им, но усети, че той се бе отдалечил от нея. Умът му, без съмнение, вече бе зает с плановите за деня, със семейството му... Може би съжаляваше за интимната нетактичност през изминалата нощ.

Пиеха кафето си мълчаливо. Мадри бе препекла филийки, но те останаха недокоснати на масата.

Когато Майкъл изпи своето, той се поколеба, преди да си налее още една чаша. Понечиха да заговорят едновременно. Майкъл се засмя.

— Просто исках да съм сигурна, че срещата ни... Искам да кажа, бизнес срещата ни остава за утре вечер. Знам, че сигурно много си зает през цялата седмица със семейството си и сватбата на сестра ти, както и с всичко останало.

Даваше му възможност да се откаже от вечерята, но Майкъл отвърна сериозно:

— Така е. Но уговорката за утре вечер остава. — Майкъл я наблюдаваше мълчаливо.

— Какво има?

— Просто си мислех... че този крем, който използва за Тими... наистина е чудесен.

Мади се усмихна.

— Трябва да видиш какво прави с кожата на жената. В действителност, не възнамерявах да го предложа на „Баретс“...

Но Майкъл не я слушаше. Мислеше за други неща. Тя реши да играе по неговите правила. Защо пък да не го притисне малко. Поне ще му даде тема за размисъл.

— Но можем да го включим в серията за „Баретс“.

Майкъл допи кафето си.

— Ще... поговорим допълнително за това. — Той се изчерви. — Ами, аз по-добре да тръгвам. Сега не вали, а и снегорините минаха преди малко. Сигурно няма да е трудно да си взема такси.

Мади погледна часовника в кухнята. Беше почти десет.

— По-добре да се облека и да проверя моята кола. Може би ще запали и няма да има нужда от влекач. — После спря, спомнила си за Тими. Не можеше да го остави.

Майкъл сякаш четеше мислите ѝ.

— Имам идея. Защо да не отида да запаля колата ти вместо теб. Ако успея, ще я докарам тук.

Мади не отказа. Дори ѝ хрумна страхотен план.

— Междувременно аз ще се облека и ще приготвя Тими. Ако успееш да докараш колата дотук, ще те закарам, за да си прибереш своята.

— Не. Прекалено сложно става.

— Хей, дължа ти го! И двамата знаем защо ти вдигнаха колата.

Майкъл се засмя.

— Добре. Сключихме сделката.

Лицето на Мади се озари от усмивка.

— Надявам се това да е първата от поредицата сделки.

Майкъл също се усмихна, но някак неловко.

Мади му обясни с подробности и му даде ключовете, като настоя да вземе един от шаловете ѝ, тъмносин.

— Ще ти позвъня, ако има проблем!

Когато телефонът звънна след двамайсет минути, Мади бе сигурна, че Майкъл ѝ се обажда, за да ѝ каже, че не може да подкара колата или още по-лошо, че не може да я открие.

Не беше Майкъл, а асистентката ѝ Лиз.

— Е, как беше? — попита Лиз без предисловие.

— Не питай.

— Лошо ли? — Мади се затрудни да ѝ отговори. — Толкова ли е лошо? — Лиз си пое дъх.

— Ами...

— Мади, хайде! Какво стана?

— Всичко... — Тя млъкна за миг... — ... и нищо. Ами... не съвсем. Искам да кажа... нищо относно сделката. Но...

— Но? Какво „но“?

— Той е необикновен мъж!

— Необикновен ли? Искаш да кажеш странен?

— Не. Не е странен.

— Мади, нещо не си на себе си. Говориш глупости.

С телефон в ръка Мади отиде до огледалото в коридора. Огледа се бързо, като се чудеше дали да не си сложи малко грим. За момент забрави, че Лиз ѝ е задавала въпрос.

— Мади?

— О, няма нищо, Лиз. — Тя оправи яката на кремавия си пуловер. — Освен ако не броиш бебето, за което трябва да се грижа.

Мади си представи как Лиз зяпва с отворена уста.

— Бебе?! Ти си... бременна? — Лиз си пое малко въздух. — Но, Мади... Дори не знаех, че се срещаш с някого.

— Какво? О, Лиз! Не се срещам с никого, разбира се. И не съм бременна. Просто... ми оставиха това бебе... временно. И нека да ти кажа нещо, да гледаш бебе не е като да си на пикник. Ако не беше Майкъл...

— Майкъл ли? Господи, много бързо преминахте на първо име.

Мади едва се сдържа да не избухне в смях.

— Преминахме бързо и на други неща.

— Мади! Сигурно се шегуваш.

Мади се намръщи.

— Какво означава това? Да не мислиш, че съм... светица или заклета девственица?

— Хайде, Мади. Ти... ами ти винаги си повтаряла, че никога не би си позволила да смесваш бизнеса с удоволствията.

— Не бих казала, че съм ги смесила. А разбъркала леко.

— Какво означава това?

— Ами означава, че... — Мади спря, наведе се и се разгледа поотблизо в огледалото. — Какво означава ли? — Гласът ѝ прозвуча тревожно. — Не знам какво означава, Лиз. Мисля... че... сгреших. — Тя погледна отражението си в огледалото право в очите. — Лиз, съжалявам, че трябва да ти го кажа, но снощи наруших... Ами, почти наруших златното правило. Права си. Искам да кажа, че е ужасно глупаво да се смесва работата с удоволствията. Поне Майкъл... господин Харингтън... — Как можеше да го нарича господин Харингтън след като прекара половината сутрин сгушена в прегръдките му! — Майкъл се чувства по същия начин. Той се е посветил на работата си като мен. И не иска да усложнява нещата, като се обвързва емоционално с един от контрагентите си.

— Предложил ти е сделка?

— Не точно. Не още. Но определено харесва нашите продукти. Изпробвах един на Тими и...

— Кой е този Тими?

— Бебето, за което ти казах — рече Мади нетърпеливо. — Майкъл бе удивен колко добре му се отрази...

— Задръж малко, Мади! Да не би да си сгрешила възрастовата група и частта на тялото?

Мади се засмя.

— Но Майкъл наистина бе впечатлен! Сигурна съм, помислил си е, че щом върши такива чудеса с едно бебе, нашият гел би могъл да свърши същата работа и на купувачите на „Баретс“. — Мади чу клаксон отвън. — Виж, сигурно Майкъл ми бибитка. Трябва да вървя. Ще се видим утре сутринта.

Мади затвори, изтича до прозореца на хола и с радост видя, че Майкъл излиза от колата и ѝ маха. Отвори прозореца.

— Побързай! Пак съм спрял на забранено място.

— Идвам веднага. — Мади му махна.

Отне ѝ пет минути да приготви Тими плюс резервна пелена, шише, дрънкалка и дрешки... Докато слизаше с асансьора до фоайето с пиццата Тими на ръце, Мади усети как я заболява глава. Тогава ѝ проработи късметът. На външната врата се появи госпожа Джойсън, която се връщаше от дъщеря си. Мади трябва да е изглеждала много отчаяна, защото без да каже нещо, съседката взе Тими.

— Шшт, шшт! Какво има, миличко? Какво има?

— Мисля, че не му харесва идеята да направи малко пътешествие. Навън е един... приятел и трябва да го откарам.

— Може ли да взема бебето? Ще го гледам, докато те няма.

— Ооо, госпожо Джонсън! Чудесно! Няма да се бавя дълго.

— Дълго или кратко — всичко е наред. Ще се радвам да имам компания. Няма да ходя никъде днес.

— О, няма да се бавя повече от четирийсет и пет минути.

— Няма проблеми.

— Бебето е при мен само до утре — рече Мади.

Тими вече даваше признаци на успокоение. А когато госпожа Джонсън отви одеялцето и разкопча ескимосчето му, той се усмихна.

— Благодаря, госпожо Джонсън! — извика Мади и ѝ подаде плика с нещата му, после изтича през фойето и отново чу клаксона. Тя с усмивка се вмъкна при Майкъл.

— Запалил си я значи! Очарована съм.

— Къде е Тими? — попита Майкъл разтревожено.

— О, съседката предложи да го гледа, докато...

— Каква съседка?

— Какво има, татенце? Тревожиш се, че няма да се грижи добре за дребосъчето ли?

— Много смешно! — Той рязко запали мотора и колата подскочи.

Известно време пътуваха в мълчание и тя се отдаде на мечти. След няколко минути не издържа и рече:

— Сигурно е много хубаво цялото семейство да се събира време на време и да празнува. Всички са развълнувани, всички участват...

— О, естествено, че всички участват! — Майкъл се засмя сухо. — Няма нищо, което семейство Харингтън да обича повече от сватби. Днес е семейното празненство. Във вторник вечер ще пристигне група роднини от провинцията и ще наемем зала в „Стек&Стейн“. В четвъртък вечерта е неофициалната вечеря роднините на младоженеца. В петък — репетицията на официалната вечеря. — Майкъл се намръщи. — А Джеси е едва четвърт в редицата. Остават още Кели и Алън.

Мади мълчаливо отбеляза, че той изключи себе си от списък на неженените.

— Откъде знаеш, че мислят да се женят?

— Алън вече се оглежда за съпруга. Искане да си намери жена преди да завърши медицина. Или той ще си намери, или майка ми. Той е единственият от нас, който няма нищо против майка да дава името и телефонния му номер на племенничките и дъщерите на приятелките си. — Майкъл се засмя. — Той е синът мечта на всяка майка. А що се отнася до Кели, бебето на семейството, тя вече протестира, че се опитват да я омъжат за момчето, с което, ходи от първи курс. Но сделката включва първо да завърши колежа.

— И с кого е тази сделка?

— С мен — отвърна Майкъл остро. — От всички деца Кели има най-много възможности. Наистина може да успее. Опитвам се да я накарам да отложи малко женитбата и да отиде в университет, за да вземе магистърска степен по бизнес администрация. — Той поклати глава. — Понякога е такова дете!

Мади се усмихна тъжно. Майкъл явно я бе разглезил. Усети завист. Колко хубаво би било да си глезена, защитавана и обожавана от любещ по-голям брат! Колко хубаво би било да си член на голямо задружно семейство...

— Какво има? — попита Майкъл и ѝ хвърли бърз поглед.

— Завиждам ти, Майкъл.

Той кимна и зави по улица Стороу. След една-две минути рече:

— Видях една картичка, която майка ти бе изпратила. От Гърция. С Мистър Вселена. Любопитството ми надделя.

— Забавна е, нали — изрече Мади замислено, без въобще да е разтревожена от признанието му. Всъщност, донякъде ѝ харесваше факта, че проявява любопитство относно нея. — Фелисити е най-самоуверената, независима и доволна от кариерата си жена, която някога съм виждала. Обича да обикаля света, да решава сама, да не се обременява с нищо. О, имала е мъже в живота си, но те винаги са били на второ място. — Спря, като се почуди за момент дали това не я поставя чак на трето място в списъка от приоритети на майка ѝ. Вдигна рамене. Подобен род мисли само я потискаха.

— Най-важният урок, който трябваше да усвоя, е да бъда самостоятелна. Идеята да започна свой бизнес, бе на Фелисити. Тя ме подкрепяше финансово и емоционално. Нямам нищо против да ти кажа, че в началото бях много уплашена. Но тя е страхотна! Едно от

качествата на Фелисити е, че знае как да ръководи шоуто. Тя ме научи да бъда решителна, да гледам уверено напред, дори когато вътрешно треперя, и да вярвам в това, което правя. Мисля, че нямаше да се справя дотук без нея. Но най-странното е, че откакто компанията се изправи на крака, точно когато си мислех, че всичко е наред, тя започна... ами, нали прочете картичката?

— Всички майки имат този вроден инстинкт...

— Не и Фелисити! Тя не е като другите майки, повярвай ми! Понякога се чудя дали не ми завижда за успеха. Може би си представя, че един добър мъж ще ме повлече надолу.

— Такава роля ли отреждаш на един мъж в живота ти? — Мади продължи да го наблюдава, дори когато той отново се взря в пътя.

— Не мислиш ли и ти така? Искам да кажа, не се ли тревожиш, че една лична връзка ще те повлече надолу?

— Винаги съществува риск. Но не това ме плаши. Това, което ме тревожи, е, че някой ще изисква повече неща от мен, отколкото мога да му дам, нямам нито времето, нито нагласата. Стига ми старото семейство. През последната година Барет все настоява да се преместя в един от офисите тук, в Бостън. Няма да стане. Тъкмо за да избягам от непрестанните беди, неволи и кавги на Харингтънови, отидох в Ню Йорк.

— Може би сега му е времето да им кажеш, че вече не искаш да играеш ролята на „татко“... Или все още искаш?

Майкъл отвори уста да протестира, но не каза нищо. След минута приближиха паркинга.

Мади се премести на шофьорското място, когато Майкъл слезе. Тя свали прозореца и го попита:

— Да почакам ли, за да се уверя, че всичко е наред?

— Не, няма нужда. Слушай, Мади, благодаря ти за всичко. — Той нервно барабанеше с пръсти.

— Аз трябва да ти благодаря. Имам предвид, че ми помогна с Тими. И че не си помисли, че съм... лекомислена. И че ми даде втори шанс.

Той я наблюдаваше мълчаливо.

— Ще се видим утре вечер.

— Ще бъда там. Приятно прекарване днес, Майкъл!

— Благодаря. Всичко хубаво и на теб. Ще се справиш. Разбра за шишето и повиването, нали? Да... Ще се справиш чудесно.

— Не забравяй да вземеш подаръците за племенниците си.

— Няма да забравя. Хлапетата няма да ми простят, ако старият им чичо се появи с празни ръце. И без това ще ме нападнат. Едно от любимите им занимания е да ме събарят на пода.

Мади се засмя.

— Звучи забавно. — Тя отпусна спирачката. — Аз по-добре да тръгвам... да видя Тими.

Майкъл я погледна още веднъж и пъргаво закрочи към входа на сградата.

Един час по-късно той караше към хотела си и продължаваше да мисли за Мади, докато си играеше с шала ѝ. Знаеше, че утре вечер ще ходят на вечеря заедно. Знаеше, че е лудост да мисли колко много часове има до утре вечер. Разбира се, той можеше да се отбие и да ѝ върне шала, но би било много прозрачно извинение, след като можеше да ѝ го върне на следващата вечер. Тъкмо приближаваше нейната пряка. Добре де, прозрачно извинение е, но не можеше да измисли по-добро.

Мади тъкмо привършваше едно много професионално преповиване на Тими, когато чу бибиткане отвън. Майкъл, излезе от червената си спортна кола и ѝ помаха с шала. Тя отвори прозореца.

— Забравих да ти го върна!

— Можеше да почакаш до утре вечер. Имам още един — извика тя.

Майкъл скръсти ръце, за да се стопли и я погледна с мрачно изражение, като си помисли, че сигурно е луд.

— Хей, виж, проглуших ти ушите с клана Харингтън. Защо не дойдеш да се запознаеш с тях?

Мади се почувства като ученичка, която е поканена на концерт, точно когато е изгубила всяка надежда, че ще отиде.

— Искаш да дойда на семейната ви сбирка?! — Бе тъй развълнувана и красива.

— Да, защо не?

— Ами... добре... Страхотно! — И опасявайки се, че може да промени решението си, бързо извика: — Добре! Слизам веднага.

ШЕСТА ГЛАВА

В два часа и петнайсет минути Майкъл паркираше в тясното пространство пред една новобоядисана в сиво двуфамилна къща на глуха улица. Всички къщи си приличаха като две капки вода, само цветът им бе различен. Отдясно на всяка от тях имаше дълга алея за коли. Но повечето автомобили бяха паркирани на безопасно разстояние на самата улица, наскоро почистена от снега. Само на алеята на семейство Харингтън имаше шест коли, паркирани броня до броня. Задният край на последната, голям син седан, дори се подаваше на улицата.

След няколко опита, накрая Майкъл успя да паркира на малкото свободно място отпред. По челото му бе избила пот, но според нея това не се дължеше на усилието да паркира мощното ламборгини. Тя си пое дъх и сърцето ѝ се сви, докато наблюдаваше как Майкъл си играе с ключовете и потупва волана.

На Тими това му харесваше. Бебешко сините му очи гледаха подскачащите ключове очаровано.

— Виж, Майкъл, ако не си сигурен... — Тя спря за момент, като се надяваше бързо да я опровергае.

Той бавно се извърна и я погледна със загадъчна усмивка.

— Просто... те... ще направят голям въпрос от това. — Той се насили да се усмихне малко по-широко.

— Голям въпрос от какво?

Майкъл въздъхна едва чуто.

— Семейството ми може... да си въобрази, че...

— Аз съм ти... бизнес партньор. Не могат да направят голям въпрос от това, нали?

Майкъл погледна Тими.

— Права си, така е.

— Мислиш, че ще имат нещо против бебето?

— Да имат нещо против ли? На последното преброяване имах пет племенници и племеннички. Никога не знаем, кога ще се появи

още едно бебе. Тими чудесно ще се вмести в отделението за бебета. — Той усети как се отпуска малко. Беше смешно, че се чувства толкова напрегнат заради Мади. Тя беше права. Нима могат да направят въпрос от това, че е довел една своя бизнес партньорка? Освен това на Мади щеше да ѝ се отрази добре един следобед, прекаран с веселите любвеобилни и сърдечни Харингтън. А и като си помислеше, че утре трябва да ѝ съобщи, че е избрал „Л’Амур“, надяваше се Мади да не си помисли, че е имало нещо лично в решението му.

Той ѝ се усмихна.

— Готова ли си?

— Сигурен ли си, че няма да си помислят, че се натрапвам? — Тя погледна клина си от камилска вълна. — Може би трябваше да се преоблека. Пола или...

Той се наведе, докосна леко страната ѝ и щипна Тими по пухкавите крачета, който бяха увити в одеяло.

— И двамата изглеждате страхотно, Мади! Всичко ще бъде наред, ще видиш.

Мади преглътна и успя да уподоби нещо като усмивка.

Майкъл излезе от колата, мина през снега по бордюра и отвори нейната врата. Взе Тими и ѝ помогна да излезе от колата със свободната си ръка. Не пропусна да огледа стройните крака на Мади, обути в клин, докато тя се изкачваше по стълбите, а той я следваше с Тими на ръце.

Мади неочаквано спря на предпоследното стъпало и той едва не се блъсна в нея, унесен в порочни помисли.

— Какво има? — Гласът му потрепери.

— Пакетите! Забрави пакетите в багажника.

— А, да! — Той понечи да се върне.

— Чакай, дай ми Тими.

Майкъл кимна разсеяно и ѝ подаде бебето. Още не бе свикнал да обуздава безумните си фантазии, които изникваха в ума му в най-неподходящи моменти.

Той бързо отиде до колата, а Мади го изчака на стълбите. Погледна предната врата на къщата на госпожа Харингтън и коленете ѝ омекнаха. Бързо отклони очи към Тими, които явно се наслаждаваше на свежия студен въздух и се намръщи, видяла Майкъл да се качва по стълбите.

— Какво има?

— Забравих пелените на Тими!

— Не се безпокой. Лий или Деби имат. И двете имат бебета.

— Чувствам се толкова глупаво.

— Майкъл разбираше нервността й. Той й се усмихна успокояващо.

— Всичко ще бъде наред. Просто не си свикнала.

Мади намести Тими върху гърдите си и отвърна на усмивката му. За момент Майкъл изпита странно чувство.

Ето така си представям моята собствена жена и моето дете, с които пристигаме в къщата на мама за семейно тържество.

Той погледна Мади в очите и усмивката й стана още по-широка. И тогава до тях достигнаха приглушени гласове откъм къщата. Топлото му чувство се изпари веднага. Гърлото му се стегна, стомахът — също. Не, беше сгрешил. Съпруга? Дете? Негови? На Майкъл Харингтън?! Не! В никакъв случай. Ама че глупост! Той изкачи останалите стъпала и прекоси верандата до предната врата. Мади го следваше. Едрата му фигура изпълни рамката на вратата и закри за миг Мади и Тими.

— Хей, блудният син се завръща! Къде сте?

От другия край на коридора с весели писъци се спуснаха няколко малки деца.

— Чичо Майк е дошъл!

— Нана, чичо Майк най-накрая пристигна.

Две момченца и едно момиченце едва не се сблъскаха, състезавайки се кой пръв ще стигне до чичо им. От същата стая, от която бяха излезли децата се показва млада жена.

— По-спокойно, деца! Дайте възможност на бедния си чичо да...

— Майкъл се наведе и тя съгледа Мади и Тими. Сякаш някой бе изключил телевизора по средата на гореща екшън сцена. Всички застинаха, децата едва не се строполиха едно върху друго на пода, спирайки рязко. Жената в дъното на коридора стоеше онемяла и не помръдваше. Тишината продължи само няколко секунди, но на Мади й се стори цяла вечност.

— Синди? — извика друг женски глас от стаята. — Какво има?

— надникна възрастна жена с посивяла коса и синя карирана престилка върху морскосинята си рокля.

— Майкъл! — Усмихна се тя широко. — Довел си си компания? — Тя извърна глава, така че да я чуят и останалите в стаята. — Той си е довел компания!

Мади направи няколко стъпки напред, за да може да затвори вратата зад себе си. В напрегнатата тишина тя проследи как цяла тълпа се изсипа в коридора.

— Ах, ти, Майк! — Един по-млад и по-набит от Майкъл мъж, с когото много си приличаха, се спусна първи напред. — Не мога да повярвам!

— Какво не можеш да повярваш, Алън? — грубо го срязва Майкъл.

Останалите — на Мади й се струваха стотина, но всъщност бяха малко по-малко от двайсет — явно се окопитиха, чули гласа му. Всички се спуснаха към тях по коридора и Мади едва не се задуши в развълнуваната тълпа.

— Госпожа Харингтън първа стигна до Мади.

— Майкъл... твоє ли е? — Гласът й трепереше от очакване, когато погали Тими с голямата си ръка.

— Мое ли?! — Гласът на Майкъл предрезгавя. — Разбира се, че не е мое! — Той погледна множеството лица с ококорени очи.

— Успокойте се. Винаги си въобразявате разни неща.

— Красиво бебе... Красиво е наистина...

— Мамо! — скара й се Майкъл. После грубо сграбчи палтото на Мади и я дръпна напред. — Това е Мади Сарджънт, моя бизнес партньорка. Ние... обсъждахме делови въпроси... тази сутрин и... помислих, че може би ще й е приятно... да ни дойде на гости.

— Какво прекрасно бебе! — възкликна на свой ред привлекателна тъмнокоса жена със същите сини очи като на Майкъл. — Здравей — подаде тя ръка на Мади. — Аз съм Лий.

— Здравсти! — Мади се усмихна нервно.

— Как се казва? — попита жена, която се представи като Деби.

— Тими.

— Нека да го взема — рече госпожа Харингтън. — Майкъл остави пакетите и си съблече палтата.

Мади се усмихна измъчено на Майкъл, но той отклони поглед към брат си Алън.

— Хайде, не ме гледай така, глупако! Казах ти, че госпожица Сарджънт е бизнес партньор. Нека да опитаме да ѝ покажем, че Харингтънови не са група дърдорещи идиоти.

— Майкъл, не говори така! Която и да е тя, е добре дошла. А също така и сладкото ѝ момченце.

Мади се усмихна.

— О, той не е мой!

— Не е — кимна Майкъл. — Той не е неин.

Прозвучаха неловки смехове.

— Хей, вие двамата! Какви ги говорите? — извика друга синеока жена. — Знаете, че Майкъл не понася да го пекат на бавен огън. Нека да ги оставим да се съвземат. Не трябва ли вече да приготвяме масата, мамо?

Госпожа Харингтън все още се усмихваше на бебето в ръцете си. После погледна осъдително сина си.

— Не е твой... Не е неин... Какво сте направили? Да не сте намерили това сладко бебе в гората?

— Моля ти се, мамо! Внеси Тими вътре и му свали ескимосчето. Сигурно има нужда да му се смени пелената... Ако изобщо тук има някакви пелени. — Той неловко погледна Мади: — Тя забрави да вземе.

— В къщата на баба има много пелени. — Госпожа Харингтън се пресегна и стисна ръката на Мади. — Винаги е така с първото. Забравяш. Веднъж, когато Майкъл беше бебе, отидох в една приятелка и... се прибрах без него. Съвсем забравих, че имам бебе! Бях толкова притеснена, когато приятелката Франсин се обади. Спомняш ли си тази история, Майкъл?

— Разказвала си я толкова пъти, мамо — рече той сухо.

Мади разкопча палтото си и започна да ѝ обяснява за Тими:

— Наистина, госпожо Харингтън...

Но тя така се бе заплеснала да гука на Тими, че изобщо не обърна внимание и пое след другите към стаята. Когато всички се скриха вътре Мади сграбчи Майкъл за ръката.

— Те не ни вярват! Те мислят, че...

— Знам какво мислят — отговори рязко Майкъл. — Мислят, че съм хлътнал по теб. И Тими е мое дете. — Той бавно поклати глава.

— Мога да си тръгна — промърмори Мади.

— Ами „нашият“ син? Мама вече изпълнява ритуалите за приемането му в семейство Харингтън...

— Майкъл, трябва да им обясниш!

— Остави всичко така. Познавам ги прекалено добре. Ако вземеш да им обясняваш, ще си помислят, че наистина има нещо. После ще започнат да се увъртат около теб и да ти дават съвети как да ме хванеш. О, много ги бива в тези неща!

— Не знаеше ли, че ще останат с погрешно впечатление, когато ме покани да дойда?

Майкъл я гледаше мрачно.

— Изобщо не мислех за тях, когато те поканих.

— О... — Тя съблече палтото си и се наведе, за да си събуе ботушите, но се наложи да се хване за ръката на Майкъл, за да не загуби равновесие. Когато го докосна, усети как той се стегна.

— Хайде, Майкъл, можем да ги убедим, че са останали с погрешно впечатление.

Той си съблече палтото и го окачи на закачалката.

— Няма да сме много убедителни, ако останем още малко тук. Готова ли сте, госпожице Сарджънт?

Мади вирна брадичка, изправи рамене и се усмихна.

— Готова съм, господин Харингтън, сър.

Прекараха деня във весели разговори, смях и унищожаване на огромни количества шунка, картофено пюре и други отбрани ястия. След първия несигурен половин час Мади откри, че се забавлява страхотно. Семейството на Майкъл бе сърдечно, възторжено, весело, и я посрещна, сякаш се готвеше да стане негов член. Майкъл обаче мълча почти през целия следобед, чудейки се какво го бе прихванало да я доведе. Всеки път, когато някой се радваше на Тими, или се усмихваше мило на Мади, веждите му се смръщваха и лицето му придобиваше мрачно изражение.

Но Мади бе очарована от семейство Харингтън, очарована от това чудесно чувство на топлина и доверие.

Когато след вечеря взе Тими и го занесе в една от спалните, за да му смени пелената, Синди, най-голямата сестра, дойде с нея.

— Невъзможен е, нали? — отбеляза Синди уж между другото, докато Мади събличаше Тими.

— Мисля, че не трябваше да идвам.

— Глупости! Така и така отдавна е време Майкъл да се отправи към олтара. Всички го предчувствахме и...

— Синди, наистина си останала с погрешно впечатление! Ние не сме близки с Майкъл. И, заклевам се, Тими е бебе на моя братовчедка. Последното нещо, от което имам нужда в този момент, е бебе.

Синди снизходително се усмихна на Мади.

— Забелязах начина, по който те гледа — рече тя.

— Тими ли?

— Майкъл! Мисля, че брат ми си е загубил ума по теб.

— Загубил си е ума по мен? Но това е лудост!

— Когато Майкъл не може да се държи спокойно с някоя жена, повярвай ми, тя му е влязла под кожата. — Сините очи на Синди заблестяха. — Бих казала, че е твой. — Само скорошното им познанство, попречи на Синди да добави, че Мади изглежда също толкова влюбена. Затова се задоволи само с: — Би спечелила с него.

— Синди, срещнах Майкъл едва миналата вечер. Беше невероятна комедия от грешки! Но аз наистина съм само негов бизнес партньор. Потенциален! Майкъл е изключително предпазлив бизнесмен, е сигурно затова има такъв успех.

— О, той е изключителен, съгласна съм с теб.

— Май не си разбрала нищо от това, което ти казах. — Мади се зае да нагласи пелената на Тими, който непрекъснато мърдаше.

— Дай на мен. Имам две деца и вече съм станала професионалистка. — Синди бързо пови бебето и с удивителна скорост го облече. — Ето, готово! — Тя вдигна Тими и се усмихна. — Аз съм по-близка с Майк, отколкото всеки друг от семейството. Познавам го добре и усещам колко е хлътнал по теб. Държи се с теб по същия начин, по който проявява нежността си към всички нас, и жертвите, които прави, колкото и да му костват те. Дори познавам негодуванието, което се опитва да скрие, и гнева заради всички пропуснати възможности. Трябва да се отпусне, за да се забавлява, да спре да възприема живота толкова на сериозно...

Мади седна на ръба на леглото.

— Спомена ми, че е имал мечти, докато растял.

Синди погледна Мади закачливо.

— О, този мой потаен брат! Не е за вярване, че е толкова словоохотлив пред жена, която току-що е срещнал.

— Отказа да сподели какви са били мечтите му.

— Дай му време. Сигурна съм, че ще ти каже. Майкъл беше спортна звезда в гимназията. Особено в баскетбола.

— И е ходил на мачовете на „Селтикс“ с баща ви. — Синди погледна Мади учудено.

— И това ли ти е казал?

— Е, не е кой знае какво! Поговорихме малко за семействата си, за това как сме израснали...

— Но това е прекалено много! Майкъл никога не говори за себе си. А пък за татко изобщо. Смъртта на татко се отрази на всички ни много лошо, но Майкъл бе направо съкрушен. Той се промени за една нощ. Стана толкова потаен, напрегнат... Втълпи си, че трябва да замести татко и сам да се грижи за всички. Дълго време обвиняваше себе си...

— Но защо Майкъл се е чувствал отговорен? Нали е бил в училище, когато това се е случило? Мисля, че можеш да ми се довериш, Синди.

— Майк и татко играха хоккей на улицата предния ден. Когато се прибраха за вечеря, татко беше много изпотен и мама му се скара. Прекарваха много време в игра двамата. Предимно баскетбол. Най-голямата мечта на татко — и на Майк — беше, той да играе един ден професионален баскетбол.

Тими започна да нервничи и Мади го взе от Синди, като разсеяно взе да го гали по гърба, за да го успокой.

— Майк каза ли ти, че спечели пълна стипендия от Северозападната баскетболна лига?

Мади поклати глава.

— До този момент аз сигурно съм единствената, на която е казал. Той изгори писмото в деня, когато пристигна, преди мама да се е прибрала от работа.

— Но защо?

— Мама щеше да настоява да отиде, разбира се. Но той дори не каза на другите деца, защото не искаше да му се чувстват задължени, че е направил някакви големи жертви.

— Майкъл ми каза, че нямал пари да учи в колеж. Но щом е спечелил пълна стипендия...

— Мама едва свързваше двата края със заплатата си. Така че Майк дори не помисляше да ходи в колеж. Искаше да си намери постоянна работа и да издържа семейството. Той и сега ни помага много. Кой мислиш изплати ипотеката на тази къща вместо мама? Кой мислиш плати образованието на Алън? А на Кели? Ами сметките за сватбата на Джеси?

— Той е много... добър човек — нежно прошепна Мади.

Синди я наблюдава мълчаливо няколко минути.

— Знам колко се ужасява Майкъл да поема нови отговорности. Когато беше на седемнайсет, се закле, че никога няма да се ожени, нито да се замесва с жена. Но в тази къща няма човек, освен може би ти и Майкъл — който да не разбира, че между вас става нещо. Не би срещнала по-добър мъж от Майкъл Харингтън, Мади! На него му е дадено да бъде съпруг и баща.

— Виж, не ме разбирай погрешно. Мисля, че Майкъл е страхотен. Но всичко, което искам от него сега, е договор за продажба на моята козметична серия от „Баретс“. Не си търся съпруг. И, повярвай ми, не търся баща за неродените си деца. Искам да кажа... че не искам деца. Не искам съпруг. Не искам да се обвързвам с никого. Майкъл и аз? Никога! И двамата сме работохолици. Ръководя бизнес, който изисква пълно отдаване. В живота ми няма място за нищо друго. Съпруг и бебе, изключено!

Синди се усмихна тъжно и Мади раздражено се изправи, вдигайки Тими.

— По-добре да отидем оттатък. Майка ти може би вече е сервирала десерта.

Синди кимна, като мълчаливо отбеляза нежната усмивка, която озари лицето на Мади, когато Тими се засмя.

На масата в трапезарията вече бяха сервирали кафе, няколко пая, сладки и голям шоколадов кейк. Когато Мади влезе с Тими, Кели грабна бебето и изведе всички деца на предната веранда, за да могат възрастните да си поговорят спокойно.

Майкъл се беше облегнал в ъгъла, никога не се бе чувствал толкова неловко на семейно събиране. Отказа да си вземе кейк и промърмори нещо от рода, че трябва вече да заведе Мади вкъщи.

— О, изглежда много вкусно, госпожо Харингтън! — не отказа Мади.

— Моля те, наричай ме Ан.

Мади се усмихна и долови раздразнението, изписано на лицето на Майкъл. Знаеше, че с нетърпение иска да си тръгне, но тя нямаше да му позволи да ѝ развали деня. Ако съдеше по ядното му изражение, съмняваше се, че ще получи втора покана. Обаче поканата дойде от Джесика, която настоя да дойдат на сватбата ѝ в събота. Всички останали ентузиазирани се присъединиха към поканата.

На връщане в колата Мади погледна Майкъл.

— Щеше да бъде проява на неуважение да им откажа.

— Казал ли съм нещо? — промърмори той.

— Мисля, че беше много мило от страна на Джесика да ме покани на сватбата си.

Останалата част от пътя изминаха в мълчание. Всъщност, Мади и Майкъл мълчаха, защото Тими постоянно скимтеше раздразнено. Може би напрежението помежду им му се отразява зле, помисли си Мади, като почти завиждаше на бебето, че може така открито да демонстрира чувствата си. А може би не беше напрежението. Може би обривът се бе подновил. Дотук с мехлема чудо. Майкъл спря пред блока, в който беше нейният апартамент и я погледна.

— Ще можеш ли да се справиш?

— Мога да се справя. Благодаря.

Той посегна да ѝ отвори вратата, но Мади първа хвана дръжката и стъпи навън.

— Почакай! — тихо я спря Майкъл.

Тя се обърна с очакване, като се надяваше на извинение.

— Шалът ти. — Той все още беше в джоба на палтото му.

— Не ми трябва — рече Мади. Ръцете ѝ бяха заети с Тими. — Донеси го утре вечер.

— Но утре вечер...

Очите на Мади се разшириха от гняв. Не можеше да повярва, че ще отмени срещата само защото семейството му я бе приело добре.

— Работата е там, че... — Майкъл потри врат. — ... Има още някой неща по договора, които не са уредени. Тази... среща... може би е прибързана. Може ли... да ти се обадя? Заминавам за Ню Йорк за два дни. За да оправя някои неща.

— Разбирам — рече Мади хладно.

— Почакай, дай да ти помогна — скочи той.

— Не ми трябва помощ! — промърмори Мадри и успя да се измъкне тромаво. Но Майкъл я хвана за ръката, докато тя се бореше с Тими, с чантата си и плика на бебето.

— Мадри...

— Да?

Той погледна Тими, после нея. Лицето му бе непроницаемо.

— Ще ти се обадя. — И без да каже нищо друго, той се обърна и се качи в колата си.

СЕДМА ГЛАВА

— Моля те, Мади! Знам, че искам много, но аз и Доналд имаме нужда от още малко време. Обещавам да се върна не по-късно от петък.

— Но, Линда, аз имам спешни ангажименти! Нали ръководя фирмата! Очаквах да се прибереш тази сутрин. Какво да правя с Тими? — Мади взе роклята си и се опита да я нахлузи през главата си и едновременно с това да държи слушалката.

— Не можеш ли да намериш кой да го гледа през деня? Аз ще платя.

— Въпросът не е в парите — промърмори Мади, като гледаше Тими, който лежеше по коремче на килима опасно близо до шкафа. — О, изчакай една минута! — каза Мади, остави слушалката, грабна Тими и го остави на леглото. Даде му ключовете си да играе с тях. Тими се засмя доволно. — Извинявай, Линда. — Тя седна на ръба на леглото. — Малките ръчички на Тими си играеха с дрънкащите ключове и докосваха гърба ѝ. — Е, добре, ще се обадя в някоя агенция за бавачки. Тими вече е по-добре. Но трябваше да ми кажеш, че има колики.

— Колики ли? Тими никога не е имал колики. Е, признавам, беше нервен, когато ти го донесох, но съм сигурна, че беше заради моето състояние.

— Плака половината нощ. О, имаше и обрив. Използвах един от моите продукти и обривът изчезна напълно.

— Тими получава от време на време обрив. Но да ти призная честно, опитала съм половин дузина бебешки мехлеми и нито един от тях не върши добра работа. Трябва да ми дадеш една тубичка от твоя крем, когато се върна.

— Разбира се! Сега Тими е добре — каза Мади гордо. Тя се протегна и погъделичка бебето по коремчето. — По-добре да тръгвам. Трябва да позвъня на асистентката си и да ѝ кажа да удържа фронта,

докато намеря бавачка. Мисля, че мога да си остана вкъщи и да поработя върху документацията.

— Благодаря ти, Мади! Ти си ангел.

Тими хвана пръстта на Мади и го стисна в малкото си юмруче.

— Е — каза тя на Тими, когато затвори телефона, — сигурно няма да е зле да си поиграя на майка още няколко дни.

Двайсет минути по-късно на Мади ѝ се искаше да си вземе думите обратно. Тими плачеше истерично, а тя откри, че брошката, която бе закачена на роклята ѝ, преди да я облече, липсва.

— О, не, не... — мърмореше тя и търсеше все по-трескаво, а плачът на Тими ставаше все по-силен. — О, господи, не! — В гласа ѝ се прокрадна отчаяние, когато взе Тими и се опита да го успокои. Грабна наполовина изпитото шише от бюрото си и му подаде биберона. — Хайде, Тими. Жаден си, нали?

Грешка! Тими се изви от болка, когато Мади пъхна биберона в устата му.

Първата ѝ мисъл бе да се обади на Майкъл. Той ще знае какво да направи. Само ако още е в хотела, помисли си тя и трескаво затърси номера, после позвъни и изпита огромно облекчение, когато той вдигна слушалката на четвъртото позвъняване. Едва бе казал „да“, когато тя го заля с порой от думи.

— Мади, успокой се. Не мога да разбера нищо от това, което ми казваш. Защо плаче Тими?

— Точно това се опитвам да ти кажа — крещеше тя в слушалката. — Глътнал е брошката ми, Майкъл!

— Брошката ти?

— Тя беше на роклята ми. А сега я няма. Преди да се облека, се обади Линда и аз оставих роклята на леглото, където беше Тими. Тя няма да се върне. Искам да кажа... още известно време. Какво да правя, Майкъл? Дали да се обадя за линейка?

— Мади, успокой се. Видя ли Тими да гълта брошката? — Той говореше тихо и успокоително.

— Не, но го е направил, Майкъл! Сигурна съм. Най-добре да го заведе в болницата. Да направя ли нещо преди това?

— Първото нещо, което трябва да направиш, е да си поемеш дълбоко въздух. Идвам! Тъкмо излизах, колата ми е отпред. Ще го заведем в Детската болница. Там ще го прегледат. Но, виж, Тими може

да има лошо храносмилане или да е настинал, или да му расте, зъбче...
Не е задължително да е глътнал...

— О, Майкъл!

— Междувременно, продължавай да си търсиш брошката. Ще
дойда, колкото се може по-бързо.

Мади вече беше във фоайето на блока с ревящото бебе на ръце,
когато Майкъл пристигна след не повече от десет минути. Тя изтича
към колата, като избърса сълзите си, и бързо влезе с Тими. Майкъл я
прегръна успокояващо, потупа леко Тими по гръбчето и потеглиха.
След петнайсет минути той отново прегръщаше Мади, но този път
пред стаята за спешни случаи, докато докторът преглеждаше Тими.

— Всичко е по моя вина. — Мади бършеше сълзите си с
кърпичката на Майкъл.

— Първо, не сме сигурни, че Тими е глътнал брошката. Второ, не
си му дала нарочно роклята, за да си играе с брошката. Ти каза, че
тъкмо си се канела да я облечеш, когато...

— Но аз трябваше да го предвидя! Трябваше да бъда по-
внимателна. Трябваше да го наблюдавам по-отблизо. Трябваше...

— Мади, няма смисъл да повтаряш „Трябваше, трябваше...“
Вярвам ти — прекъсна я той.

Мади му позволи да хване ръката ѝ и срещна тъмносините му
очи. Бяха толкова нежни! Тя си спомни вчерашния си разговор със
Синди.

— Благодаря ти, Майкъл! Ти отново ме спасяваш. Вероятно си
мислиш, че съм напълно некадърна и... — Той погали мокрите ѝ от
сълзи страни и я притегли към себе си.

— Не мисля нищо подобно. Мисля, че си страхотна, Мади!

Една сестра мина покрай тях, чу думите му и се усмихна. В
изражението ѝ се четеше завист. Мади също се усмихна със смесено
чувство на удоволствие и трепет. Майкъл притисна главата ѝ към
рамото си и целуна меднорусата ѝ коса.

Те все още седяха така, когато докторът излезе с успокоения
Тими на ръце.

И Мади, и Майкъл едновременно скочиха разтревожени.

— Прегледахме го на рентген. Няма и следа от сребърна брошка. Скоро ще се оправи.

— Но... той плачеше толкова силно! И изглеждаше така, сякаш наистина го боли — рече Мади, ала докторът ѝ подаде Тими.

— О, наистина го боли. Но не защото е глътнал брошка.

Мади все още гледаше като обезумяла и мислеше, че докторът забавя да съобщи диагнозата. Майкъл стисна ръката ѝ.

— Какво му има на Тими?

Усмивката на доктора се разшири.

— Има ушно възпаление. Сигурното е имал от няколко дни. Бил ли е по-раздразнителен от обикновено, дърпал ли си е ушите?

— Мислех, че има алергия... към мен.

Докторът се усмихна.

— Вие двамата сигурно сте съвсем начинаещи родители, нали?

Майкъл и Мади се спогледаха, но не казаха нищо.

— Ще ви напиша рецепта за антибиотик в течна форма. Трябва да го давате на Тими три пъти на ден. Ще се почувства много по-добре след двайсет и четири часа. Вече му дадох първата доза и той започна да се успокоява. Единственият проблем, който можете да имате, е, че някои бебета получават разстройство от лекарството. И обрив.

По пътя за вкъщи Майкъл спря, за да изпълни рецептата, а Мади се обади на Лиз в офиса, за да ѝ каже, че днес ще работи у дома и още си играе на майка.

Когато пристигнаха в апартамента ѝ, Мади бързо благодари на Майкъл. Беше ѝ казал, че тази сутрин възнамерява да хване самолета за Ню Йорк и тя предполагаше, че бърза за летището. Беше много разочарована, че с това се отлага бизнес вечерята им тази вечер, но пък му беше много благодарна, че ѝ помогна с Тими. Беше ѝ обещал да се върне след няколко дни и тя все още се надяваше, че ще сключат сделката.

Майкъл обаче настоя да дойде с нея и Мади не се възпротиви. Тими отново мрънкаше и си дърпаше ушите и тя изпита познатото чувство на безпомощност. Той взе Тими и започна да се разхожда с него из стаите, като се опитваше да го успокои. Мади тъкмо щеше да прави кафе, когато на вратата се позвъни.

Тя изтича да отвори. Беше госпожа Джонсън.

— Отбих се, за да видя дали искаш да ти помогна за Тими, докато майка му се върне. Ако трябва да отидеш на работа, няма проблеми. — Госпожа Джонсън надникна в хола и видя Майкъл с ревящото бебе. — О, милото, още ли е така?

— Има ушно възпаление. Току-що се върнахме от доктора. Той каза, че Тими трябва да взема антибиотик, затова ще си остана вкъщи с него.

— О, не се безпокой! Не е сериозно. Бебето на дъщеря ми също прекара ушно възпаление наскоро. — Госпожа Джонсън се усмихна на Мади, която все още бе бледа и уморена. — Изглежда имаш нужда от почивка. Защо не ми дадеш Тими за няколко часа, за да можеш да си починеш?

— Трябва да му давам лекарството три пъти на ден. А и той все още е толкова раздразнителен. Ще се чувствам по-спокойна, ако го наглеждам. Но все пак благодаря.

Докато тя благодареше на госпожа Джонсън, Майкъл отиде да преоблече Тими и да го сложи да спи.

— Има само още няколко пелени — каза той, когато отиде в кухнята. Мади тъкмо се насилваше да глътне два аспирина.

— По-добре да взема памперси за еднократна употреба. Обещах на Линда по телефона да се грижа за Тими до петък. Тя все още се опитва да оправи отношенията със съпруга си.

Майкъл се облегна на стената.

— Ще се справиш! — Той се усмихна. — Какво благословено нещо е тишината! Обзалагам се, че вече спи дълбоко. Да се надяваме, че ще поспи поне няколко часа.

— Яде ли нещо тази сутрин? — Тя поклати глава. — Иди и седни, а аз ще направя кафе и препечени филийки.

Той я подкрепи, когато тя залитна малко. Без да каже дума, Мади, прие помощта и се облегна на ръката му. Усети мускулите му, миризмата на мъжкия му одеколон, пропила се в мъхестото му сако от твид. Той я прегърна с две ръце и в тялото ѝ се надигна вълна на очакване. Майкъл наклони главата ѝ назад, изучавайки лицето ѝ. Ръцете му се плъзнаха по роклята ѝ.

Те се завъртяха, сякаш танцуваха на бавна музика. Майкъл не откъсваше поглед от нея.

Защо не я притисна още по-плътно? И да позволя топлината на тялото ѝ да ме сгрее... Да погала прекрасното ѝ лице... Да съблека тази рокля...

Същото чувствено нетърпение изпълваше и Мади.

Това е лудост, безразсъдство! Аз никога не съм била безразсъдна. Не ме бива в тези неща. Не знам какво правя. Скачам в дълбоката част на басейна, а не мога да плувам, давя се...

Тя усети устните му на шията си. Затвори очи и се отдаде на усещането, което бе едновременно остро и сладко. Той я отдалечи малко от себе си и тя отвори очи, но погледът ѝ остана замъглен.

— Мади, не трябва да започваме нещо, което не можем да свършим докрай.

Гласът му я върна на земята. Тя опря ръка на гърдите му и го отблъсна леко.

— Почти забравих. Трябва да хващаш самолета.

Мади се опитваше да говори спокойно, ала разумът ѝ крещеше: Лъжкиня! Умиращ от глад. Защо не позволиш на Майкъл, да утоли глада ти. Защо не му позволиш да те прегърне, да те гали, да те милва, да те люби... Тя поклати глава, сякаш изговаряше мислите си на глас. Докъде ще те доведе това? До никъде. Не искам да стигам до никъде. Нито пък Майкъл...

— Има полети на всеки кръгъл час.

— Майкъл... Този уикенд животът ми се обърна на сто и осемдесет градуса. Опитвам се да го върна в старото положение, но... не се получава. А и ти изобщо не ме улесняваш.

— Нито пък ти мен...

Те дълго се гледаха един друг. Най-накрая Мади каза:

— Мисля, че не трябва да започваме нищо, Майкъл. Имам своята работа. Това е всичко, с което мога да се справя. И то ми стига.

— Наистина ли?

— А на теб не ти ли стига?

— Понякога се чувствам самотен... Също като теб.

— Всички сме самотни понякога.

— Въпросът е как ще решим проблема си?

Той се усмихваше като малко момче и тя усети, че се развълнува.

Стегни се! Не можеш да паднеш в прегръдките му само защото изведнъж си се почувствала самотна и отчаяна за нещо, от което си се

опитвала да избягаш.

— Мади, ти си импулсивна, красива, интелигентна и...

— Спри, Майкъл! Главата ме заболя.

Майкъл обаче се движеше заедно с нея.

— Желая те...

Отдавна го бе почувствала, но самите думи я накараха да потрепери.

— Няма да стане! — Гласът ѝ бе тих и уплашен.

— Не се противи, Мади. И двамата сме интелигентни, реалисти...

— Опасно е! — прошепна тя. — Единственото, което искам, е да работя с теб.

— Но искаш и да се любиш с мен.

— Не... Да...

Той се усмихна.

— Добре.

— Не, не е добре. Искам да кажа, че дори и да не беше толкова сложно... И не смей да ми повтаряш, че ще бъде лесно! Не бихме могли да поддържаме професионални отношения след това. А и не съм много добра в тези неща, Майкъл. Не съм била с никой от много време. А когато бях... Не мога да се отпусна. Ставам стеснителна. Това, което се опитвам да ти кажа, Майкъл, е, че ще те разочаровам. Трябва да се откажа, ако искам да спася достойнството си.

Той я извърна към себе си, наведе се и докосна устните ѝ.

— Не мисля, че си човек, който се отказва, Мади...

Тя го погледна умоляващо.

— Майкъл... недей!

Устните му отново потърсиха нейните, езикът му се впусна да изследва влажната топлина на устата ѝ. Чувстваше, че в нея се заражда неизпитано досега вълнение. Сърцето ѝ препускаше в див галоп.

— Виж... — рече той нежно и я пусна. — И аз се борих със себе си. В главата ми напиряха аргументи. Собствените ми страхове, безпокойства, тревоги. Но аз толкова силно те желая, Мади! Уморих се да се боря. Признавам... че съм свикнал критично да оценявам хората около мен. Искам да правя любов с теб, Мади, а не да оценявам уменията ти. — Той бавно се усмихна. — Пред мен не трябва да играеш, Мади. Аз ще се погрижа за всичко...

Майкъл се наведе да я целуне отново, но тя го спря с ръка.

— Не! Чакай. — Отчаяно се опитваше да се освободи.

Но Майкъл нямаше намерение да я пусне. Тя усещаше, че контролът ѝ се изплъзва. Усещаше, че се предава на изтънчените му любовни ласки, макар отговорът ѝ да не бе същият. Чувстваше как тялото ѝ овлажнява, пламва и пулсът ѝ се ускорява.

Той отново наведе глава и този път не ѝ позволи да протестира. Устните му покриха нейните и възпряха думите. Целуваше я с жестока настоятелност, езикът му проникваше дълбоко и тя усещаше, че не издържа вече. Сграбчи ръкавите на самото му, а той я хвана за лактите, сякаш знаеше, че ако не я задържи, тя ще се свлече на пода.

Мади се облегна на него и той обви с ръка талията ѝ, докато с другата галеше лицето ѝ нежно.

— Да, просто остави да се случи. Не мисли... Не прави нищо...

Тялото ѝ тежеше неестествено, когато той я вдигна на ръце.

— Майкъл...

Той я целуна, докато я носеше по коридора. Преди да стигнат вратата на спалнята, Майкъл се опря на стената, усмихна се, но Мади бе прекалено нервна, за да отвърне на усмивката му.

— Отпусни се. Просто ме следвай...

Напрежението ѝ се увеличаваше, а възбудата ѝ от перспективата да прави любов с този силен, чувствен и нежен мъж, изгаряше тялото ѝ.

Той се надвеси над нея, съблече самото си, дръпна вратовръзката и я изхлузи през главата. Започна да разкопчава ризата...

— Мади, отвори очи. Гледай ме, Мади.

Тя вдигна клепачи. Очите ѝ блестяха. Майкъл забеляза, че в този миг бяха по-скоро зелени, отколкото кафяви. Тя бавно проследи как той разкопчава ризата си копче по копче и как я смъква от раменете.

Майкъл дебнеше всеки признак на желание по лицето ѝ. Той опря на леглото коляно и плъзна ръце по роклята ѝ. Мади се повдигна малко, за да може да я съблече. Да, точно така си я представяше, помисли си Майкъл с усмивка, докато разкопчаваше белия дантелен сутиен.

Той ги покри с ръце. Кожата ѝ бе топла, зърната ѝ вече бяха станали толкова чувствителни, че когато ги докосна с палци, тя извика. Леко я хвана за раменете и я положи на възглавницата. Отново се

изправи и ръката му се насочи към колана. Този път нямаше нужда да ѝ казва да го гледа. С широко отворени очи, очарована, тя наблюдаваше всяко негово движение.

Той разкопча колана, копчето на панталона и ципа. Погледът му се движеше от лицето ѝ до великолепните гърди, които се издигаха и снишаваха при всеки бързо поет дъх.

— Мади, вземаш ли хапчета?

Тя бързо седна в леглото.

— Не. Аз мислех... Ти каза... Ти ми каза, че ще се погрижиш за всичко. — Тя сграбчи възглавницата и я притисна към гърдите си. — Не можем, Майкъл. Никога не съм взимала хапчета. Казах ти, че от доста време не съм... Знаех си! Предупредих те, че няма да стане. Чувствам се толкова глупаво.

Майкъл се усмихна, седна до нея ѝ свали възглавницата.

— Изглеждаш страхотно гола...

— Предполагам, че нямаш... нищо.

Усмивката му стана по-широка.

— Хвана ме неподготвен. Чувствам се толкова глупаво. — И той притисна възглавницата към гърдите си, имитирайки свенливостта ѝ.

Тя веднага му издърпа възглавницата.

— Изглеждаш страхотно гол...

И двамата се разсмяха, премахвайки неудобството, което изпитваха.

— Мисля, че забелязах дрогерия малко по-надолу...

Мади кимна.

Той целуна рамото ѝ и погали гърдите ѝ. Тя потрепери.

— Не мърдай. Остани така като си. Веднага се връщам. — Той закопча панталона си и облече ризата, докато говореше. Точно отваряше вратата, когато чу името си. Обърна се, почти очаквайки тя да се откаже и магията на момента да отлети.

— Какво има? — Не скри разочарованието си.

Ето я там, седеше в средата на огромното легло с поруменяло лице и разбъркана руса коса, красивите ѝ голи гърди бяха толкова изкусителни и подканващи... А и имаше да открива още толкова неща, да усети вкуса на любовта...

— Не можеш да ми причиниш това, Мади!

— Просто си помислих — усмивката ѝ бе едновременно невинна и еротична, — че така и така отиваш до дрогерията, защо не купиш и малко памперси.

— Памперси... Добре!

— Благодаря.

Той кимна. Обърна се и отново замръзна, чул името си.

— Помисли си, че ще кажа по-добре да го забравим, нали? — Тя се усмихваше предизвикателно.

— Радвам се, че не го каза — отвърна той просто.

— И аз — прошепна тя и отново легна на възглавницата, сладно изтегнала тяло. — Вземи моя ключ. На масичката е.

Майкъл отиде до дрогерията и се върна за рекордно кратко време, без да спре да се тревожи, че докато го няма, Мади може да промени решението си. Развълнуван и възбуден до крайност той не можеше да мисли за нищо друго, освен за това, което им предстоеше.

Задъхано съблече палтото си, събу обувките си, хвърли огромния пакет памперси на масата в хола и се втурна в спалнята.

— Стана ми студено, затова се завих. Купи ли всичко?

— Не бях сигурен какъв размер...

Мади се усмихна.

— Презервативи ли?

— Памперси! — Той съблече ризата си още по-бързо от преди.

— Купих дузина.

— Памперси ли?

Той се усмихна.

— Не, презервативи.

— Мисля, че се увличаш.

— Просто не искам да ме хванеш неподготвен още веднъж. — Той бързо се пхна под завивките при нея.

— Студен си!

— Само на повърхността. Отвътре горя, Мади!

— О, Майкъл... — прошепна тя и положи глава на голите му гърди.

— Съжалявам за закъснението, Мади.

— Така е по...

Той я погледна.

— По-добре или по-зле?

— По-добре — промълви тя. — Много по-добре. По-истинско е, Майкъл! Предишните ми преживявания са били забулени във фантазии. Неосъществими, ако трябва да бъда честна...

Признанието ѝ го трогна. Подобно на Мади, сексът винаги бе бил по-скоро физическо, отколкото дълбоко емоционално изживяване за него. Не, че бе имал толкова много връзки. Но никога не бе харесвал приятелките си дотолкова, че да позволи чувствата да го заслепят. Сегашното му вълнение би трябвало да го хвърли в паника. Но в този момент той бе прекалено очарован от неприкритата импулсивност на Мади, за да се поддаде на каквито и да било страхове.

ОСМА ГЛАВА

Мади си бе представяла близостта на Майкъл, но фантазиите ѝ не можеха да се сравнят със силното възбуждане, което изпитваше сега. Усещането да бъде притисната от неговото силно мускулесто тяло, докато хладните му пръсти се плъзгат по шията ѝ, по раменете ѝ и галят гърдите ѝ, я подлудяваха. Стеснителността и безпокойството ѝ, че ще се покаже неумела в любовните ласки, изчезнаха. Бе опиянена от страст. Едва когато Майкъл бавно смъкна завивката от раменете ѝ, нервността ѝ се възвърна.

— Недей, Майкъл... — възпря го приглушено тя.

— Искам да те погледам, Мади — изрече бавно той.

— Може би ще се разочароваш...

Но той наведе глава и устните му докоснаха гърдите ѝ. Мади се задъхна от възбуждане.

— Довери ми се — прошепна той дрезгаво. — Толкова те харесвам...

Мади въздъхна накъсано и пусна завивката.

Майкъл очерта с език лека следа по корема ѝ и усети как мускулите под копринената ѝ кожа се стегнаха, но продължи влудяващото си упоително изследване.

Тя усещаше все още хладните му пръсти по пламналата си кожа от вътрешната страна на бедрото ѝ. Устните му продължиха да описват малки кръгове по корема ѝ. Завивката вече съвсем се бе свлякла и тялото ѝ потреперваше от острия контраст между студеното и топлото. Задъхваше се. Затвори очи и стисна клепачи.

— Мади! — Дъхът му обходи лицето ѝ. — Отвори си очи?

Тя се подчини. Той ѝ се усмихна.

— Красива си! Всеки сантиметър от теб. Всеки прекрасен сантиметър...

— О, Майкъл! И ти си красив.

И двамата се засмяха нежно и устните им се докоснаха. Тя хвана раменете му, мускулите му потръпнаха под пръстите ѝ. Мади обичаше

начина, по който Майкъл я целуваше. Той беше толкова съсредоточен, погълнат от удоволствието. Устата, езикът, устните му я упояваха. Усещаше Как се предава, вече дори не се опитваше да се съпротивлява. Не искаше да се съпротивлява. Искаше той да я целува безкрайно, да усеща тежестта на тялото му върху своето. Безпаметно плъзна ръка надолу и го обхвана, като го галеше нежно.

Когато Майкъл тихо простена, Мадис помисли, че е от удоволствие. Когато спря, стоновете му преминаха в глухо ръмжение и Мадис замръзна, без да осъзнава, че тялото ѝ се движи в инстинктивен ритъм.

Той се отпусна до нея и тя потрепери от студ при внезапното му оттегляне. Отвори очи, в очите ѝ се четяха объркване, притеснение и желание. Неговото изражение бе нещо между усмивка и гримаса.

— Какво има? Да не би да ти причиних болка? Нараних ли те? Или направих, нещо, което не ти харесва? Знам, че малко съм напрегната. Просто... — Тя въздъхна измъчено. — Опитах се, Майкъл, но знам, че идеята не бе добра.

— Мадис... — Усмивката му се стопи.

— Да?

Той се притисна към нея и устните му докоснаха ухото ѝ.

— Намерих брошката ти. Или по-точно, палецът на крака ми я усети.

— Какво?

Майкъл седна на леглото, пресегна се към другия край между матрака и таблата и извади брошката.

— О, Майкъл! — Тя седна до него, като го гледаше уплашено, докато той я закопча и я сложи в ръката ѝ.

— Сигурно се е озовала там, когато махнах завивките, за да я търся. Убоде ли се. Дай да видя.

— Само ако обещаеш да целунеш мястото.

— Не се шегувай! Не и сега. Орисниците наистина имат нещо против мен, къмна ти се. — Тя се взря унило в брошката.

Майкъл я взе и я остави на нощното шкафче. После хвана раменете ѝ и отново я положи на леглото. Целуна устните ѝ много нежно.

— Това също е съдба, Мадис.

Целувките му бяха опустошаващи, изучаваха устата ѝ в мъчителен ритъм, който я караше неволно да се движи в отговор на яростната му атака.

В прелъстяването му този път нямаше нищо упоително. Силното му мускулесто тяло се движеше върху нея, тежестта му изтласкваше въздуха от белите ѝ дробове и тя се задъха. Той хвана китките ѝ и прикова ръцете ѝ над главата. Това я накара да се извие и стегнатите ѝ гърди се притиснаха още по-плътено към неговите. Той целият беше топлина. Топлина и огън. Майкъл я погледна, като все още я държеше. Тъмните му очи пламтяха. Мади го гледаше като хипнотизирана. Когато устните му се наклониха към нейните, те се целуваха един безкраен момент, улавяйки дъха си.

Мади не мислеше, водеше се единствено от инстинкта и желанието си, докато тялото ѝ се движеше подканващо под неговото. Тя се разпали от бързо вдигащите се и спускащи гърди и корем на Майкъл, докато той се нагоди към нейния ритъм.

Когато пусна китките ѝ, ръцете ѝ алчно се плъзнаха по гърба му. Той се намести и силните му мускулисти крака се преплетоха в нейните. Този път тя потърси устните му, езикът ѝ гореше от нетърпение да проучи устата му. Цялото ѝ същество се разтопи, докато ръцете ѝ ставаха все по-смели и се придвижиха надолу към бедрата му, като го притиснаха яростно към нея. Тялото ѝ следваше движенията на неговото. Изгаряше от болка да го почувства в себе си. Извика името му. Дивото му необуздано желание я възпламени. Тя смело го погали, изследвайки и милвайки, изпаднала в еротично опиянение от сливащите им се стонове на удоволствие.

— О, Майкъл... моля те — простена тя до врата му.

Той повдигна глава и прочете дивото желание в очите ѝ...

— Съдба, Мади. — И след кратка пауза и шумолене на фолио, навлезе дълбоко в женствеността ѝ. Мади се задъха, главата ѝ се изви назад и тя застана от наслада.

Всеки изгарящ тласък приближаваше края, докато не изпадна във върховен екстаз, трепереца и зовяща името му.

Той я бе покорил — тя му принадлежеше.

Искаше му се да продължава, да следи играта на удоволствие по лицето ѝ, но самоконтролът му изневери и той затвори очи, загубил се

във времето и пространството. Желанието му беше като приливно-отливна вълна, която миеше тялото му и замайваше разсъдъка.

Той трескаво потърси устните ѝ в момента на освобождаването си. Тялото на Мади потрепери в неконтролируема експлозия и неземно удоволствие заля тялото ѝ.

Съществуваха само тя и той, свързани от екстаза, който бяха споделили така всеотдайно. Все още усещаше вълните на желание да отзвучават в тялото ѝ.

— Знаеш ли, никога не съм изживявала подобно нещо.

— Почти ме заблуди. — Той легна до нея, нежна усмивка омекоти суровото му лице и тъмните му очи топло я погалиха.

— Искам да кажа, че никога преди не съм се любила на дневна светлина. Усещането е... някак по-буйно.

— Просто си помисли какво щеше да пропуснеш — каза той шеговито, което макар и деликатно, ѝ напомни, че в много отношения те бяха непознати. Тя се пресегна за завивките.

— Недей — спря я Майкъл нежно.

— Студено е.

— Мади — рече той сериозно и хвана брадичката ѝ — да правим любов този следобед беше прекрасно! Това е най-хубавият следобед, които си спомням.

— Но не и най-разумният. За нито един от нас. — Тя го погледна тревожно. — Какво ще стане сега, Майкъл?

Майкъл я гледа дълго и мълчаливо.

— Слушай, Мади, казах ти, че имаме предвид и друга компания. Но ако оставим това засега, в момента в ума ми се заражда нова идея за „Сарджънт“. Може би сделката ще се окаже още по-добра. Но ще ми трябва малко време, за да я обмисля.

— Каква нова идея? — попита тя внимателно.

— Ще ти кажа за нея веднага щом всичко се уреди.

— Аз продължавам да държа на старата сделка, Майкъл. Нали знаеш поговорката „По-добре птица в ръка, отколкото вятър“. — Тя се намръщи. — Виж, ако смяташ, че другата сделка е по-добра... Но няма нужда да ми подхвърляш трохи.

— Не говорим за трохи, Мади. — Той въздъхна раздражено. Нямаше смисъл да я убеждава, докато не може да ѝ каже нищо

конкретно и да оправдае себе си. — Какво ще кажеш да излезем и да хапнем някъде?

— Имаш ужасния навик да променяш темата, когато ти изнася, Майкъл.

Той се усмихна.

— Как мислиш, че съм стигнал до върха?

— Добре. Съгласна съм, и аз съм гладна. Ами Тими?

— Няма да се бавим повече от час. Мисля да го оставим на госпожа Джонсън. За малко, ако е свободна.

— Ще си взема един душ и после ще ѝ се обадя — каза тя, но усети неловкост, когато стана гола от леглото.

Нямаше нужда да го поглежда, за да разбере, че я наблюдава внимателно. Тя грабна халата си, облече го и бързо се скри в банята. Точно влизаше под душа, когато вратата се отвори.

— Имаш ли нещо против да се присъединя към теб?

— Да се присъединиш ли? — Усети как се изчервява. Той стоеше гол и чакаше. Едно беше да лежи до голото му тяло, обзета от страст, но съвсем друго — да стои срещу него, също гола под сребристата светлина на флуоресцентната лампа в банята.

Той се усмихваше, което още повече увеличи неудобството ѝ.

— Обзалагам се, че и това не си го правила.

— Майкъл...

Тя бавно поклати глава. Не можа да се въздържи и обходи с поглед загорялото му високо и мускулесто тяло.

Малката баня сякаш се смали, когато той се приближи. Спря на не повече от крачка и се взря в нея, без да се притеснява от голотата си.

Тя задържа дъх, след това бързо съкрати разстоянието между тях. Усещането на тялото му до нейното бе крайно възбуждащо. Той се пресегна покрай нея и пусна душа.

— Колко горещо го искаш? — промърмори той в ухото ѝ.

Мади вече цялата гореше.

— Много горещо — отвърна дрезгаво тя.

Влязоха под душа и стояха заедно под струите, натриха се със сапун един друг и после се целунаха в хлъзгава прегръдка. Сложи малко шампоан на косата ѝ и замасажира главата, за да се образува пяна, после я целува, докато водата я отми. Тя затаи дъх, когато той я

притисна до хладните плочки на банята. Контрастът с горещата вода и топлите им тела беше непоносимо еротичен. Усещаше го твърд и трептящ от желание между хлъзгавите си от сапуна бедра.

Той я повдигна, хвана краката ѝ и ги обви около своите. Любиха се под течащата вода. След това Майкъл я избърса с хавлията и тя се усмихна блажено.

— Прав беше. Никога преди не бях се къпала с мъж. — Тя се засмя. — Преживяването бе невероятно!

Той я уви в хавлията и я притисна към себе си, като я целуна звучно.

Мади обви с ръце врата му. Не можеше да повярва колко много неща се бяха случили между тях за толкова кратко време. Тя допря лице до все още мокрия му врат, пръстите ѝ се плъзнаха по гърба му. Тялото му я очароваше. Той беше толкова силен, властен, отзивчив. И толкова нежен и любещ.

Върнаха се в спалнята на Мади и се облякоха, без да бързат. После Мади се обади на госпожа Джонсън, която каза, че с удоволствие ще вземе Тими при нея.

Тими беше в добро настроение и тя с облекчение занесе веселото бебе при госпожа Джонсън.

Мади не искаше да оставя Тими за много дълго време и затова избра едно ресторантче със скара през няколко блока от нейния. И двамата умираха от глад и си поръчаха гигантски пържоли с френска дребна риба и салата. След това си поделиха домашния плодов сладолед и допиха бутилката „Кианти“.

— Беше страхотно... — въздъхна Мади след последната глътка вино.

— Надявам се, не включваш само обяда.

— Майкъл, надявам се, че това, което се случи днес, няма да повлияе на решението ти.

— Мади!

— О, знам, ти все още обмисляш всичко. Просто искам да знаеш, че не очаквам услуги от теб.

— Мади, повярвай ми, в решението ми няма да има нищо лично. Не работя по този начин. Никога! — Тонът му бе подчертано твърд, но за сетен път се запита дали не беше прибързал, със сделката с „Л'Амур“, дали продуктите на тази компания, щяха да задоволят

високите изисквания за качество на „Баретс“? Но той наистина имаше страхотна идея за „Сарджънт“. Ако всичко се подредеше според предвижданията му, беше сигурен, че Мади ще остане очарована.

Мади стисна леко ръката му.

— Още нещо, Майкъл. Ако се тревожиш, че храня някакви надежди, освен бизнес връзките, можеш да си отдъхнеш. Нищо обвързващо, Майкъл. Никакви обещания, никакви задължения, никакви права... — Усмивката ѝ бе нежна и по-уязвима, отколкото си мислеше. — Съгласен ли си?

Той въздъхна тежко.

— Съгласен.

Но когато се връщаха към апартамента на Мади през пронизващия студ, Майкъл беше много тих. Тя се чудеше дали все още мисли да се връща в Ню Йорк, но не се реши да го попита. Истината бе, че искаше да се сгуши с него в леглото. Ако и двамата приемаха една незадължаваща връзка, защо пък тя да не продължи малко по-дълго?

Но Майкъл имаше други належащи ангажименти. Той погледна часовника. Беше почти три. Искаше да се обади на Барет и да му подхвърли новата идея, която все по-ясно се оформяше в главата му. Ако старият захапеше, той трябваше да отлети до Ню Йорк, за да задвижи сделката: С малко късмет щеше да се върне преди сватбата за вечерята в петък.

Бе толкова замислен, че не чу какво му каза Мади.

— Извинявай. Бях се разсеял.

— Просто си спомних, когато минахме покрай химическото чистене, че ми дължат пари, задето съсипаха новата ми рокля.

— О, така ли? — кимна вяло той.

Мади се усмихна. Бяха пред блока.

— Ще се качиш ли?

— Не — каза Майкъл. — Не мога. Трябва да се обадя на някои хора. А и все още мисля да отида до Ню Йорк.

Никакво обвързване, напомни си тя. Майкъл просто подчертаваше това. Беше нечестно да определя условията и след това да се чувства нещастна, когато ги следват.

— Ню Йорк ли... О, да, почти бях забравила. Нали се канеше да заминеш за там сутринта. Обърках програмата ти... — Не смееше да

го погледне, затова прикова вниманието си в ръцете му. Не носеше ръкавици и не беше бръкнал в джобовете си. Имаш красиви ръце, силни, способни на такава нежност. Представи си осезаемо как галят тялото й...

— Беше чудесно отклонение!

Мади не отвърна на усмивката му.

— Ами вечерята с роднините ти в четвъртък?

— Ще дойда вечерта, ако мога. После пак ще се върна в Ню Йорк. — Той спря. — Все още ти дължа една вечеря.

— Все още ми дължиш една бизнес среща.

— Имаш я. Какво ще кажеш да се отбия във фирмата ти в петък? Тъкмо ще поговорим.

— Добре. — Щеше да замръзне от студ, докато стояха така на едно място. — Мисля, че е по-добре да вървя да спася госпожа Джонсън от онзи палавник Тими.

— О, Мади, щях да забравя. Имаш ли още една тубичка от онзи крем, който използва за Тими? Бих искал да го прибавя към серията, която ни изпрати.

— Значи ти харесва и ще се опиташ да го включиш. Това е страхотно, Майкъл!

— По-спокойно, Мади. Нека да караме едно по едно. Като начало ще дойда с теб, за да взема една тубичка от крема.

Мади се усмихна.

— Асансьорът.

Майкъл нетърпеливо я побутна да влезе и я последва. Не искаше да си мисли как ще се чувства в петък следобед, ако новата му идея не дадеше резултат...

Преди да тръгне към летището, Майкъл се обади на шефа си от магазина на „Баретс“ в Бостън само за да разбере, че Барет ще бъде извън града до сряда. Затвори, като барабанеше с пръсти по бюрото на директора на магазина, който дискретно се бе оттеглил. След няколко минути се обади на Джоел Ебстайн. Говори по телефона трийсет минути и завърши разговора, като си уреди среща в офиса на Ебстайн в четвъртък сутринта. Когато този път затвори, се чувстваше малко по-добре. Ебстайн беше умен и предприемчив и не би натрупал богатство

и известност, ако бе прекалено предпазлив. Притежаваше рядкото умение да избира печеливши пазари и да улучва момента кога да представи новите си стоки. Нямаше нищо против да поема разумни рискове, които в повечето случаи му носеха облаги. Майкъл се надяваше да успее да го убеди и този път.

Когато напусна магазина на „Баретс“, на път за летището Майкъл попадна в задръстване, заради пиковия час. Забавянето му даде време да размисли върху случилото се последните няколко дни. Не можеше да престане да мисли за Мади. Дали да не ѝ се обади? Не, трябваше да се откъсне за малко от нея. Отношенията им се бяха променили много бързо. Беше го объркала... Не можеше да определи чувствата си. Но едно бе ясно — чувствата му не бяха нещо, което бе изпитвал досега. А усещаше, че и с Мади е така. Тя каза никакво обвързване. И той бе сигурен в думите ѝ. Не играеше никаква психологическа игра, макар че чувството за взаимна обвързаност можеше да се появи изведнъж и да те свари неподготвен... Спомни си съня от миналата нощ — той пристига с Мади и Тими в къщата на майка си. Щастливото малко семейство! Обля го студена вълна. Реши да се обади на Синди, но скоро си даде сметка, че това бе лоша идея.

— По дяволите, Синди, остави това!

— Какво толкова ти казах! Тя е чудесна. Сърдечна, привлекателна, интуитивна, чувствителна — с една дума чудесна жена!

— Чудесна... Да, тя е всичко това. Съгласен съм. Добре. Тя е сърдечна, чувствителна, красива... И ако беше заинтересувана, а тя не е, щеше да стане страхотна съпруга на някой друг. Ясно се изразих?

— Абсолютно си прав, Майк — засмя се Синди. — Красива е по-подходящо определение от привлекателна.

На следващата сутрин Мади за пореден път остави Тими на госпожа Джонсън, която истински бе заобичала бебето и не искаше и да чуе Мади да наема професионална бавачка, за да го гледа. Мади пристигна в компанията точно навреме за сутрешното съвещание, което бе насрочила. Но на няколко пъти по време на срещата с Лиз и още трима от служителите ѝ, тя трябваше да моли да повторят казаното. Притеснено се засмя, когато се наложи да признае, че не е

имала възможност да прегледа последния доклад на Лари Гибън. И четиримата я изгледаха недоумяващо. Анализирането на доклада бе главната причина, поради която Мади бе свикала съвещанието.

Когато четиримата смениха темата и се впуснаха в обичайни бизнес мениджърски дискусии за стратегиите за развитие на нов продукти, Мади продължи да бъде необичайно разсеяна.

Когато срещата свърши, Лиз последва Мади в просторния светъл кабинет с писалище от скъпо дърво и удобна гарнитура тапицирана: със светлобежов велур, в единия ъгъл и огромни прозорци, които гледаха към река Чарлз.

Мади седна зад писалището и бързо погледна Лиз, която отмести няколко документа и седна на бюрото срещу нея.

— Това се случва за първи път, Мади.

— Какво искаш да кажеш?

— Вече седем години сме заедно и никога не съм те виждала неподготвена за съвещание. Особено след като ми каза, че ще си останеш вкъщи, за да се подготвиш.

— Ами... — Мади преглътна трудно. — Беше напрегнат ден с Тими. Да се грижиш за бебе, Лиз, изисква много време и усилия. То те... разсейва някак.

— Хмм...

— Какво означава пък това?

Лиз се усмихна подигравателно.

— Нещо ми подсказва, че не Тими те е разсейвал.

Очите на Мади се разшириха от възмущение.

— Откъде знаеш?

Лиз ѝ намигна.

— Дълбоко си затънала.

— Ооо!

— Класическите признаци са налице, Мади.

— Какви класически признаци? Не знам за какво говориш, Лиз.

— Мади прокара пръсти през косата си и въздъхна. — Не можах да спя добре миналата нощ.

— Това е единият от тях. Обзалагам се, че пропусна закуската. Не беше гладна, нали?

— Да.

Лиз се наклони напред.

— И не можеш да разсъждаваш трезво.

— Само временно. Ще ми мине. — Усмивката ѝ угасна. — Аз съм последната жена на света, на която трябваше да се случи подобно нещо.

— Какво става, Мади? — Лиз нямаше нужда от отговор.

— Ами... леко увлечение. Ще забравя Майкъл Харингтън!

— Това означава ли, че ще прекратиш преговорите по сделката с „Баретс“?

— Не — отговори Мади бързо. — Слава богу, Майкъл е професионалист. Бизнес отношенията ни са отделен въпрос.

— Тогава няма да успееш да го забравиш.

— Знаеш какво имам предвид, Лиз — изрече Мади нетърпеливо грабна една химикалка и започна да драска нервно.

Когато Лиз замълча, Мади остави химикалката и я погледна. Цялото тяло я болеше от умора. Беше се въртяла цяла нощ, без да може да си намери място, макар леглото да си бе същото — онова нейно удобно и меко легло. Откакто Майкъл бе заминал вчера, тя не можеше да мисли за нищо друго, освен за него, тялото ѝ беше в състояние на непрестанна възбуда. Винаги бе била толкова разумна, толкова сигурна в това коя е, какво иска, от какво има нужда... Бе прекарала целия си живот сама. Никога не бе била обвързана нито физически, нито емоционално с никого. Няколкото пъти, когато се бе опитала да се сближи с Фелисити, нейната майка, всичко бе завършвало катастрофално.

Но този уикенд с Майкъл... Тя се бе почувствала толкова близка с него, както с никой друг. Майкъл бе превърнал непохватността ѝ в страст. Беше я накарал да усети вкуса на живота. Майкъл я накара да си представи един друг свят — свят, в който всяка сутрин се събуждаше до него, седеше срещу него на закуска, дори се редуваха да приготвят шишето и да нахранят собственото си бебе, пееха приспивни песнички в един глас и четяха приказки...

— Не се чувствам добре.

Лиз се засмя леко.

— Това също е един от класическите признаци.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Мади пристигна пред вратата на госпожа Джонсън след работа, измръзнала, уморена и останала без дъх.

Госпожа Джонсън настоя да влезе да изпие чаша горещ чай и младата жена се съгласи, макар да предпочиташе да се качи направо горе с Тими, да го приготви за лягане, да си вземе един горещ душ и да се сгуши в леглото. Бе прекарала тежък ден. Чувстваше се дезориентирана, неспособна да се концентрира. А и разговорът ѝ с Лиз не ѝ се бе отразил добре.

Докато си събуваше ботушите и си събличаше палтото, госпожа Джонсън отиде да вземе Тими. Веднага щом видя Мади, той се усмихна широко и протегна малките си пухкави ръчички към нея. Мади изпита топло чувство, когато го взе на ръце и той се сгуши доволно в нея.

— Здравсти, скаут! Явно си прекарал един чудесен спокоен ден.

Мади последва госпожа Джонсън в кухнята и седна на масата, докато тя приготвяше чая.

— Много съм ви благодарна, че поехте грижата за Тими, докато бях на работа днес, но не мога да ви ангажирам цяла седмица, госпожо Джонсън. Ще се опитам да намеря бавачка.

— Глупости! Не искам да чувам такива неща. Харесва ми да се грижа за Тими. Той е ангелче! — Госпожа Джонсън се усмихна, когато погледна момченцето, което задълбочено си играеше с косата на Мади. — Липсваше му днес.

— Не може да бъде!

— О, наистина! Трябваше да видиш как се озари лицето му, когато го сложих до телефона и чу гласа ти.

— Така ли? — Мади нежно погали Тими по гръбчето и се изчерви. — Знам колко добре се грижите за него и се обадох просто да... — Мади не бе сигурна защо се бе обадила, нито защо се бе зарадвала толкова, когато бе чула тихото гукане на Тими в слушалката.

— Да, ти му липсваше — проточи госпожа Джонсън. — Толкова бързо се привързва човек към бебетата! И така трябва да бъде. Всеки се разтапя, когато подържи малкото немирно вързопче в ръцете си.

— Той е много сладко бебе! Макар че...

— Всички бебета са сладки. Дори и раздразнителните. Ще видиш, когато имаш свое собствено.

— Не! Не и аз. Бебетата не влизат в планове ми. Прекалено трудно е да се грижиш за кариера и за семейство. Не очаквам награда за Жена на годината — подчерта Мади сериозно.

— Достатъчно е да имаш съпруг, който да ти помага. Много мъже го правят. Зет ми, Гари, помага на дъщеря ми през цялото време. Тя е учителка и се върна на работа, когато бебето стана на осем месеца. Тя и Гари се редуват да стават рано, да я хранят и преобличат. Гари ѝ сменя пелените и тича при доктора за най-безобидната хрема. Дори бавачката на Дженифър, първо се обажда на него, ако има някакъв проблем.

Мади не можа да се въздържи да си представи какъв баща би бил Майкъл — внимателен, грижовен, отдаден на семейството си... Не че това можеше да се случи някой ден, каза си тя бързо. Майкъл можеше да бъде магьосник с децата, но не искаше свои собствени, както и тя.

Докато пиеше чая си, Мади смени темата. Междувременно Тими доволно дъвчеше една бисквита и настояваше да остане в скута ѝ, като всеки път, когато тя се опиташе да го сложи в малкото столче за хранене, което госпожа Джонсън бе купила за внучката си, той започваше да нервничи. Мади нямаше да го признае никога открито, но изпитваше огромно удоволствие от това, че Тими все повече и повече се привързваше към нея. Като си спомнеше как ѝ го бе тикнала в ръцете Линда и колко раздразнителен бе той в началото. Бяха извървели дълъг път. За нещастие, историята с Тими бе усложнила личния ѝ живот. Непрестанно се обвиняваше за прибързаната си връзка с Майкъл, като през целия ден се мъчеше да изясни обърканите си чувства. Когато тръгна към апартамента си, петнайсет минути по-късно, Мади още веднъж си спомни разговора с Лиз тази сутрин. Беше ли права нейната асистентка? Наистина ли показваше симптоми на влюбена жена? Невъзможно! Не, не можеше да бъде вярно. Влюбена в Майкъл? За толкова кратко време? Беше смешно! И Лиз мисли, че в

това няма нищо чудно? Любов от пръв поглед, бе казала тя, толкова често се случвало...

— Любов от пръв поглед... Глупости! Просто увлечение.

Тими я погледна й ангелското му личице се разтегна в широка усмивка. Мади възприе тази усмивка за заплашителна.

— О, значи не ми вярваш!

Тими се засмя.

— Е, скаут, вярно е. И дори бих добавила мимолетно увлечение. Същото важи и за Майкъл. Просто си спомни начина, по който се измъкна оттук вчера. Бих се обзаложила още тази минута, че сега горчиво съжалява... — Тя спря и се усмихна многозначително на Тими. — Е, ти не разбираш за какво съжалява той. Искаш ли да сменим темата? Да поговорим за вечерята. Оризов крем за теб и хамбургер за мен. Какво ще кажеш?

Тими я погледна така, сякаш искаше да й каже, че разговорът за нея й Майкъл е по-интересен.

— Не знам, Тим. Сигурно не съм добре, щом разговарям с шестмесечно бебе. Започвам да се тревожа за разсъдъка си.

Мади решително се зае да приготви вечерята, нахрани Тими, изкъпа го и го сложи да спи. Едва когато го зави с одеялцето, й хрумна, че бе извършила всичко несъзнателно и машинално. Тя бавно се усмихна на себе си. Господи, колко бързо свикнах! И колко много неща научих. Но мислено се поправи: На колко много неща ме научи Майкъл!

В момента, в който образът му отново се прокрадва в мислите й, Мади осъзна, че е изгубила битката. Трябваше да се бори със зъби и нокти. Но Майкъл бе превзел съзнанието й.

Тя реши да си легне по-рано, като се надяваше, че тази вечер ще заспи по-лесно, ала се страхуваше, че ако това не стане, ще се потвърди един от класическите симптоми на Лиз. Тези „симптоми“ започваха зловещо да заплашват съществуването й.

Мади се съблече и отиде в банята да се изкъпе. Но когато се пресегна да пусне душа, си представи как Майкъл го бе направил и я бе попитал с тих дрезгав глас колко горещо го иска. О, господи, помисли си тя отчаяно, сигурно съм влюбена. Не мога дори да се изкъпя, без да мисля за него...

Тя реши да се отпусне във ваната, сложи ароматни соли и малко шампоан от този, който Фелисити ѝ бе донесла от Париж преди няколко месеца.

Фелисити... Какво ли би казала майка ѝ за сегашното ѝ състояние? Не за първи път на Мади ѝ се искаше да има майка, на която да се опре в тежък момент. Имаше нужда от майчин съвет...

Имаше нужда от внимание, от топли ласки и нежно потупване, от майчино разбиране и успокоителна усмивка...

Невъзможно бе да получи това от изтънчената, хладна и отчуждена Фелисити, дори да я откриеше, а ако решише да се опре на майка си, Фелисити без съмнение щеше да ѝ се усмихне кисело и да ѝ каже, че взима всичко прекалено на сериозно. Съветът ѝ щеше да е, да запази Майкъл като резерва и ако започне да я тревожи прекалено много, да го изхвърли, и да си намери ново забавление. За Фелисити любовта беше безгрижно и необременяващо чувство. Никога не позволяваше личните ѝ отношения да се задълбочат прекалено и да замъглят способността ѝ да преценява трезво. Мади си спомни последната пощенска картичка от Фелисити, тази, която Майкъл бе прочел.

— Е, мамо, не трябваше да ходя чак до Гърция, за да намеря мъжа на мечтите си. Той сам дойде пред вратата ми. Надявам се, че си довольна.

Тя се потопи в топлата вода, като сви колене към гърдите си, мърдайки пръстите на краката си между мехурчетата. Мади затвори блажено очи и опря брадичка върху коленете си. Искаше ѝ се да последва съвета, който би ѝ дала Фелисити. Искаше ѝ се да бъде безстрастна, да не се вълнува толкова от случилото се. Ядосваше се на себе си, задето се бе влюбила толкова бързо.

Трябваше да бъде много внимателна и да не показва чувствата си. Майкъл не трябваше да узнае никога какво чувства тя. В неговите очи чувствата ѝ щяха да изглеждат като отстъпление от собствените ѝ принципи, които така горещо бе афиширала. Той предполагаше, че е решителна жена и напълно споделя неговите разбирания за живота и любовта. Затова я намираше толкова привлекателна. Тя не го заплашваше с нищо.

Какво ѝ ставаше? Бяха се любили един път, не, два пъти, поправи се тя и вече си мислеше да се омъжи за него.

Тя застина стъписано. Кой бе споменал нещо за женитба? Тя огледа банята с абсурдното чувство, че някакво невидимо същество бе отгатнало мислите ѝ.

Постепенно паниката ѝ премина в облекчение. Глупости! Беше си позволила само да се отдаде на фантазии за Майкъл. Но фантазиите ѝ бяха далечен отзвук на реалността. Тя не бе свикнала да бъде толкова смела, дори в мислите си. Не трябваше да се оставя на подсъзнателните импулси. Тайните помисли са под контрол, успокои се тя. Слава богу, че не бе признала на Майкъл, че е влюбена в него. Не, беше се държала добре. Нямаше защо да се чувства неловко. Нямаше защо да се тревожи. Не беше изложила достойнството си на опасност. Уверена беше, че все още може да сключи изгодния договор с „Баретс“. Дори нещо повече. Бе заинтригувала Майкъл дотолкова, че бе взел овлажнителя-гел, за да го включи в основната серия.

Мади излезе от ваната, заклевайки се още веднъж да изхвърли Майкъл от мислите си. Ала едва произнесла мълчаливата си клетва и си го представи заобиколен от семейството и роднините си. Тази вечер бе голямото събиране в един от местните ресторанти за роднините от провинцията, дошли за сватбата.

При мисълта за шумното весело събиране Мади изпита внезапно чувство на самота и трябваше да стисне очи, за да спре сълзите си. Не можеше да се понася. Преди Майкъл да се бе появил, тя бе доволна да живее сама. Не бе мечтала за женитба, нито за бебета. Как се осмеляваше той да нахлува в живота ѝ и да хвърля в такъв смут душата ѝ!

Гневът я накара да се почувства по-добре. Значи трябваше да се придържа към подобна тактика, преди да си ляга. Беше малко след девет часа, но Мади бе решила да се наспи добре. Толкова по въпроса за класическите симптоми на Лиз! Угаси лампата, придърпа завивките и затвори очи.

Десет минути по-късно отхвърли завивките и скочи. Антибиотикът на Тими! Беше забравила да му даде последната доза.

Отиде на пръсти в другата стая. Тими спеше дълбоко. Ами сега? Да го събуди ли, за да му даде лекарството? Да пропусне ли тази вечер и утре сутринта да му даде двойна доза? Беше ли прекалено късно да позвъни на госпожа Джонсън и да я помоли за съвет? Какво би направил Майкъл на нейно място?

Не мога да преценя. Не ме бива с децата.

В този миг звънецът на входната врата я стресна и събуди Тими. Той започна да плаче. Мади преглътна сълзите си, взе Тими и отиде да види кой е. Сърцето ѝ се преобърна, когато погледна през шпионката. Веднага отвори вратата.

— Майкъл!

Като видя зачервените ѝ очи и обляното в сълзи лице на Тими Майкъл се намръщи.

— Мади, какво има?

— Забравих да дам на Тими последната доза антибиотик, после той заспа и аз не знаех дали да го събудя.

Майкъл се усмихна нежно.

— Е, така и така вече е буден. — Той влезеш затвори вратата. — Къде е лекарството му?

— О, Майкъл, ти пак ме спаси!

— Не мисли за това — прегърна ги той.

Но това бе невъзможно за Мади.

След като Тими си изпи лекарството и отново бе в креватчето си, тя се върна в кухнята, където Майкъл правеше кафе. Мади застана на прага.

— Мислех, че си на вечеря с роднините си от провинцията тази вечер.

— Бях. — Той сложи кафето и се обърна към нея. — Семейството ми бе разочаровано, че не те заведох.

Мади се усмихна неловко.

— Явно са добили погрешно впечатление.

— Сигурно.

Стояха на няколко крачки един от друг. Погледите им се срещнаха и задържаха.

— Защо дойде? — попита тя накрая със слаб глас.

Той не отговори веднага, но не отклони поглед. Поколеба се за момент, приближи се и нежно обхвана лицето ѝ. Мади потрепери от докосването му.

— Липсваше ми, Майкъл...

Той се усмихна за момент на думите ѝ, но после стана сериозен. Не можеха да откъснат очи един от друг.

— Ние се разбираме, Мади. Имаме еднакво разбиране за нещата. Никаква женитба. Никакво семейство. Никакви обещания... Можем да се справим с това, не мислиш ли?

Мади кимна мълчаливо, без да съзнава, че свежда съжалително поглед. Той повдигна главата ѝ и я целуна много нежно.

— Искам те, Мади!

Тя се притисна към него и отвърна на целувката му. Чувстваше се поласкана и едновременно тъжна.

— И аз те желая, Майкъл — чу се да казва.

Той я целуна отново, този път по-невъздържано, с чувство на притежание. Мади се стегна инстинктивно.

— Отпусни се, Мади — прошепна той до подпухналите ѝ от грубата целувка устни. — Искам да те любя. Тук! И сега.

Той развърза колана на халата ѝ трескаво и вдигна нощницата ѝ нагоре, целуна гърдите ѝ и зърната им се втвърдиха под устните му. Стиснал здраво ръцете ѝ, той ги задържа зад гърба ѝ, преплитайки пръсти с нейните.

Мади усещаше тялото си пламнало от необичайно напрежение.

Яростната настойчивост на собственото ѝ желание удвоено от това на Майкъл, я плашеше и едновременно вълнуваше. Тя го целуна силно и страстно.

Майкъл усети потръпването ѝ. Пусна ръцете ѝ, смъкна халата и издърпа нощницата през главата ѝ. След това я привлече към себе си, притискайки я с такава сила, че тя се задъха.

Контрастът между нейната голота и неговото напълно облечено тяло, влуди Мади. Тя го прегърна поривисто и пръстите ѝ зашариха по тялото му. Почувства възбудената му плът, топла твърда да напират през дрехите. Когато Майкъл я повдигна и краката ѝ вече не докосваха пода, а той я притисна към шкафа, тя почувства как я обзема безразсъдство. Топла вълна я обля и тя побърза да съблече ризата му. После плъзна ръка надолу, за да го освободи от панталоните.

Майкъл затаи дъх, след което започна да диша накъсано и тежко, когато тя го обгърна с ръка. Едва ли някога се бе чувствал толкова възбуден. Цялото му тяло трепереше, докато той силно я притискаше, жаден да се слее с нея.

— Сега! — прошепна тя. — Да, сега... — Гласът ѝ бе дрезгав и изпълни Майкъл с обещания за неизпитани досега наслади. Кратка

пауза и той навлезе в нея с един парещ тласък.

— О, Майкъл! — Мади го притискаше яростно, изгаряща страст. Тя отпусна глава назад, очите ѝ се затвориха и тя се предаде във властта на страстта. Освобождението избухна в нея и донесе невероятна наслада. Удоволствието от екстаза я изпълни както никога досега.

За Майкъл, освобождението дойде като експлозия и треперещ той едва си пое дъх. Зарови пръсти в косата ѝ и отново потърси устните ѝ. Целуваха се дълго и жадно, езиците им се галеха след споделеното щастие.

После отново се любиха, не по-малко страстно, в леглото. Мади почти бе заспала, когато почувства, че Майкъл се отдръпва от нея. Тя протегна ръка.

— Не си отивай!

Той погали голата ѝ гръд.

— Не си тръгвах. Искрах само да проверя Тими. Стори ми се, че го чух да проплаква.

Напълно разсънена, Мади погледна светещия циферблат на часовника. Беше четири часа сутринта.

— Ти остани в леглото, утре трябва да хващаш самолет.

— Не, и ти ще ходиш на работа сутринта. Аз ще отида. — Засмяха се и Мади се сгуши в него.

— Добре. — Тя се прозя и се протегна съблазнително. — Можеш да отидеш този път. А аз следващия.

Той я плесна игриво отзад.

— Можеше да се съпротивляваш по-упорито.

Мади се обърна по корем.

— Чувствам се прекалено добре, за да се съпротивявам за каквото и да било.

След няколко минути Майкъл се пхна под завивките и Мади се притисна към него.

— Спи — промърмори той. — Сигурно ми се е причуло.

— Ммм... Позволи ми да те стопля — прошепна тя и обви около него единия си крак, като си мислеше колко чудесно би било да има това силно уверено тяло постоянно до себе си.

— Винаги — отговори Майкъл и плъзна длани по сатенено мекия ѝ гол гръб.

Наистина ли го мисли, запита се Мади. Винаги?! Но рязко си заповяда: Стегни се! Не започвай да си въобразяваш неща, които той въобще не е имал предвид.

Устните му намериха нейните. Езикът му обходи влажните дълбини на устата ѝ, а после се плъзна по зъбите ѝ.

— Да — прошепна той. — Стопли ме, Мади, стопли ме...

Тя се опря на ръцете си и се надвеси над него. Гъстата ѝ медноруса коса се плъзна по гърдите му, когато се наведе и завладя устните му. После се притисна, плъзна ръка между бедрата му, хвана го нежно и го погали. През цялото време продължи да го целува дълбоко и жадно. Бързо му подаде презерватив и му помогна да навлезе в нея. Започна да се движи ритмично, а Майкъл я наблюдаваше.

О, Майкъл, помисли си тя, обичам те! Луда съм по теб! Искам да те стопля, не, да те топля винаги. Наистина съм полудяла. Как мога да позволявам да се случва всичко това? Отчаянието ѝ бързо изчезна и тя усети, че се разтапя.

Мади неохотно се откъсна от прекрасния сън и се пресегна да спре звъненето на будилника. Но Майкъл я изпревари и го натисна.

— Извинявай, забравих да го изключа. Щях да те оставя да поспиш. Направих кафе, нахраних Тими и си взех душ.

Премигна срещу него. Той наистина бе увил една хавлия около кръста си и се усмихваше.

Изглеждаше толкова хубав, тъмната му коса бе мокра, а по гърдите му все още блестяха капчици вода. Тя легна по корем и се покри със завивките.

— Не ме гледай. Изглеждам ужасно.

— Обърни се. — Леглото се огъна, когато той седна до нея.

Мади бавно се обърна по гръб. Едно мускулче на бузата му потрепна и тъмните му очи замислено се взряха в лицето ѝ.

— Красива си сутрин, Мади.

Тя се усмихна свенливо.

Той целуна пулсиращата вена на шията ѝ.

— Знаеш ли, че отдавна не съм те любил? — Дъхът му опари кожата ѝ, а мократа му коса я накара да потрепери.

Но здравият разум надделя, когато бебешки плач ги върна на земята.

Погледнаха се и се засмяха.

— О, радостите на родителите! — Майкъл ѝ намигна, помогна ѝ да се изправи и дръпна завивките. — Твой ред е, мамо!

Погледът му палаво се разходи по меките извивки на гърдите ѝ, по бедрата и надолу по дългите стройни крака. Той тайно се развълнува от начина, по който тя прекоси стаята, за да вземе халата си. Той усети как го обзема желание като горчиво-сладка болка. Какъв напредък се надяваше да постигне с Мади? Веждите му се склупчиха и стомахът му се сви неприятно. Защо въобще да мисли за бъдещето? Мади бе доволна от това, което се случваше между тях. Нямахше угризения, че се е поддала на страстта си, нито изблици за вечна любов. Тя се наслаждаваше на любовта и близостта им. Виждаше връзката им в истинската ѝ светлина.

И той трябваше да направи същото. Но в миг на пълно откровение трябваше да признае пред себе си, че много трудно му се удава да не мисли за бъдещето на връзката им.

Вина, неудобство и безпокойство изпълваха душите и на двамата тази сутрин, макар да си даваха вид, че всичко е наред. Мади се мотаеше из кухнята по халат и пантофи. Избърса умело Тими, след това го изкъпа в кухненската мивка. В същото време Майкъл, бос, по панталони и риза, която не си бе направил труда да закопчее, печеше филийки в тостера. По радиото течеше прогнозата за времето. Обещаваха ясен ден.

— Няма да имаш проблеми с полета до Ню Йорк — каза Мади, докато слагаше един памперс на Тими, който си играеше с копчетата на халата ѝ.

— Да. Няма да имам проблеми.

Тя погледна часовника на стената.

— Все още мога да отида на срещата с шефа на химическата лаборатория. Още няма десет.

— Мога да те откарам, ако искаш.

— Не, няма нужда. Ще отида с моята кола. Мисля, че отказа онази нощ, защото... — Тя се усмихна на спомена. — ... защото не я

карам всеки ден.

— А и условията онази нощ бяха доста... необичайни. — Майкъл внимателно взе парещата филийка, която изскочи от тостера, и я сложи в чинийка.

— Масло или сладко?

— Масло. — Тя вдигна готовото бебе и го обърна към Майкъл. — Е, какво ще кажеш? Бих казала, че не е лошо.

Майкъл спря да размазва маслото.

— Страхотно! Явно имате подход към бебетата, госпожице Сарджънт.

— Няма и следа от обрива му, благодарение на моя крем.

Той отиде до нея и я целуна леко.

— Може би бъркаш с дамската серия.

— Не се шегувай, Майкъл. Много съм горда с нашите продукти. Толкова са популярни сред жените. Видял си част от образците, които ти изпратих. И ако „Баретс“ предпочете нашата серия и двамата ще спечелим, Майкъл.

Тя видя как на челюстта му отново заигра едно мускулче и си напомни, че Майкъл вече ѝ бе дал ясно да разбере, че „Сарджънт“ не е единствената компания за договора. И че не желае тя да му влияе. Беше очевидно, че не е много запален по дамската им серия и точно затова не можеше да позволи възможността да ѝ се изплъзне. Тъкмо се канеше да изтъкне още някои от достойнствата ѝ, когато на вратата се звънна.

Мади грабна одеялцето, уви Тими и отиде да отвори.

— Сигурно е госпожа Джонсън.

Мади натисна дръжката и отвори вратата. От изумление нищо не можа да каже.

— Скъпа... — промълви удивително елегантната дама, която стоеше на прага, но погледът ѝ попадна върху Тими и тя занемя. Фелисити Сарджънт не беше жена, която загубва ума и дума за дълго време. — Откъде се появи това бебе?

Преди Мади да успее да отговори, Майкъл се показва от кухнята, забеляза Фелисити и бързо започна да закопчава ризата си.

— От него ли е? — Фелисити се усмихна кокетно. Нежно погали Мади по бузата и усмивката ѝ стана още по-широка. — А аз си мислех, че ще те зашеметя с моите приключения.

Мади не можа да се въздържи и се засмя:

— Веднъж и аз да те надмина, Фелисити! — С блеснали очи и дяволита усмивка тя добави: — Кажи здрасти на Тими. Той е най-новият ти роднина.

— Маделин! — Под идеалния грим Фелисити преbledня.

— О, мамо, не си ме наричала Маделин от години...

Фелисити повдигна вежди.

— И ти не си ме наричала мама от години.

— Просто ми се изплъзна.

Фелисити огледа внимателно Майкъл, който тъкмо влезе в хола при тях.

— Предполагам това означава, че и той също е роднина.

Майкъл прегърна Мади.

— Хей, а аз си мислех, че съм единственият шегобиец в семейството!

Неразбрала шегата, Фелисити поклати глава и мина покрай тримата.

— Мисля, че имам нужда от едно питие.

— Едва осем часа сутринта е — напомни ѝ Мади, като се опитваше да потисне смеха си.

— Все още съм настроена на европейско време. — Фелисити махна италианските си кожени ръкавици, разкопча черното кашмирено палто и ги остави на канапето, като се отпусна до тях. — Добре де, ще се задоволя с кафе.

— Остави на мен — предложи Майкъл.

— Благодаря, скъпи. — Мади му намигна.

— Кога се случи всичко това?

— Понякога ми се вижда цяла вечност.

— На колко е бебето, Мади?

— Тими ли? На шест месеца. Защо не го подържиш малко?

— Чакай малко, Мади — промърмори майка ѝ, когато дъщеря ѝ постави увитото в одеяло бебе в ръцете ѝ.

— Той те харесва, Фелисити. Обикновено пици, когато е в ръцете на непознат. Сигурно усеща, че си от семейството.

По челото на Фелисити избиха капчици пот. Изглеждаше ужасно непокватна и неспокойна с Тими, който явно нямаше нищо против,

защото бе вперил поглед в блестящия наниз от перли на шията на Фелисити.

— Това е невъзможно — продължи тя. Лешниковокафявите ѝ очи, малко по-тъмни от тези на Мади, сезираха в Тими, докато пресмяташе наум. — Не съм отсъствала чак толкова дълго. Кога се видяхме за последен път, Мади? Не може да е било преди повече от осем-девет месеца, нали?

Преди Мади да успее да отговори, Майкъл влезе с чаша кафе за Фелисити.

— Нека да взема Тими, за да го облека.

През цялото време Фелисити наблюдаваше сцената с объркване и учудване. Когато Майкъл мина покрай нея с Тими, Мади не можа да се сдържи. Засмя се, прекоси стаята и седна.

— О, цялата история е много налудничава.

— Никога не съм и сънувала, че... — Тя се вгледа в Мади внимателно. — Наистина изглеждаш лъчезарна.

Смехът на Мади заглъхна, страните ѝ леко порозовяха.

— Наистина ли? — И тогава направи нещо, което не бе правила от години. Тя внезапно прегърна майка си силно. — Толкова се радвам, че те виждам! — прошепна и очите ѝ се напълниха със сълзи.

Фелисити застина за момент. И тогава направи нещо, което изненада и двете. Приглади косата на дъщеря си и нежно я целуна по челото.

— И аз също се радвам, скъпа.

Фелисити мълчаливо избърса очи и се отдръпна неловко.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Какъв ужас! Не мога да си представя, че имаш търпение да се занимаваш с такъв немирник, Мади — възкликна Фелисити, след като Мади ѝ обясни кой е Тими и защо е тук. А за присъствието на Майкъл Мади не се впусна в никакви подробности. А и Фелисити не настоя.

Мади усети колко се подразни майка ѝ от малкия „немирник“, но забеляза облекчението, което се изписа на лицето ѝ, когато разбра чий син е. Бе разочарована, но не и изненадана от реакцията на майка си.

— Толкова ли се ужасяваш от перспективата да станеш баба?

Майкъл, който седеше в креслото с Тими, замислено наблюдаваше майката и дъщерята. И той бе забелязал облекчението на Фелисити. Но можеше да се закълне, че за момент, след признанието на Мади, Фелисити погледна бебето със съжаление. Ала тя бързо възвърна самообладанието си и Майкъл се съмняваше, че Мади е забелязала моментната ѝ реакция.

Фелисити допи втората си чаша кафе, остави я на ниската стъклена масичка и погледна дъщеря си.

— Ами, скъпа, за такива новини имаме нужда от предварителна подготовка. Защо смяташ, че природата ни е дала девет месеца?

— Мислех, че това е за майката, а не за бабата. Във всеки случай не трябва да се тревожиш. Но не чакай скоро от мен дребосъчета, които да ти викат бабче.

Фелисити се усмихна безгрижно, отвори чантата си, извади цигара и затършува за запалката си.

— Знаеш моята житейска философия, Мади. Винаги съм те възпитавала да опиташ всичко, което пожелаеш. — Тя погледна Тими любопитно. — Просто никога не съм си те представяла като майка. — Тя се отказа да търси из чантата си и погледна Майкъл. — Имаш ли запалка?

— Не, съжалявам. Но не мисля, че е много добра идея да пушите в присъствието на бебето.

Фелисити малко се засегна, но после повдигна рамене и остави незапалената си цигара до празната чаша.

— От цяла вечност не съм била сред бебета. — Тя приглади назад късата си добре подстригана и идеално боядисана руса коса. — Не пуших, когато ти беше бебе, Мади. Сега си спомням, че онзи ужасен Рори Албертсън ме научи да пуша преди петнайсет години. Помниш ли го? Великолепен художник!

Мади не си го спомняше. Ако Рори Албертсън не се е вестявал по време на кратките ѝ училищни ваканции, тя нямаше откъде да знае за съществуването му.

— Такъв талант имаше, но беше направо невъзможен. Постоянно му казвах, че се самоунищожава. Когато открия някой изключителен човек, правя всичко по силите си, за да го накарам да продължи напред. Но Рори живееше ужасно нездравословно, пиеше прекалено и димеше като комин. Вечно пируваше с приятели... А и неведнъж се налагаше да го измъквам от затвора. Накрая се отчаях, нищо нямаше да излезе от него. Само ако се бе осъзнал и бе изпълнил договорите, които му бях уредила... — Фелисити въздъхна. — О, за щастие, в живота ми не е имало много Албертсъновци. Боя се, че си позволих глупостта да се увлека по него. Емоциите се отразиха на иначе здравия ми разум. Но мога да бъда благодарна на Рори за едно нещо. Даде ми да разбера, че никога не бива да се забърквам с човек на изкуството, когото смятам да представлявам.

Майкъл и Мади се спогледаха неловко.

Фелисити разсеяно взе цигарата, но после си спомни и я остави, мърморейки:

— И без това трябва да ги откажа.

Телефонът звънна. Мади стана и вдигна слушалката. Беше госпожа Джонсън. Тя се извини и обясни на Мади, че няма да може да се грижи за Тими до края на седмицата. Набързо обясни, че нейна близка приятелка внезапно се разболяла и тя трябвало да отиде до Нютън, предградие на Бостън, за да се грижи за нея.

— Не се безпокойте, госпожо Джонсън. — Мади се опита да съдържи разочарованието в гласа си. — Разбирам. Все ще измисля нещо. Надявам се приятелката ви вече да е по-добре.

— Проблем ли има? — попита Майкъл, когато Мади затвори телефона и се обърна към майка си.

— Не разчитай на мен, скъпа. Имам да върша хиляди неща докато съм в града. А и съм забравила всичко за бебетата.

Майкъл стана заедно с Тими.

— Бих искал да ти помогна, Мади, но наистина трябва да се върна в Ню Йорк тази сутрин. Имам няколко срещи...

Мади го спря с ръка.

— Разбира се, Майкъл. Знам, че се налага. Спасявал си ме вече толкова пъти. — Тя отиде до Майкъл и гушна Тими. — Може би ще го взема на работа с мен. Двете с Лиз ще се справим. По-добре да се приготвя.

Фелисити се изправи, като внимателно приглади невидими гънки на полата си.

— Ами и аз трябва да тръгвам, скъпа. Щях да ти предложа да обядваме, но тъй като си заета с бебето...

— Тими също трябва да обядва, Фелисити.

Майка ѝ се засмя.

— Виждаш ли. Казах ти, че от цяла вечност не съм се занимавала с бебе. Добре, защо тогава не се срещнем в „При Рико“. Сигурно могат да изровят отнякъде един висок стол за бебето.

Мади се засмя. Представи си как седи до елегантната си светска майка в шикозното италианско заведение, докато Тими маже със сос и спагети високия си стол и адски се развесели.

— Мисля, че е по-добре да се срещнем в кафетерията „Уолдорф“. Защо не ми се обадиш в офиса и ще решим. Ето, подръж Тими за минутка, моля те?

Фелисити отстъпи назад, сякаш Мади ѝ подаваше граната.

— Обещавам ти, че не хапе.

— Костюмът ми е чисто нов!

— Хайде, Фелисити! Каква вреда може да ти причини едно бебе за две минути? — Тя и Майкъл се спогледаха. — Трябва само да се облека и да се среща. А и Тими те хареса.

Фелисити се съгласи неохотно, като държеше бебето, сякаш беше торба с картофи. Ала този път Тими, загубил интерес към гердана на Фелисити и недоволен, че го прехвърлят от ръка на ръка, започна да реве силно. Но Мади се усмихна и тръгна към вратата.

Фелисити изглеждаше паникьосана, когато извика дъщеря си.

— Мади! Мади, почакай. Греша. Мисля, че въобще не ме харесва.

Мади и Майкъл се усмигнаха едновременно.

— Не се притеснявай, ще свикне — извикаха ѝ те в един глас.

И преди майка ѝ да започне да спори, Мади се скри в банята. Майкъл ѝ каза, че ще изчака да излезе и тогава ще си тръгне.

— Защо не го вземеш ти, Майкъл? — умоляващо изрече Фелисити, докато Тими продължаваше да плаче.

— Облегни го на рамото си и го потупай по гърба. Това обикновено го успокоява.

Фелисити го погледна със съмнение, но последва съвета на Майкъл. След малко Тими се успокои и това оказа своя ефект върху Фелисити. Майкъл забеляза, че довольната усмивка на лицето ѝ удивително прилича на тази на Мади.

Той също ѝ се усмигна и откри, че започва да харесва Фелисити Сарджънт. Но въпреки че майката на Мади беше много очарователна, жива и привлекателна дама, пет минути прекарани с нея, му стигаха да разбере защо двете с Мади не са много близки. Дамата бе повече от незаинтересована. Но докато гледаше как успокоява Тими, още веднъж забеляза копнеж в очите ѝ и се запита дали Фелисити не притежава повече топлина и сърдечност, отколкото той и Мади предполагаха.

След няколко минути Мади надникна във всекидневната, но никой не ѝ обърна внимание. Майкъл и майка ѝ седяха на канапето, увлечени в разговор, а Тими лежеше по коремче в скута на Фелисити. Тя клатеше леко бебето, което изглеждаше много доволно.

— Правех така с Мади, когато беше раздразнена — тъкмо казваше Фелисити. — Беше толкова отдавна... Колко бързо забравя човек... — Поглади гръбчето на Тими и каза повече на себе си, отколкото на Майкъл: — Времето тече толкова бързо... Прекалено бързо.

Мади бе изненадана и трогната от думите на майка си. Това я накара да изпита топло чувство към Фелисити и Мади си я представи по времето, когато самата тя е била бебе. Винаги си бе мислила, че майка ѝ с нетърпение е чакала дъщеря ѝ да порасне и да я изпрати в пансион. Нима бе възможно майка ѝ да си спомня с тъга за онези дни?

Майкъл се изправи и забеляза Мади да стои тихо на прага. Погледите им се срещнаха и задържаха за миг.

Мади имаше чувството, че Майкъл наистина чете мислите ѝ.

— За мен беше удоволствие да се запозная с вас, госпожо Сарджънт.

— Фелисити, моля те! Госпожа Сарджънт звучи толкова официално.

— Фелисити — повтори Майкъл топло. — Сигурен съм, че ще се срещнем отново, ако останете още няколко дни в Бостън. Аз се връщам в петък.

— Трябва да съм в града до средата на следващата седмица. Тогава отлитам за Париж. — Тя се изправи малко тремаво, заради немирното бебе. И Мади и Майкъл забелязаха, че не направи опит да го прикрие. Явно ги чувстваше близки. — Отседнала съм в „Риц“. Може би двамата с Мади ще се отбиете през уикенда да пийнем по нещо.

— Може би в неделя. Сестра ми се омъжва в събота.

— Чудесно! Тогава до неделя.

Мади се приближи към майка си.

— Дай да взема Тими. Виждаш ли — спря тя за момент — справи се чудесно!

Фелисити изглеждаше доволна от комплимента и погали Тими.

— Ако Линда не вземе сина си до неделя, непременно го доведи и него. Но му вземи сокче или мляко. Не мисля, че барманът е специалист по детски коктейли.

Мади се засмя.

— Не трябва да се тревожиш за това. Линда обеща, че ще се върне в петък. А ако не се появи, ще се кача на самолета и ще я открия, където и да се намира, за да ѝ върна обекта на нейните радости. — Тя се усмихна на Тими. — Нищо лично, скаут. Но имам и други належащи проблеми.

— Трябва да ти кажа, Маделин, че ролята на майка ти подхожда много повече, отколкото някога съм предполагала — кимна уверено Фелисити.

Мади усети как се изчервява и избегна погледа на Майкъл. Фелисити обаче настоя и Майкъл да каже мнението си по въпроса. Той погледна Мади замислено.

— Много е добра в това отношение.

— И ти също — рече тя и срещна погледа му. Беше ѝ трудно да повярва, но забеляза предателска червенина по загорялото му лице и му се усмихна, което още повече го притесни.

— По-добре да тръгвам — каза той малко сковано.

— Ще те изпратя до вратата. — В гласа ѝ се долавяше, разочарование.

— Дай ми бебето, докато изпратиш Майкъл.

— И така мога да го изпратя.

Но Фелисити грабна Тими от Мади.

— Вървете!

Мади и Майкъл излязоха и застанаха сковано на прага. След неколкominутно мълчание той се наведе и я погали по лицето.

— В петък, нали?

Тя кимна. И двамата се пресегнаха към дръжката на вратата едновременно. Мади отдръпна ръка и остави Майкъл да отвори. Той направи крачка напред, но спря и се извърна. Мади се усмихна привидно спокойно.

— Да... — По дяволите тези негови хипнотизиращи очи! Как можеше да се прави на спокойна, когато тези тъмни очи я изгаряха!

Майкъл плъзна ръка по косата ѝ. След кратко колебание се наведе и докосна леко устните ѝ. Тази кратка целувка я развълнува.

Тя пристъпи към него и Майкъл импулсивно я сграбчи за китката, дръпна я на стълбите, затръшна вратата и я целуна силно. След това си тръгна. Тя се облегна на стената, останала без дъх, усмихваща се щастливо. Прималяла го изпрати с поглед, докато той ѝ махна за последен път и влезе в асансьора.

Дишаше накъсано. Изчака да се успокои и осъзна, че вратата се е заключила. Смутена и обърквана, тя позвъни.

— Кой е? — извика през смях Фелисити отвътре.

— Много смешно! Аз съм, отвори ми!

Фелисити се усмихваше широко, когато ѝ отвори. Дори и Тими я гледаше с мила беззъба усмивка.

Душевното равновесие на Мади, което не бе съвсем стабилно, изведнъж рухна.

— Толкова ли е лошо да си влюбен?

Мади дори не направи опит да скрие състоянието си. Успя да се усмихне иронично и имитира майка си:

— Ами, скъпа, Майкъл просто ме изненада.

Фелисити се усмихна подигравателно.

— Време беше. Вече мога да ти кажа, че бях доста разтревожена. Добре е да имаш блестяща кариера, но никой няма да ти даде медал затова. Дори да си го постигнала съвсем сама...

— Но ти винаги си се справяла доста добре сама. И аз също... Докато не се появи Майкъл. О, знам, че си имала доста романтични връзки, но винаги си успявала да запазиш разум. Но моята глава буквално се завъртя, когато зърнах Майкъл.

— Грещиш, Мади. И в моя живот имаше двама мъже, които ми бяха завъртели главата. Баща ти беше единият от тях.

— Баща ми?!

— Проблемът ми е, че винаги ме привличат самците мъже — мъже, които бягат от отговорности, които са свикнали да не приемат живота на другите на сериозно.

— Ами, излиза, че съм наследила твоя проблем, Фелисити — рече Мади тъжно. — Майкъл е израсъл в голямо семейство. Баща му починал, когато бил още момче и тогава бил натоварен с толкова много отговорности, че самата мисъл да поеме нови, го плаши до смърт. И продължавайки сляпо по стъпките ти, се влюбих в мъж, с когото се надявам да работя. — Тя обясни за договора, който очакваше да сключи с „Баретс“.

— Не мога да разбера защо се опасяваш, че може да не стане, Мади. Обожавам козметичните продукти от твоята серия. Ако Майкъл има нужда от доказателства, може да ги получи от мен. На твое място, нямаше да се тревожа.

Думите на Фелисити прозвучаха толкова оптимистично, че духът на Мади се повдигна. Точно когато обличаше ескимосчето на Тими, за да го заведе в офиса, телефонът отново звънна.

Беше Лиз, разстроена и уморена.

— Трябва да дойдеш веднага, Мади. Спука се тръба в една от лабораториите и настана хаос. Вече звънях няколко пъти на аварийната служба, но явно ние не сме единствените с този проблем. Казаха, че ще дойдат. Междувременно плуваме в няколко сантиметра вода. Част от заложените експерименти се провалиха и Крауфорд напълно се е отчаял.

— Ясна ми е картинката. Просто дръж положението под контрол. Когато дойда, ще успокоя Крауфорд. Там съм до десет минути.

— Нови проблеми? — погледна Фелисити навъсеното лице на дъщеря си, когато Мади остави слушалката.

— Трябва да вървя. Спукала се е тръба...

— О, господи!

Мади набързо облече палтото си.

— Ще си поговорим после. — Уви един шал около врата си отвори вратата.

Едва когато видя, че дъщеря ѝ тръгва, Фелисити осъзна, че Мади забравя нещо — или по-точно някой.

— Мади! Чакай! Само минута. Тими. Ти забрави Тими.

— Ооо... Не мога да го взема с мен при това положение, Фелисити. В офиса цари хаос! Трябва да се справиш.

— Но... да не би да искаш да кажеш, че... трябва да се справя с Тими?

Мади бързо се върна и прегърна майка си.

— О, толкова е лесно, мамо! Имам запас от памперси в гостната. Страхотни са! Обади ми се, ако има някакви проблеми. Ще се опитам да се прибера по-рано.

— Някакви проблеми ли? Чакай, Мади. Мади! Върни се! — Тя гледаше безпомощно как дъщеря ѝ прекосява хола. — Веднага се върни, Маделин!

Мади махна с ръка, без да се обръща, бързо тръгна към стълбите, за да е сигурна, че майка ѝ няма да я върне, докато чака асансьора.

— Мади! Моля те, не ми причинявай това... — Фелисити проследи как се захлопна вратата и се обърна уморено към Тими. — Тя си тръгна.

— Кризисното положение е овладяно. Всичко е под контрол — въздъхна Мади, облегна се назад във въртящия се стол и прокара пръсти през косата си.

Когато телефонът звънна, Лиз скочи. След пет минути Лиз отново се появи на вратата.

— Няма да ти хареса — започна тя колебливо.

— Какво има пък сега? — Мади вдигна поглед от документите на бюрото си. Не беше подготвена за още лоши новини.

— Всъщност, не е потвърдено...

— Лиз!

— Обади се Колин Ейкърс. Един от мениджърите по разпространението в Палм Бийч.

— И? — подкани я Мади, въпреки че не знаеше защо го направи. Сигурна беше, че както и да увърта, Лиз само щеше да отсрочи лошата новина.

— Ейкърс, по случайност попаднал на дистрибутор на „Л'Амур“ тази сутрин. И той между другото споменал... — Лиз дълбоко си пое дъх. — ... че вчера „Баретс“ е подписал договор с „Л'Амур“ за изключителните права над тяхната козметична серия. Цялата информация е от трета ръка, но явно Харингтън им е дал прекалено големи надежди, че сделката ще е в тяхна полза още миналия петък.

Мади не можа да асимилира чутото от Лиз. Междувременно Лиз все повече и повече се разпалваше:

— Долен негодник! О, знам, Харингтън ти е казал, че имаме конкуренция, но е пропуснал да спомене, че той вече е бил направил избора си, преди да пристигне в Бостън в събота. Не разбирам защо не ти е казал, че „Сарджънт“ няма никакви шансове. Защо те е подвел? — Лиз рязко спря, искаше ѝ се да върне думите си назад. — О, Мади! Съжалявам...

Безброй предположения се въртяха в главата на Мади, но тя продължаваше да гледа Лиз зашеметено.

— Не мога да повярвам! Не би могъл да направи това с мен... Не и Майкъл — промърмори тя на себе си. — Само за да ме вкара в леглото си? Не би го направил. Не...

— Ами нали ти е споменал за някаква друга сделка? Може би наистина има нещо по-добро за теб. Или Ейкърс е разбрал погрешно...

Мади изобщо не бе мислила за това. Каква сделка можеше да е по-добра от възможността „Баретс“ да закупи изключителните права за тяхната серия? Ако си мисли, че тя ще се задоволи с нещо третокласно, жестоко се лъже!

— Може би си права. Може би Ейкърс е разбрал погрешно. — Но тя и за момент не повярва на това.

Фелисити се обади малко преди обяд, за да види дали Мади има някакви планове.

— Ами... Тя си тръгна още преди час. Каза, че си отива вкъщи — вдигна Лиз телефона, като безуспешно се опитваше да прикрие безпокойството в гласа си.

— Дори движението да е натоварено, трябва й двайсетина минути да се прибере. А към обяд движението не е чак толкова натоварено.

— Може би е спряла да напазарува...

— Лиз, какво има? Мади добре ли е? Премълчаваш нещо...

— О... просто разбрахме, че една сделка се е провалила.

— Каква сделка?

Лиз млъкна. Мади нямаше да остане доволна, че е проявила нова дискретност.

— Лиз?

— Съжалявам, госпожо Сарджънт. Затрупана съм с работа. Сигурна съм, че Мади ще се прибере скоро. Тя ще ви разкаже.

— Нямах предвид сделката с „Баретс“, нали? — попита Фелисити предпазливо.

— Моля ви, госпожо Сарджънт! Фирмена тайна. Познавате Мади...

— Мади ме изненадва напоследък.

Лиз не можа да се въздържи и се усмихна, въпреки лошото си настроение.

— И мен, също.

— Мисля, че чувам някой да отключва вратата. Сигурно е тя. Всичко хубаво, Лиз.

Мади изглеждаше спокойна, когато влезе в апартамента, прекалено спокойна. Кожата ѝ бе тебеширенобяла. Фелисити я погледна разтревожено, но Мади дори не отвърна на погледа ѝ.

— Искаш ли чай? — попита Фелисити плахо. По-добре да внимава. Никога не бе виждала дъщеря си толкова уязвима. — Доста е студено днес.

— Отивам да сложа вода за чай — рече бързо Фелисити, когато не получи отговор. После извика от кухнята: — Сигурно ще си доволна да разбереш, че аз и Тими се разбираме чудесно! Права беше.

Тези памперси са страхотни! О, нахраних го преди час. Оттогава спи. — Тя се послуша, но не чу Мади да се движи. Погледна във всекидневната, но там нямаше никой.

— Мади, къде си?

Фелисити надникна в гостната и видя, че Тими още спи дълбоко, после се запъти към спалнята на Мади и почука. Никой не отговори и Фелисити отвори вратата.

— Мади...

Дъщеря ѝ седеше на леглото и държеше в ръце яркочервена рокля. Без да вдигне глава, Мади промърмори:

— Почти бях забравила. Трябва да отида до химическото чистене. Те ми съсипаха... роклята.

Фелисити отвори широко вратата и прекоси стаята. Седна до дъщеря си и я погали нежно по косата.

— Разкажи ми, Мади. Не го крий в себе си. — Усети как цялото тяло на Мади се напрегна, но лицето ѝ остана спокойно.

— Няма какво да разказвам, Фелисити. Беше просто един... напрегнат работен ден.

— Разбирам. Винаги си била смела. Толкова силна, независима, способна да се справиш с всички проблеми. Ще се справиш сама, нали?

— Правя го през целия си живот! Точно като теб.

— Това беше грешка. За мен. А и за теб. Когато крием всичко в себе си, успяваме единствено да се оплетем още повече. Това прави болката още по-непоносима.

Фелисити продължи да гали дъщеря си, въпреки вдървеността на Мади.

— Добре съм, Фелисити, не се безпокой.

— Пропаднала е сделката с „Баретс“, нали? И Майкъл не ти е казал.

Кокалчетата на Мади побеляха, когато тя яростно сграбчи чернената рокля.

— Наистина трябва да занеса тази рокля на химическо чистене и да си поискам парите обратно! Няма никакво право да... — Гласът ѝ заглъхна. — Никакво право... — Смразяващ студ бе сковал душата ѝ. — Аз му вярвах... Вярвах им. На онези от химическото чистене. —

Главата ѝ се замая, гърлото ѝ пресъхна. Тя си пое дълбоко въздух и се опита да спре риданието, което се надигаше в гърдите ѝ.

Фелисити обгърна раменете ѝ.

— Горкото ми дете — прошепна тя. — Горкото!

Мади повдигна глава и погледна майка си измъчено. По страните на Фелисити се търкулнаха две сълзи.

Младата жена прегърна нещастно майка си. Повече не може да се сдържа. Говореше и плачеше:

— О, Фелисити... Толкова го обичам! А той ме излъга. Измами ме! О, боли ме, не мога да го понеса...

Фелисити прегръщаше силно дъщеря си, милваше я, целуваш главата ѝ, а Мади също я прегръщаше и плачеше.

— Радвам се, че съм тук, бебчо — едва чуто прошепна Фелисити. — Знам колко те боли. Наистина. Ще ти помогна, скъпа. Всичко ще бъде наред. Обещавам ти! — Фелисити усещаше как сълзите се стичат по лицето ѝ, а заедно с тях и грима ѝ. Но не интересуваше. А Мади, която винаги тайно я бе ненавиждала, че никога я нямаше, когато имаше нужда от нея, сега се успокои близостта ѝ.

Най-накрая Мади хвана ръката на майка си.

— Благодаря ти, мамо. — Искаше да ѝ каже още мило нещо, но думите не идваха. И за първи път, Мади осъзна, че не ѝ бях необходими думи, за да изрази обичта си.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ела в кухнята. — Фелисити хвана дъщеря си за ръка. — Ще ти направя сандвич. Трябва да хапнеш нещо.

Мади се остави майка ѝ да я изведе от спалнята и въпреки мокрото ѝ от сълзи лице, леко се усмихна.

Фелисити видя усмивката ѝ и също се усмихна широко.

— Знам. Звуча точно като майка, нали?

— Харесва ми.

Фелисити се изчерви.

— Знаеш ли какво? И на мен ми харесва.

Мади нежно погали майка си по лицето.

— Гримът ти се е размазал.

— Сигурно изглеждам ужасно?

— И аз също.

Фелисити я прегърна през раменете.

— Кой го е грижа?

Когато минаха покрай гостната, чуха Тими да плаче. Мади незабавно се втурна натам, но Фелисити я спря.

— Ти иди в кухнята и стопли шишето. Аз ще се погрижа за Тими.

— Сигурна ли си?

Фелисити нежно подръпна едното ухо на дъщеря си.

— Някои хора изкарват второ детство. А защо не и второ майчинство?

— Ти ме изненадваш, Фелисити!

Фелисити се замисли.

— Не съм сигурна, че и аз някога съм подозирала. — Тя отвори вратата, като спря за момент и погледна Мади повторно. — Тими е сладко бебе.

— Да, наистина.

Фелисити ѝ махна с ръка да тръгва.

— Не затопляй млякото прекалено много.

— Добре.

След пет минути, докато Мади пълнеше шишето, Фелисити влезе с весело, преоблечено в сухи дрешки, бебе. Мади сложи биберона.

— Трябва да му дам лекарството. Тази сутрин бързах и забравих да ти кажа.

— Болен ли е? — Гласът на Фелисити бе изпълнен с тревога. Тя погледна внимателно Тими. — Изглежда чудесно.

— О, само ушна инфекция.

— И ти имаше едно време.

— Наистина ли?

— Веднъж дори докторът искаше да ти слага в ушите някакви малки тръбички. Звучеше ужасно! Бях уплашена до смърт, въпреки че той се мъчеше да ме убеди, че ти няма да усетиш нищо. Спомням си колко се почувствах облекчена, когато той каза, че всъщност няма да е нужно.

Мади не знаеше какво да каже. Беше много учудена да види и чуе майка си да говори и да се държи като... майка.

Фелисити ѝ подаде Тими, за да му даде лекарството и да го нахрани и тръгна към хладилника.

— Гладна ли си?

— Не, но ти сигурно.

— Какво ще кажеш да си разделим един сандвич. И после... ако искаш... можем да поговорим за случилото се.

Мади веднага се стегна. Не ѝ се говореше за Майкъл. Дори не искаше да мисли за него. Нещо повече, не искаше никога повече да го вижда.

Фелисити усети колебанието ѝ и надникна в хладилника уж да разгледа съдържанието му.

— А, сега да видим — проточи тя, преди Мади да е успяла да каже каквото и да било. — Какво да приготвя?

— Има филе. Хлябът е отгоре в кутията за хляб.

— Прекрасно. — Фелисити извади три пакета, увити в целофан, горчица и една франзела, след което бързо се зае да приготви сандвичи.

Работеше толкова умело, че Мади я изгледа със смесено чувство на учудване и тъга. Не можеше да си спомни някоя сцена от детството

си, която макар и малко да прилича на тази. Спомняше си единствено как бе мечтала майка ѝ да ѝ направи някоя кулинарна изненада и да ѝ обещае, че ако си изяде всичко, ще има награда. Винаги за нея се бяха грижили бавачки, икономки или съседки, които ѝ приготвяха обедите. Тя и Фелисити обикновено вечеряха на ресторант, освен ако някой приятел на майка ѝ не ги поканеше на вечеря. Ресторантите не бяха лукс за Фелисити, те се бяха превърнали в традиция.

Фелисити сложи резен филе върху една филия хляб, много горчица, върху друга и ги захлупи, преди да ги разреже на две.

— Можеш ли да ядеш, като държиш Тими?

— Няма проблеми — отвърна дъщеря ѝ.

— Хайде — подкани я Фелисити, — опитай и ми кажи как е.

Мади се усмихна. Ако съдеше по израза на нетърпелива загриженост по лицето на майка си, тя сякаш я караше да опита някой екзотичен специалитет. Като задържа Тими с една ръка, Мади взе сандвича и отхапа.

— Вкусен е — рече, още преди да го е сдъвкала докрай.

— Е, не е като сандвичите на Роси, но не е зле.

Тими изгълта останалата част от млякото си, докато Мади и Фелисити доядоха сандвичите си.

Фелисити се изправи.

— Дай ми Тими. Трябва да се оригне. — Тя се усмихна на изуменото изражение на дъщеря си. — Знам, че сигурно си много изненадана, Маделин, но успях да те накарам да се оригваш доста силно.

— Не е вярно!

Фелисити опря Тими на едното си рамо, като в последната минута се сети да сложи салфетка, в случай че Тими повърне.

— Учудващо е как си спомням всичко. Като карането на колело е. — Тя спря по средата на потупването. — Не че някога се научих да карам колело. — Продължи ритмично да потупва Тими по гръбчето и се облегна на шкафа, докато гледаше малко тъжно дъщеря си. — Никога не научих всичко, което трябваше да знам като майка. — В гласа ѝ прозвуча съжаление. — Понякога ми се иска да бях по-различна...

— В какъв смисъл различна? — попита Мади нежно.

— И двете сме пропуснали толкова много неща заедно. Никога не отидох да те гледам на училищните състезания и коледните пиески, в които ти тичаше по сцената като ангелче, дори веднъж играеше ролята на единия от мъдреците...

— Никога не бих си помислила, че си спомняш такива подробности.

Фелисити се усмихна тъжно.

— Следях всичките ти участия. Може би си мислиш, че не съм искала да отида на някое от тях, но грешиш. Исках. Но не можех. Бих изредила куп извинения, но няма да го направя. Залагах най-вече на кариерата си, макар да не съжалявам днес. Винаги съм обичала работата си. Бях добра още от самото начало. Но да се грижа за бебе... Бях толкова объркана. Майчинството плаши понякога. Ти беше толкова малка, толкова безпомощна... А аз трябваше да бъда силна, уверена. А не бях такава. Чувствах се уплашена.

Очите на Мади се напълниха със сълзи.

— Чувствах се непоносимо самотна в онези омразни пансиони. Като изоставена. — Думите ѝ прозвучаха толкова яростно, че изненадаха и нея, и Фелисити.

— Искан ми се да бях успяла да съчета кариерата и майчинството. Самотното майчинство по-точно. Направих каквото можах. Често и аз се чувствах много самотна. Имаше толкова нощи, когато седях в някоя тиха хотелска стая на края на света и се борех с желанието си да позвъня в училището ти и да поискам да те качат на следващия самолет. Времето, което прекарвахме заедно, беше много кратко. Но усещах, че няма да е честно да разрушавам живота ти. Може би не съм била права.

Признанието на майка ѝ намали малко мъката на Мади. Сега вече ѝ вярваше, че се е безпокояла за нея, че я е обичала. А изминалата седмица с Тими и с Майкъл, ѝ бе помогнала да осъзнае колко трудни и болезнени могат да бъдат любовта и майчинството.

— Той е възхитително бебе! — възкликна Мади.

Фелисити погледна дъщеря си и се усмихна нежно.

— Но не толкова възхитително, каквото беше ти. — Тя бързо ѝ даде Тими и отиде в хола да си вземе чантата. Върна се в кухнята, извади портмонето си и потърси припряно нещо.

В едно от джобчетата откри стара оръфана по краищата снимка. Фелисити внимателно я извади и ѝ я подаде.

Мади разгледа снимката мълчаливо, докато майка ѝ стоеше зад гърба ѝ.

— Виждаш ли колко малка си била — продума Фелисити нежно. — Много обичаше да се сгушваш в мен. Когато е правена тази снимка, ти беше колкото Тими. Току-що те бях взела от люлката. Малко ти се спеше, но в момента, в който ме видя да се усмихвам, и ти се усмихна. — Фелисити бръкна в чантата си, извади кърпичка и избърса очи. — Виждаш ли! Беше красиво бебе, Мади. Сладко, красиво, най-чудесното бебе на света! — И тя прегърна дъщеря си.

— Ако съм те научила на нещо, скъпа — рече Фелисити успокоително, — то е, да преследваш упорито мечтите си. Никога не съм искала да се лишаваш от нищо. Не говоря само за кариерата, Мади. Говоря за любовта. Истинската любов. Вечната любов. Любов, за която си заслужава да се бориш. Знам, че Майкъл те е наранил, но може би, когато ти обясни...

— Не! Не искам обясненията му. Не искам нищо от него, никога вече!

Фелисити погали дъщеря си по косата.

— Ще видим — прошепна тя нежно. — Може да промениш решението си.

— Не, няма! — отвърна Мади непреклонно и се изправи. Погледна майка си и я хвана за ръката. — Ти трябва да ми помогнеш, мамо. Ако дойде в петък, не искам да го виждам. Не мога. Ще ми помогнеш, нали?

Фелисити се наведе и целуна дъщеря си.

— Обещавам, Мади. Остави Майкъл Харингтън на мен. — В очите ѝ блестеше майчинска обич и желание да я закриля. — Ти може да не искаш да говориш с него, момичето ми, но, аз имам да му кажа някои неща.

Мади се насили да се усмихне. Тази сутрин може да бе загубила любимия си, но бе намерила майка си.

Майкъл се приземи в пет часа следобед в петък. Чувстваше се страхотно. Срещите му с Баретс и Епстайн бяха минали по-добре,

отколкото бе очаквал. Все още имаше много работа, но вече бе задвижил подготовката на новия договор. Бе доволен от плана си и най-накрая можеше да каже на Мади за „Л'Амур“, защото бе сигурен, че новата оферта ще заличи напълно разочарованието ѝ, че е загубила първата. Той бе твърдо решен да помогне на компанията ѝ.

Майкъл влезе в една телефонна кабина в терминала на летището и се обади на Синди.

— Здравей, сестричке! Слушай, току-що кацнах. В колко часа е вечерята?

— В седем. Защо не дойдеш направо тук, ще пийнеш нещо и ще си починеш, преди да започне тържеството?

Майкъл се засмя и погледна часовника си.

— Хмм... Не, трябва да се отбия на няколко места. Ще дойда в шест и четирийсет и пет.

— Сам ли ще дойдеш?

— Какво?

— Ще доведеш ли Мади?

— Ами... не мисля, че...

— Хайде! Винаги можем да сместим още един човек на масата. Покани я, когато се отбиеш при нея.

— Нищо не пропускаш, нали, сестричке?

— Искан ми се да вярвам, че притежавам някакви свръхестествени ясновидски способности, но истината е, че си прозрачен като кристална чаша.

— Престани, Синди. Мади е страхотна жена. Ние изпитваме... някакви чувства един към друг, но...

— Не искам да слушам, Майкъл. Само си хабиш думите. Не можеш да ме убедиш, че не си хлътнал по нея. Не можеш да избягаш от чувствата си. Повярвай ми. Кажи ѝ го, като я видиш.

— Да, добре. Ще се видим по-късно.

Затвори телефона и постоя замислен. Да се обади ли на Мади оттук и да ѝ каже, че ще се отбие за няколко минути преди семейната вечеря? Надяваше се да се прибере в Бостън по-рано, но не успя. Отново погледна часовника си и реши, че сигурно вече е на път за вкъщи. По-добре да отиде направо в апартамента ѝ.

Но не беше лесно да се измъкнеш от паркинга на летището по време на пиковия час. Отне му доста усилия.

След петнайсет минути той вече караше надолу по пътя. Внезапно усети умора. Последните три дни бяха много напрегнати. Той си призна, че част от изтощението му се дължи на това, че изразходва прекалено много енергия да си представя Мади, главата му постоянно се въртяха разни фантазии и го разконцентрираха. Както когато беше сам, така и при разговорите с Барс и Епстайн, в ресторанта, докато чакаше такси...

Задръстването го задържа повече от половин час, преди да мине през тунела Калахан, но щом излезе на Югоизточното шосе, той умело изпреварваше кола след кола по пътя Стороу и пристигна при Мади точно в шест часа.

По дяволите, помисли си той, като претича през фоайето и нетърпеливо натисна копчето на асансьора. Нямаше да има много време да ѝ обясни всичко. А искаше да се изкъпе и преоблече.

Асансьорът спря на етажa ѝ. Той затича по коридора към апартамента, като се чудеше дали Тими все още е тук, или Линда вече си го е взела. Дребосъчето наистина щеше да му липсва.

Позвъни. Защо се бавеше? Може би още не се бе прибрала? Той отново натисна звънеца.

— Кой е?

Гласът беше женски, но не беше на Мади. Фелисити? Да, точно така.

— Аз съм, Фелисити, Майкъл Харингтън.

Майкъл бе озадачен колко време ѝ отне да отключи и отвори вратата. А имаше и още изненади.

— Мади още ли не се е прибрала? — Той погледна Фелисити. Къде беше изчезнал целият ѝ чар и живост? Лицето ѝ бе стоически сковано, сякаш издялано от гранит.

— Мади си е вкъщи. — Гласът ѝ беше студен и остър като ледена висулка и сякаш прерязва веселото му настроение.

— Какво има?

— Мади не иска да ви вижда.

— Какво означава това?

— Господин Харингтън, мисля, че вие прекрасно знаете какво означава това.

— Но как така не иска да ме види?

— Мисля, че прекрасно знаете отговора и на този въпрос.

Тъмните очи на Майкъл се присвиха.

— Не знам какво става, Фелисити...

— Госпожа Сарджънт — поправи го тя.

— Това е лудост! Искам да видя Мади. Каквото и да е станало, искам да го чуя от нея.

— Не, господин Харингтън. Ще го чуете от мен. Истината е, че подло измамахте дъщеря ми. Излъгахте я и си проправихте път до леглото ѝ с долни манипулации. Много лошо, господин Харингтън, че по този начин си проправихте път и към сърцето ѝ. А сърцето на Мади ми е много скъпо. Вие го разбихте. Не, че това означава нещо за човек като вас. За вас, господин Харингтън, любов означава „Л'Амур“, нали? Личното ми мнение е, че това е една никому неизвестна козметична компания. — Тя понечи да затръшне вратата, но Майкъл я задържа.

— Вижте, мога да обясня...

— Въобще не ме интересуват обясненията ви!

У него се надигна гняв.

— Искам да обясня на Мади.

— Без съмнение, сте по-силен от мен, господин Харингтън, и можете да нахълтате, но ви уверявам, Мади няма да говори с вас! Ако продължавате да настоявате, ще се обадя в полицията и ще ги информирам, че сте влезли в жилището със сила.

Майкъл се взря в нея, като все още държеше вратата, но вече не се опитваше да я отвори.

— Не съм искал да я нараня. По дяволите, това е последното нещо, което бих поискал. Не разбирате ли?

— Знам, че Мади е открила у вас нещо, което досега не е видяла у никой друг мъж. — Гласът на Фелисити се смекчи малко. — Това е истинска трагедия за нея! Ако единственото ви престъпление бе в името на бизнеса, Мади щеше да се почувства наранена, но щеше да ѝ мине. Тя е твърда и решителна. Ще ѝ предложат други сделки, при подобри условия. Но раните, които ѝ причинихте, са много по-дълбоки, господин Харингтън.

— Имам нужда да поговоря с нея, Фели... Госпожо Сарджънт! Добре, трябваше да ѝ кажа веднага за „Л'Амур“. Но... нещата много се усложниха. Не съм се опитвал да я манипулирам. Господи, изобщо не можах да сложа ситуацията под контрол, а това ми се случва рядко. Всичко стана толкова бързо. Никога не съм и мечтал, че... — Той видя,

че Фелисити не го слуша — тя вече бе решила, че е виновен. И от нейна гледна точка, изглеждаш логично.

Времето летеше. Дори и да влезеше вътре и да намереше Мади, нямаше да има време да ѝ обясни и да оправи нещата. На слепоочието му лудо пулсираше вена.

— Все едно дали ми вярвате, или не, госпожо Сарджънт, но аз съм на страната на Мади. Казах ѝ, че подготвям нова сделка за нея. И всичко върви добре. Ако можех просто да я видя...

Фелисити не помръдваше от мястото си. Майкъл преглътна объркването си.

— Добре, госпожо Сарджънт, спечелихте тази битка. Но войната още не е приключила. Последната битка предстои.

След като Фелисити затвори вратата, Мади излезе от стаята с Тими на ръце.

— Ще се върне.

Мади повдигна рамене.

— Искан да ти обясни. Каза, че ще ти предложи нова сделка. Може би грешиш относно него.

— Искан ми се никога да не бях го срещала! Не понасям да ме правят на глупачка.

Фелисити се приближи. Под очите на Мади имаше тъмни кръгове.

— Няма нищо глупаво в това да си влюбен.

— Кой споменава нещо за любов? — отвърна бързо Мади.

— Може би трябва да поговориш с него.

— Не!

Тими започна да нервничи в ръцете на Мади и Фелисити го взе.

— Кога каза, че ще дойде Линда? Нали се обади преди малко?

— Около седем. — Мади се вгледа в Тими и поклати глава. — Ако не беше Тими... — Млъкна и преглътна сълзите си.

— Хайде, ще го изкъпем, нахраним и преоблечем, така че, когато Линда се прибере с него, да трябва само да го сложи в креватчето му.

Мади се усмихна леко и отстъпи назад.

— Мисля, че много се привърза към това бебе, мамо.

— Мисля, че си права. — И в нейните очи имаше сълзи. — Ако някога се омъжиш и имаш деца, Мади, мисля, че ще бъде повече от задоволителна баба. А ти, скъпа, ще бъдеш чудесна майка.

— Недей, моля те... — В гласа на Мади прозвуча безпомощност и молба.

— Поговори с него, Мади...

— Не мога! Не искам да бъда наранена още веднъж.

— Това не е единственият възможен изход.

— Напротив, единственият е! — извика Мади толкова силно, че Тими започна да плаче. Но Фелисити го успокои много бързо. — Не се заблуждавай: Не само, че ме излъга за сделката с „Л'Амур“, но още в самото начало ми заяви, че не търси постоянна връзка. Никаква женитба, никакви задължения.

— О, скъпа! Всички казват така в началото.

— Майкъл наистина го мислеше. Ужасно предубеден е към брака и към това да има деца.

Фелисити ѝ напомни да се приготви да изкъпят Тими и започна да го съблича.

— Доколкото си спомням, скъпа — продължи тя спокойно, докато събуваше ританките му, — и ти се чувстваше по същия начин. Винаги си била решена да се оправяш сама.

Мади опита топлата вода.

— Нямам нужда от него. Трябва да престана да се измъчвам. — Толкова бързо се бяха развили събитията. В това бе причината. В един момент имаше Майкъл, големи планове за компанията си, смях, страст, радост... В следващия момент всичко се бе променило. Майкъл си бе отишъл и плановите ѝ бяха пропаднали. Коремът ѝ се сви от болка... Като родилни болки, мярна ѝ се нелепа мисъл. — Уморих се да се оправям сама, Фелисити.

— Мади...

— Нека да променим темата, Фелисити.

Майка ѝ се усмихна разбиращо. Мади не я бе наричала по име от няколко дни. Това, че сега я нарече, ясно показваше, че отчаяно се нуждае от спокойствие. Фелисити бе наясно със състоянието ѝ.

— Хайде — подкани я тя и ѝ подаде Тими, — изкъпи го, а аз ще му приготвя овесената каша.

Мади погледна майка си одобрително и се зае съсредоточено с къпането, докато Тими весело пляскаше с ръчички. Хлапето щеше да ѝ липсва.

Когато Линда пристигна под ръка със съпруга си Доналд малко след седем, за да вземат Тими, и Мади, и Фелисити ѝ го дадоха малко неохотно. Но се зарадваха, когато видяха, че Доналд прегърна Тими и го целуна топло и любящо. Линда прегърна Мади и сърдечно ѝ благодари, че е дала възможност на нея и на Доналд да оправят отношенията си.

След като сияещите родители си тръгнаха заедно със синчето си, жилището опустя. Мади пусна радиото, но рокът, който гърмеше, ги накара да се почувстват още по-тъжни.

Фелисити крадешком гледаше как Мади се преструва, че чете някакво списание, седнала срещу нея в тихата всекидневна. Накрая Мади захвърли списанието на масичката и скръсти ръце на гърдите си. Фелисити се изправи и отиде до канапето.

— Изглеждаш изтощена, бебчо. Ела, легни малко при мама.

Мади се поколеба за момент, но последва съвета на майка си.

Фелисити нежно я погали по челото и пригладя косата ѝ. Мади въздъхна и се отпусна, но все още бе напрегната.

— Пееше ли ми приспивни песнички, когато бях бебе?

Фелисити не отговори веднага.

— Не — въздъхна накрая. — Но ми се иска да ти бях пяла.

Мади кимна и затвори очи.

— Обичам те — прошепна.

Майкъл изпълни задълженията си на домакин и „баща“ на булката като робот вечерта. Едва докосна вечерята си и пропускаше реплики по време на репетицията за утрешната церемония. Цялото семейство вече знаеше, че нещо не е наред. И причината бе в отсъствието на Мади. Но Майкъл поглеждаше убийствено всеки, който споменеше името ѝ.

Казаното от Фелисити отекваше в ума му през цялата вечер. Не можеше да го забрави, както не можеше да забрави и Мади. Само че сега си я представяше пребледняла от гняв да плаче просната на леглото и да се вира нещастно в празното пространство. Подобни видения измъчваха съзнанието му.

Трябваше да оправи нещата. Ще отиде при нея след семейната вечеря, ще потропа на вратата и ще я помоли за прошка. Ще я прегърне... Той усети как тялото му реагира на мислите.

Фелисити каза, че тя е влюбена. Това само нейно мнение ли беше? Или Мади ѝ бе казала? Никога не му беше говорила за любов. Чувстваше се измамен...

— Майкъл, не бързай толкова. Следвай музиката. Забави малко. Водиш ме към олтара, а не ме спасяваш от горяща сграда — оплака се сестра му Джеси.

— Извинявай — промърмори той.

Опита се да се концентрира, но умът му продължаваше да се бунтува. Нима обичам Мади? Това ли е любовта? Знам, че я желая. Знам, че не мога да я прогоня от мислите си. Знам, че се чувствам дяволски добре с нея, та чак ми идва да запая. Знам, че когато я любя, усещам това вълнуващо чувство на единение. Това любов ли е?

— Хайде, Майкъл. Следвай ритъма на музиката. Почти стигнахме — прошепна сестра му. — Скоро всичко ще свърши и ще си отидем вкъщи.

Следвай ритъма... Сърцето му биеше лудо. Следвай ритъма... Ритъма на сърцето.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мади нямаше нищо против, че Фелисити настоя да остане с нея петък вечерта, вместо да се прибере в апартамента си в „Риц“. Не искаше да е сама. А и присъствието на майка ѝ беше голяма утеха за нея.

На следващата сутрин, когато Мади се събуди малко след десет, Фелисити вече бе в кухнята.

— Искаш ли кафе?

Мади кимна още сънена и седна на масата, а Фелисити донесе кана с димящо кафе.

— Не е от кафеварката — учуди се Мади, когато отпи.

— Не ми е вкусно кафето от машина — каза тихо Фелисити.

— Просто съм учудена, че знаеш как се приготвя кафе.

— Знам. Несъмнено си мислиш, че мога да правя само резервации. Или да звъня на румсьорвиса.

— Ами...

— Права си. Но ако човек реши да се приспособи към нов начин на живот, може да постигне учудващи резултати.

— Май успяхме да стигнем от правенето на кафе до такива обобщения, мамо.

— Не трябва ли да си на сватба този следобед?

— Снощи ти казах, че няма да ходя при така създадите се обстоятелства. — Тя погледна часовника в кухнята. — Трябва да се обадя на госпожа Харингтън и да ѝ кажа, но ще го направя малко по-късно...

Фелисити внимателно наблюдаваше дъщеря си.

— Изглеждаш ужасно, скъпа.

Мади се засмя сухо.

— Още една причина да не ходя на сватбата.

— Няма да се почувстваш по-добре, докато не разрешиш този въпрос.

— Моля те, не прекалявай с майчинските съвети. Вече съм голямо момиче. — Веднага щом изрече тези думи, съжали за тях и докосна майка си по ръката. — Съжалявам. Извинявай.

Фелисити погледна Мади замислено.

— Мисля, че наистина малко прекалявам. През всичките тези години, докато растеше, никога не съм си и помисляла, че може да имаш нужда от съвет. Истината е, че вече изпитвах страхопочитание към теб.

— Страхопочитание?! И защо, за бога?

— Ами, ти винаги изглеждаше толкова независима и самоуверена... Винаги контролираше всичко. Сякаш никога нямаше нужда от нещо... или от някого.

— Но... аз винаги съм виждала теб в такава светлина. Аз просто те следвах. Но никога не постигнах успехи като твоите.

— Добре играеше.

— Твоето изпълнение беше по-добро. Искаше ми се и аз да бъда толкова добра един ден.

— Това не е цел, която трябва да преследваш, скъпа, повярвай ми. Хубаво е да повярваш в себе си, да преследваш мечтите си, да се чувстваш добър в работата си. Но ние винаги имаме нужда от някого. Само че някои имат повече късмет в намирането на приятели.

— Да, някои нямат късмет. — И добави с лека усмивка: — Поне се намерихме с теб.

Фелисити се усмихна и стисна ръката на дъщеря си. После огледа разсеяно кухнята.

— Чудя се какво ли прави Тими в своя дом.

— Да — въздъхна Мади. — Апартаментът не е същият без него. — Отпи от кафето си и се изправи. — Ще отида да взема един душ и да се облека. — Тя се поколеба. — После ще се обадя на госпожа Харингтън.

Беше почти единайсет, когато на вратата се позвъни. Мади се обличаше в стаята си. Фелисити, все още по халат, отиде да отвори.

— Кой е?

— Майкъл. Няма да си тръгна, докато не видя Мади, госпожо Сарджънт. Можете да се обадите в полицията. По дяволите, обадете се, ако искате и на армията! Но аз трябва да я видя.

Фелисити въздъхна и отвори вратата.

— Ооо... — възкликна тя, когато го видя да стои там облечен безупречно. Бе виждала мъже, които изглеждат превъзходно в смокинг, но Майкъл Харингтън направо ги засенчваше. Той беше великолепен.

— В случай, че Мади е забравила да ти спомене, днес следобед сме канени на сватба. Дойдох да я взема. — Той мина покрай нея.

— Почакай, Майкъл. Влез в кухнята и си сипи кафе. Аз ще поговоря с Мади.

— Всичко това ме подлудява. Мади ме вбесява. Не мога да спя. Нямам апетит. Вече не мога и да мисля. — Той млькна за миг. — Добре, ще си сипя кафе.

Когато Майкъл тръгна към кухнята, Фелисити решително се отправи към стаята на Мади.

— Кой беше? — попита дъщеря ѝ и облече пуловера си.

— Скъпа, мисля, че това не става.

Мади погледна вълнените си чорапи, грубия си гащеризон и любимият си вълнен пуловер.

— Не става за какво?

— За сватба, разбира се!

Мади отстъпи назад и седна на леглото.

— Значи е бил Майкъл. — Сърцето на Мади биеше до пръсване.

— Ти го отпрати, нали? Кажи ми, че го отпрати!

— Не, той е в кухнята и пие кафе.

— В кухнята? В моята кухня? И пие кафе?

— Да, от кафето, което аз сварих. О, скъпа, то сигурно вече е изстинало.

— Какво ти става, мамо? Как можеш в такъв момент да ми говориш, че кафето било изстинало?

— Наистина, скъпа, повече ме е грижа какво ще облечеш в сватбата на сестрата на Майкъл. — Тя се усмихна още по-широко. — Той изглежда направо ослепително в смокинг, Мади! И трябва да бъдеш също толкова прекрасна.

Мади се бореше с напирещите сълзи.

— Защо правиш това? Каза, че ще ми помогнеш!

Фелисити се усмихна нежно.

— Правя каквото мога, скъпа. Той те обича, Мади...

— Той ли ти каза това? — Погледна майка си невярващо.

— Ами... не с толкова думи.

— О, мамо, не ми причинявай това!

— Всички симптоми са налице, скъпа.

— О, не! Говориш като Лиз. Симптоми! Ще ви кажа какво направите и двете с вашите симптоми!

— Така вече е по-добре — рече Фелисити невъзмутимо. — Ядосвай се! По-добре е, отколкото да си нещастна. Ето, се страните ти придобиха цвят. — Тя отиде до гардероба. — Какво смяташ да облечеш?

— Няма да ходя на никаква сватба!

— Боя се, че Майкъл е решил на всяка цена да те заведе. Не ми се ще да го оставя да те закара там в този вид. Няма ли да се притесниш?

— Той не би го направил.

— Искаш ли да се обзаложим?

Мади мълчеше.

— О, една прекрасна червена рокля! О, не, това е тази, която са съсипали в химическото чистене. Ццц, ццц... Много се е свила, нали?

Мади неохотно се изправи, с ръце на хълбоците.

— Добре, ако това ще те направи щастлива, ще облека нещо прилично и ще отида на сватбата. Но само защото знам, че си способна да убедиш Майкъл да ме закара в този вид. Как така изведнъж взе неговата страна? Майкъл не е влюбен в мен. Никога не е казвал и думичка за любов. Никога не е намеквал, че иска от мен нещо повече от обикновена връзка.

Тя отиде до гардероба и извади зелена шифонена рокля.

— Ще ти кажа защо ще отида на тази сватба. За да докажа на теб, на Майкъл и на себе си, че мога да се справям чудесно и без него.

— Да, скъпа.

— Наистина ще го направя!

— Имаш ли нужда от помощ?

— О, ти направи вече достатъчно.

— Ами, тогава ще те оставя. — Тя тръгна към вратата. — Ще правя компания на Майкъл.

— Непременно.

Фелисити хвана дръжката.

— В чантата си имам чудесна златна брошка, която прекрасно ще отива на роклята.

Мади остана в стаята си няколко минути, след като се бе облякла и приготвила. Проблемът беше, че душевно не беше готова. Не бе готова да се изправи срещу Майкъл. Бе се надявала да има повече време, повече сила и кураж...

Мълчаливо изрепетира това, което щеше да му каже. Това само засили вълнението ѝ. Когато отвори вратата на спалнята, дланите ѝ бяха изпотени. Докато прекосяваше хола, краката ѝ трепереха.

Майкъл сигурно я бе чул и излезе да я посрещне от кухнята. Когато го видя, дъхът ѝ секна. Контрастът между бронзовия тен на суровото лице и изискания добре ушит черен смокинг беше поразителен. Грубата мъжественост, която той излъчваше, толкова силна, че Мади заби нокти в дланите си, за да не изгуби контрол над себе си.

Разстоянието между тях, не повече от три метра, сякаш се наелектризира. Тъмните очи на Майкъл се заковаха на лицето ѝ, после обгърнаха зелената мекота на шифонената рокля, очаровани от съвършената ѝ простота. Той отново върна очи на лицето ѝ. Забеляза как поруменява. Беше толкова красива! Дори от разстояние можеше да усети слабото подканващо ухание на цветя.

— Хубав ден за сватба — рече Мади и усети лъжлива веселост в гласа си, която не заблуди нито един от двамата.

Внезапно осъзна, че стои като вкаменена на едно място и се страхува да направи и крачка към Майкъл. Почувства, че може припадне всеки момент.

Фелисити подаде глава от кухнята и се усмихна.

— Каква красива рокля, Мади! Прекрасна е, нали, Майкъл?

— Прекрасна си — едва успя да промърмори.

— Вие двамата по-добре тръгвайте. Нали знаете онази стара песен „Заведи ме навреме в църквата“.

Мади подложи волята си на изпитание, докато се насили направи първо една крачка, после още една... Добре! Направо чудесно!

Майкъл се усмихна, доловил концентрацията ѝ и се отпусна малко. Пристъпи към нея. Да, беше по-добре.

Бяха на около метър един от друг. Фелисити дискретно се скри в кухнята и започна да тропа с чиниите и тенджерите.

Мади се усмихна на старанието ѝ да покаже колко е заета и без да съзнава, отправи усмивката си към Майкъл.

Той намираше, че усмивката ѝ е ослепителна.

— Наистина изглеждаш прекрасно, Мади!

Тя се усмихна още по-лъчезарно.

— Благодаря. Ти също.

— Виж, Мади...

— Не, Майкъл. Не сега. Нека просто да отидем на сватба и... —

Тя тъкмо се канеше да каже „Да свършим с нея“, като осъзна, колко ужасно щеше да прозвучи.

Майкъл се усмихна и Мади разбра, че отчасти е прочел мислите ѝ. За нея това бе своеобразно изпитание.

След около час Мади се смути, когато откри, че сватбата много по-голямо изпитание, отколкото бе очаквала. Докато гледаше как Майкъл, който трябваше да предаде булката на бъдещия ѝ съпруг, върви по пътеката със сестра си Джесика, се наложи Мади да се пребори с налудничавото си усещане, че това е нейният сватбен ден. Беше като халюцинация. Виждаше се в сватбената рокля на Джесика, под ръка с Майкъл. Само че той не предаваше булката. Той се женеше за нея.

Уханието на всички цветя, които украсяваха параклиса и тези от букетите на булката, момиченцето с кошничката портокалов цвят и шаферките, оказаха зашеметяващ ефект върху Мади. Тя впери поглед в Майкъл, когато се приближи до пейката. Изглеждаше толкова горд, величествен, удивително красив. От него щеше да излезе страхотен... младоженец.

Майкъл като младоженец. Тя се стресна. Напълно ли бе откачила? Лудостта ѝ продължи, когато погледът ѝ срещна този на Майкъл. Той се усмихна и Мади можеше да се закълне, че устните му помръднаха и той ѝ прошепна нещо. Изглеждаше като... „Да.“ Сърцето ѝ заби лудо. Гърлото ѝ пресъхна. Тя силно сграбчи пейката и кокалчетата на ръцете ѝ побеляха.

Булката, облечена отгоре до долу със сатен и дантела, влезе с шумолене на полите на кралската си рокля. След нея влязоха момичето с кошничката портокалов цвят и шаферките. Всички носеха гарденийи. Главата на Мади се замая. Очите ѝ се замъглиха.

Обстановката беше прекалено идеална, а фантазията прекалено истинска. Образът на Майкъл, който отиваше към олтара в смокинг, ѝ оказваше поразително въздействие.

Докато гледаше церемонията, се мъчеше да не заплаче. Хората винаги плачеха на сватби, но Мади се боеше, че ако започне, няма да може да спре.

Майкъл стоеше до булката и младоженеца. Мади се опитваше да не го гледа.

Свещеникът пееше монотонно. Майкъл го слушаше с половин ухо. Докато гледаше Джесика и мъжът, който скоро щеше да му стане зет, мислите му бяха далеч. Не можеше да разбере сърдечните си мъки. Наслаяваха се в него цяла сутрин, но когато наближи Мади, докато вървеше по пътеката със сестра си, внезапно под булчинското було... видя лицето на Мади и тя му се усмихваше топло, нежно. Трябваше да премигне няколко пъти, за да премахне видението.

И Мади и Майкъл чуха като в мъгла свещеника да провъзгласява щастливата двойка за съпруг и съпруга. Сълзи изпълниха очите на Мади, когато се целунаха.

А когато двойката тръгна обратно по пътеката, погледът на Майкъл отново срещна този на Мади. Дъхът ѝ спря.

О, Майкъл, иска ми се това да бе нашата сватба. Искане ми се ние да минавахме по тази пътека, ръка за ръка и да сияем, както винаги сияят булките и младоженците на сватбения си ден. О, Майкъл...

Тя призова на помощ цялата си сила и се усмихна поздравяващо, като се молеше Майкъл да не е прочел мислите ѝ.

Той се усмихваше загадъчно. За какво ли мислеше, чудеше се тя. Какво ли чувстваше?

След церемонията Мади стоеше настрани, докато се правеха семейните снимки. На една от снимките госпожа Харингтън я придърпа при другите, като настоя Майкъл, когато постави до нея, да я прегърне. И да се усмихне.

Приемането на поздравленията бе в приземния етаж на църквата. Повече от стотината гости се почерпваха от студения бюфет, а след това прегръщаха, целуваха и поздравяваха булката, младоженеца и всеки член на семейството. Преди съставът да започне да свири танцова музика, Джесика събра всички неомъжени жени зад себе си за хвърлянето на букета.

Мади се вмъкна в една групичка от мъже и жени на средна възраст. По никакъв начин нямаше да се присъедини към този старомоден обичай.

За нещастие госпожа Харингтън я забеляза и енергично я задърпа да се присъедини към другите. Нямаше измъкване. Мади се изчерви, когато Майкъл забеляза как се опитва да стои в края на групичката. Тя го погледна, когато той весело поклати глава.

Мади решително държеше ръце встрани от тялото си, когато Джесика се усмихна весело на всички момичета, после се обърна и хвърли букета.

Мади гледаше нещастно букета, който летеше право към нея. Бог да благослови агресивната и може би отчаяна млада жена от лявата ѝ страна. В последния момент тя протегна ръка и сграбчи букета, като удари Мади, без да иска.

— О, съжалявам. Не исках да ви удрям. Просто това е петата сватба, на която присъствам тази година. И... наистина бих искала шестата да е моята.

Мади се усмихна.

— Желая ви всичко най-хубаво.

След минута Майкъл беше зад нея.

— Близо беше.

— Сигурна съм, че сестра ти има очи и на гърба — каза Мади, като се опитваше да изглежда весела.

— Ти определено не искаше да го хванеш. Суеверна ли си?

Мади направи всичко възможно да остане спокойна.

— Не. Просто не исках да проваля шанса на някой, който наистина го желаете.

— Разбирам.

За една ужасна секунда Мади си помисли, че той ще я целуне. Какво щеше да стане тогава със спокойствието и контрола ѝ? Щяха да изчезнат незабавно.

Той не я целуна. Вместо това я попита дали иска да танцува с него. Усмихваше се, но в погледа му имаше загадъчност.

Той обвини кръста ѝ с ръка. Усети, че тя се стегна.

— Това е само един танц, Мади.

Искаше да откаже. Не беше сигурна, че може да понесе дори един танц с Майкъл. Да усеща ръцете му, топлият му дъх в косата си,

стройното му мускулесто тяло, притиснато в нейното... беше повече отколкото можеше да понесе.

— Добре. Един танц. После си тръгвам.

Той я придърпа към себе си, когато състава засвири стар сантиментален фокстрот.

— Никога не сме танцували заедно.

Тя преглътна. Бяха пропуснали обичайните неща, като покоряване на сърцето, вечери, танци, ухажване. Желаеха се прекалено много. Не искаха да си губят времето в игрички. И дори сега Мадис усещаше това ненаситно желание. И на него ли му е било толкова приятно? Усетил ли е нежността ѝ, както тя неговата? Щеше ли да му бъде толкова трудно да я забрави, както на нея?

Мадис се отблъсна от него, веднага щом свърши танца.

— Трябва да вървя.

— Ще те откарам.

— Не. Не, ти не трябва да си ходиш.

— Ще се върна. Семейството ми ще разбере.

— Не. Ще си взема такси.

— Какво ще кажеш да вечеряме заедно утре?

Мадис поклати глава.

Той я хвана за китката и я отведе в един тих ъгъл на стаята.

— Знам, че трябваше да ти кажа за „Л'Амур“ веднага.

— Недей, Майкъл. Така става в бизнеса. Предполагам, че бях прекалено наивна да си мисля, че... — Тя спря. — Това ми помогна да порасна. Вече съм голямо момиче, Майкъл. Козметиката „Сарджънт“ ще оцелее и без „Баретс“. Когато се появи след нашата сделка, ще бъда много по-мъдра, уверявам те.

— Опитвам се да ти кажа за следващата сделка, по дяволите, но ти не ми даваш шанс. А аз не искам да говорим тук. Хайде да се видим утре. Виж, не съм толкова голям мръсник, за какъвто ме мислиш. Дай ми шанс, Мадис.

— Майкъл, имахме кратка връзка. И сега ти можеш да си отидеш с мисълта, че си ме научил на повече страст и бизнес от... — Тя стисна устни, като се опитваше да се успокои. — Повече отколкото исках да науча. — С тези думи, тя се освободи от него и премина през веселата тълпа сватбари.

Майкъл трябваше да се върне в Ню Йорк в понеделник. Обаждаше се на Мади в работата и вкъщи всеки ден, но винаги попадеше или на секретарката, или на телефонния секретар. Оставяше съобщения, като настояваше да му даде шанс да ѝ обясни новата многообещаваща сделка. Оставяше ѝ телефоните си в офиса и вкъщи, но Мади не му се обаждаше.

Беше решила да не приема трохичките, които Майкъл искаше да ѝ подхвърли и затова упорито пренебрегваше съобщенията му.

Беше петък, ясен мразовит ден и Мади реши да се поразходи малко през обедната почивка. Тръгна по улица Нюберн, стара оживена улица с малко магазинчета за подаръци, художествени галерии и бутици. Мади разсеяно разглеждаше витрините, не ѝ се пазаруваше, докато не стигна до един малък магазин за играчки. Тя гледаше изложените кукли, камиончета, плюшени животни и импулсивно влезе и купи един голям пухкав мечок.

Излезе по-рано от работа, като позвъни на Линда, за да ѝ каже, че ще мине да ги види с Тими. Линда беше очарована.

Мади пристигна у Линда малко след четири. Чувстваше се малко глупаво с гигантския пухкав мечок, но знаеше, че на Тими ще му хареса.

— Здравей. Днес сигурно е щастливият ден на Тими. Двама посетители с подаръци. А не е Коледа.

— Двама... — Мади не довърши въпроса си. Когато спря на прага, видя Майкъл Харингтън да седи в дневната и весело да друса Тими на коляното си.

Първоначално искаше да избяга, но Майкъл и Тими вече я бяха видели. Когато я видя Тими се засмя весело. Отговорът на Майкъл не беше толкова явен, усмивката му беше малко скована, но очарователно момчешка, което имаше поразителен ефект върху Мади.

Тя стоеше там, без да може да го погледне в очите.

— Влизай. Майкъл отново те хвалеше. Продължава да ми разказва колко страхотна си била с Тими. Не, че аз изпитвах някак съмнения.

— Отново ли? — повтори Мади и най-накрая погледна Майкъл. — Идвал ли си преди?

Майкъл стоеше на ръце с Тими.

— Отбих се още веднъж когато бях в града за един ден. Само за да видя как е. Дали му е минала ушната инфекция. — Той се усмихна странно, а по врата му изби червенина. — Предполагам, че малко се привързах към него...

Мади кимна. Не знаеше какво да каже.

— Защо не го вземеш? Или отново си нервна?

Мади се засмя нежно.

— Не. Сигурна съм, че е като карането на колело. — Тя показва на Тими подаръка си. Той сграбчи мечока и Мади ги прегърна и двамата. Отиде до кушетката и когато седна на нея с Тими, забеляза още един мечок, който удивително много приличаше на този, който тя подари на бебето.

Майкъл се усмихна и седна на стола до нея.

— Предполагам, че вкусовете ни съвпадат.

— Хей, вие двамата, мога ли да ви помоля, за една голяма услуга? Трябва да отида до магазина за мляко. Връщам се след пет минути. Може ли да наглеждате Тим вместо мен?

— Разбира се, с най-голямо удоволствие.

Когато Линда излезе, Мади съсредоточено започна да си играе с Тими.

— Не отговори на нито едно от обажданията ми, Мади.

Тя погледна Майкъл за секунда.

— Мислех, че си схванал намека. Не искам да работя с теб, Майкъл. Или да правя каквото и да било друго. Имахме кратка връзка. Без задължения, без обещания, спомняш ли си? Ами... тя свърши.

— Не е свършила, Мади. — Той отиде до нея, взе Тими и я погледна право в очите.

Въпреки гнева и болката си, тя не може да възпре тръпката на желание, която премина през нея.

— Линда ще се върне всеки момент, Майкъл. Сега не му е нито времето, нито мястото.

— Добре, тогава, да отидем в твоя апартамент, щом Линда се върне.

Мади срещна погледа му. Едва сега забеляза, че има уморен вид. Значи и за него седмицата не е бил лека, помисли си тя.

— Добре. Ще поговорим в моя апартамент.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Майкъл, който винаги беше спокоен, когато ставаше дума за бизнес, не можеше да намери думи, с които да започне. Стоеше в дневната на Мади и се двоумеше. Накрая бръкна в джоба си и извади тубичка с „Крем-чудо «Сарджънт»“.

Мади погледна учудено първо тубичката, после Майкъл.

— Чувала ли си за компанията „Грижи за детето“? Те са водещият производител на бебешки артикули в страната. „Баретс“ прокарва цялата им серия. — Майкъл спря, за да си поеме дъх и седна в креслото. — Решили са да навлязат в нов пазар. Козметика за бебета. — Той се усмихна. Мади го погледна, но не каза нищо. — Президент на „Грижи за детето“ е Джоуел Епстайн. Разгледа изследванията и пробите ти. Лабораторията му е готова да започне да произвежда твоя „Крем-чудо“. Гарантирано е. Няма други компании. Готов е да ти предложи сделка. — Той се усмихна тайнствено. — Разбира се, на „Баретс“ ще бъде предоставена възможността да представят новата серия. Епстайн планира широкомащабна кампания и пълно насищане. Супермаркети, дрогерии, универсални магазини... Той иска да види бебешката козметика „Сарджънт“ в ръцете на всяка майка в тази страна.

Най-накрая Мади проговори.

— Не мога да повярвам! Никога не съм...

— Епстайн ще вложи достатъчно пари, за да изплуваш. Какво ще кажеш?

Очите на Мади бяха станали огромни.

— Какво ще кажа ли? Това е... фантастично!

— „Сарджънт“ ще стане известна марка, Мади! Винаги си мечтала за това, нали?

Тя стана от канапето. Да, това бе искала. За това бе мечтала. Това беше шансът на живота ѝ.

— Това ли имаше предвид през цялото време?

— Ами... Сгреших, че не започнах направо, Мади — призна той.
— Трябваше да ти кажа за „Л'Амур“ веднага. Но ти беше прекарала ужасна вечер... и сърце не ми даде да ти кажа. Бях сигурен, че ще ме изхвърлиш. А аз не исках това, Мади.

— Затова ли измисли сделката с „Грижи за детето“?

— Предполагам, че отчасти затова. От една страна чувствах, че ти го дължа. Но главната причина бе, че повярвах в качеството на твоите продукти.

Тя се усмихна.

— Не знам, какво да кажа... Ти със сигурност преобърна целия ми свят.

— Това означава ли, че ми прощаваш?

Тя не откъсваше очи от неговите.

— Само ако обещаеш, отсега нататък да играеш честно.

— Честна скаутска!

След няколко минути, той се изправи и я погледна.

— А сега, след като уредихме и това, да оставим бизнеса настрана. — Мади затаи дъх, когато той я придърпа към себе си, устните му намериха нейните, преди тя да успее да протестира. Целуна я диво. Мади не усещаше нищо друго, освен устните му, ръцете му, галещи кожата ѝ, мирисът на афършейв и вълната на пуловера му. Едва когато той започна да съблича роклята ѝ, тя се отдръпна.

— Не мисля, че постъпваш умно, Майкъл.

— Това е най-умното нещо, което правя от две седмици насам — промълви той, заровил лице в косата ѝ.

— Може би си прав.

Той я вдигна и я понесе към спалнята. Разсъблякоха се нетърпеливо един друг, преди да паднат на леглото. Майкъл галеше тялото ѝ с нежност и чувство на притежание. Шепнеше ѝ любовни слова, докато я милваше. Каза ѝ, колко му е липсвала, колко е красива, колко добре се чувствал с нея, двамата били създадени един за друг... Каза ѝ всички чудесни неща, освен че я обича и че иска да се ожени за нея, да имат деца и да остареят заедно.

Легна върху нея и тя го усети в себе си. Дори когато му позволи да я отведе в топлите, еротични дълбини, нещо дълбоко у нея остана

незапълнено. Мади не бе сигурна, дали Майкъл бе почувствал промяната, но движенията му се забавиха и кулминацията настъпи.

Останаха да лежат прегърнати в перленосивия полумрак.

— Мога да остана така завинаги...

Майкъл повдигна брадичката ѝ. Очите му блестяха. Усмиваше се нежно.

— Това не е лоша идея, Мади.

— Ама ти сериозно ли?

— Ти промени живота ми, Мади. Ти и Тими. Не съм забравил, че имахме... сделка без обвързване, без обещания... Ами, ако искам отново да преговаряме? Да сключим нова сделка?

Сърцето ѝ заби по-силно.

— Какво предлагаш?

Той се усмихна.

— Спомняш ли си, когато ти казах, че старият Барет иска да направи Бостън моя територия. Реших, че не е чак толкова лоша идея. Премествам се следващия месец.

— Обзалагам се, че това ще зарадва цялото ти семейство.

— Това няма да ги зарадва толкова, колкото факта, че ще трябва да организират още една сватба.

Той се засмя, като видя невярващото ѝ изражение.

— Обичам те, Мади!

— О, Майкъл и аз те обичам! Още от самото начало.

Той я прегърна.

— Казвал ли съм ти някога, Мади Сарджънт, че изглежда страхотно с бебе на ръце?

— Наистина ли?

— Какво ще кажеш, скъпа, ако се оженим и си имаме едно наше бебе?

Щастие изпълни цялото ѝ същество.

— Само едно ли?

Майкъл се усмихна. Това бе най-топлата, най-нежната, най-любещата усмивка, която бе виждала някога.

— Може би две... Мислиш ли, че ще можем да се справим две кариери, един брак и две деца?

Те се спогледаха и се разсмяха.

В ИМЕТО НА ПИЙТ

ПРОЛОГ

Не може да не сте чули за тази женитба! А и в Денвър едва ли има някой, който да не е запознат с всички подробности около събитието — определено от местните вестници като „Бракът на десетилетието“. Появиха се статии дори в „Ню Йорк Таймс“, а жълтата преса беше пълна със заглавия от рода на: „Адам се отказва от богатството заради Ева“.

Не че чета жълтата преса. Каза ми Дорис, моята секретарка, която е събрала цял албум вестникарски изрезки за „Бракосъчетанието в Рая“.

Жълтата преса наистина прави всичко възможно да разрови там, където вони... Е, добре, признавам си. Прочетох изрезките на Дорис. Според нея е много романтично, че един от синовете на Форчън е предпочел любовта пред огромното богатство.

Може би сте малко объркани? Явно не знаете за прословутата тонтина в завещанието на Форчън. Когато изготвяше завещанието си, Александър Форчън прибави допълнителна клауза към него... Забравих да ви спомена, че Александър Форчън е основателят на компанията „Форчън Ентърпрайзис“, притежаваща най-голямата верига от универсални магазини в северозападната част на страната. Към днешна дата магазините са четиринайсет, но тази есен е планирано откриването на още един, в Чикаго. Казвам ви това под секрет, защото нали знаете — не е хубаво да се дава гласност на нещо, което още не е факт. В настоящия момент Питър Форчън е в процес на преговори с Чарлс Опенхамер III. Питър иска да закупи компанията му, която разполага с малко, но елитни специализирани магазини. За нещастие, още няколко кандидата се стремят да се сдобият с тази собственост и шестдесет и девет годишният Опенхаймер е доста придирчив. Според Питър, той очаква купувачът да съчетава в себе си остър търговски нюх, здрав морал, уравновесеност и способност разумно да подходи във всяка ситуация. Самият Питър Форчън

отговаря на тези изисквания и аз не се съмнявам, че изборът на стария магнат ще падне върху него.

Но да се върнем към тонтината... Понякога се отвличам и се отклонявам от същността на разговора. Или поне така твърди Дорис. Тя е склонна да критикува, но тъй като е с мен от трийсет и две години, вече съм свикнал със забележките ѝ.

И така, когато преди година и половина Александър Форчър съвсем неочаквано се спомина, като адвокат на семейството и като семеен приятел бях посочен за изпълнител на завещанието. Като цяло то беше просто и ясно. На своята седемдесет и седем годишна майка, Джесика Форчън, той оставяше щедра годишна рента и богато имение в Денвър. Цялото си останало имущество заедно с компанията разпределяше между синовете си Адам, Питър, Труман и Тейлър. Те са от четири различни майки и може би това ще ви помогне да си обясните защо четиримата са толкова различни един от друг по външност, характер и поведение.

Аз май пак се отклоних. Както вече споменах, Александър изцяло осигуряваше майка си, а на синовете си завещаваеше равни дялове от останалата недвижима собственост и компанията с уговорката нищо да не бъде продавано или прехвърляно на хора извън семейството. Но това не беше всичко. Към завещанието имаше допълнение, запечатано в отделен плик. Според волята на покойния, то трябваше да бъде отворено шест месеца след прочитането на завещанието. Така синовете му щяха да имат достатъчно време да превъзмогнат скръбта си по него. Спомням си този ден така, сякаш беше вчера. Джесика пристигна с момчетата. Всички бяха изненадани, объркани и разстроени.

Тук трябва да спра, за да подчертая, че лично аз, макар да бях запознат с добавката, бях в неведение относно истинското ѝ съдържание. Ако Александър приживе се беше консултирал с мен по този въпрос, щях да направя всичко възможно като адвокат като близък приятел да го убедя да не предприема толкова крайна мярка. Бях шокиран, когато прочетох странния документ и ни най-малко не упреквам Джесика и момчетата за острата им реакция...

Когато наричам синовете на Форчън „момчета“, Дорис винаги ми напомня, че всички те са над трийсетте и трябва да спра да говоря за тях като за деца.

И още едно последно, надявам се, отклонение. Трябва да ви кажа, че не съм изненадан от факта, че точно трийсет и шест годишният Адам, най-големият, се поддаде на порива на сърцето си, макар да си бе спечелил славата на плейбой и заклет ерген. И то заслужена репутация, ако се вярва на жълтата преса. Ще бъде погрешно обаче да се твърди, че само Адам Форчън бе под прицела на журналистическото съсловие. Братята му също получават дължимото внимание, дори ми се струва, че името на Питър най-често се среща в „Уолстрийт Джърнъл“. Той изцяло се бе посветил на работата и именно него баща му посочи приживе за президент на компанията. От години Джесика Форчън напразно се опитва да го подтикне да разшири хоризонта си, иначе казано, да прояви малко повече активност в светския живот. Може би онази нелепа женитба, докато учеше в колежа... Представете ли си?! Праволинейният, сериозният Питър Форчън сякаш увлечен по някакво сладко лекомислено същество? Това беше просто нелепа грешка, можете да ми вярвате! Лично аз уредих анулирането на брака възможно най-бързо и без излишен шум. Вестниците дори не усетиха. Така че е излишно да го споменавам...

Ами Тру! Той не пропуска случай да се забърка в някоя каша. Не че си търси белята. По-скоро тя го намира.

Най-малкият, Тейлър, е изобретател. За съжаление, нито едно от нововъведенията му не видя бял свят. Винаги се случва нещо непредвидено. Както в деня, когато демонстрира електронната си сокоизстисквачка. Още с включването си машината започна да пръска на всички страни и вместо сок, в контейнера остана само кората. Но Тейлър не губи кураж. Наскоро сподели с мен, че привършва с усъвършенстването на домакински робот...

Но, както бях започнал да ви разказвам, Адам даваше поводи за сензационни вестникарски заглавия, поне до момента, в който се появи Ева, и открадна сърцето му. Ева не беше момиче за забавления и мимолетни връзки, а точно последните бяха специалитетът на Адам. Така че ако говорим за тонтината...

О, Господи, аз още нищо не съм обяснил, нали? Повече няма да отлагам. Ако искате да научите подробности за историята на Адам и Ева, обърнете се към Дорис. Тя с удоволствие ще ви предостави албума с изрезките и ще разнищи пред вас и най-дребните детайли. Но

може да изчакате и филмовата версия. Да, наистина, говори се и за филм, посветен на Адам...

Та, сама по себе си тонтината е прост юридически казус. Поставени са причините, поради които Александър бе решил да се спре на нея. Няма да ви отегчавам с подробното съдържание на Документа. Само ще обясня смисъла, който се влага в термина „тонтина“. Това е документ, според който, в случай на смърт на един от наследниците, завещаното му се разпределя по равно между останалите живи. Но в конкретния случай условието беше женитбата. Ако някой от братята се оженеше, той автоматично губеше право върху своя дял от наследството. В различни моменти всеки от тях бе изправен пред избор между любовта и парите. Ужасното беше, че според волята на Александър, ако и четиримата му сина се оженеха, всичко трябваше да остане на мен! Жестоко наизидание, не мислите ли? Шокиращо! Не мога да ви опиша реакцията на семейството. О, всички бяха смъртно бледи!

Тру удари с юмрук по масата, заяви, че тонтината влиза в пряко противоречие с неговите права и заплаши с радикални действия. Като адвокат не знаех как да му противодействам и потръпнах, като си спомних за онази случка... Тогава Тру беше на дванайсет години причини детински бунт в училището по танци на госпожица Паул. Той настоя пред горката госпожица да му позволи да демонстрира пред учениците от горните класове как се танцува диско вместо валс и фокстрот. Когато тя не само отказа, но и го изгони от залата напук Тру се вмъкна в съседната стая, пусна докрай радиото, по което в момента звучеше диско музика. Всички момчета и момичета в залата за танци зарязаха класическите стъпки и започнаха ужасно да се гърчат. Сигурен съм, че и до ден-дневен Тру не знае как танцува валс...

Питате какво направиха останалите? Питър хладно сви устни заяви, че смята тонтината за обидна и унижителна. Той, както впрочем и останалите, ме заподозря в тайно споразумение с покойния му баща. Наистина беше ужасно да си помисля, че момчетата, макар и за миг, допускат това за възможно!

Дори Тейлър беше шокиран. Той обикновено е прекалено зает с изобретенията си, за да обръща внимание на нещата извън лабораторията си, но сега беше силно впечатлен и развълнуван.

Колкото до Адам... Не мога да не се усмихна при спомена за неговата реакция. Той просто не смяташе, че тонтината ще влезе някога в действие. Особено що се отнася до него. Бе уверен, че никога няма да направи грешката да се ожени.

Кой още остана? Да, Джесика... Тя мислеше, че Александър няма реални основания да забрани на синовете си да се женят само защото той самият не е сполучил в брака. Самата Джесика пък след четирийсетгодишен щастлив брак твърдо вярваше в брачната институция. Аз, самотният стар ерген, трябва да призная, че завиждам за прекрасните спомени. Ако Джесика помисли за нова женитба и ако имам късмета да попадна в полезрението ѝ, бих...

Е, както Дорис обича да казва, никога не е късно. Само че засега най-голямото желание на Джесика е да дочака правнуци. Тъй като Адам и Ева вече са женени, предполагам, че скоро и това ще стане.

Простете ми усмивката. Просто си помислих, че няма човек, който да познава Джесика Форчън и да не е на мнение, че е истинска стихия! Питайте Адам, ако се съмнявате в думите ми. Или останалите ѝ внуци. Всички са изпитали на гърба си силната воля на баба си, когато тя реши да постигне нещо.

На сватбата на Адам и Ева ме уверяваха, че това ще е последното подобно събитие в семейството, но аз лично много се съмнявам. И вие също щяхте да се съмнявате, ако бяхте присъствали на сватбената церемония и бяхте видели как проблясват красивите сини очи на Джесика, щом погледнеха към някой от тримата ѝ внуци-ергени.

Питайте и Дорис. Тя ще потвърди думите ми. Да, разбира се, Дорис също беше на венчавката и е убедена, че Джесика ще танцува поне на още една сватба, ако не на три. А Дорис винаги излиза права...

ПЪРВА ГЛАВА

— Не е ли по-добре да побързате, господин Форчън? Полетът ви за Чикаго е след по-малко от час.

Питър Форчън разсеяно кимна на секретарката си и продължи да прелиства дебелата папка върху бюрото си.

— Искам просто да се уверя, че разполагам с последните данни за фирмата на Опенхаймер. — Той извади няколко закачени кламер листа. — А, ето.

Телефонът извъня. Ронда — секретарката, вдигна слушалката и рязко каза:

— Кабинетът на президента на компанията. Слушам ви. — В следващия миг тя вдигна вежди, погледна многозначително шефа си и закри слушалката с длан: — Брат ви — прошепна Ронда. — Да му кажа ли, че вече сте излязъл?

Питър се намръщи и посегна към слушалката.

— Здравей, Труман, тъкмо излизах — каза той и хвърли последен поглед към документите, преди да ги върне обратно в папката. — Това е третото ти обаждане тази сутрин. Ще се успокоиш ли най-после? Всичко е наред.

— Не се и съмнявам, големи ми братко — опита се да се пошегува Тру, но не успя да скрие тревогата в гласа си.

Питър въздъхна.

— И двамата знаем, че Опенхаймер е костелив орех. Да не говорим за това, че е надут и с пуритански възгледи. Но също така знаем, че вече е решил да сключи сделката именно с мен.

— Мислиш ли, че неговите хора са надушили нещо за женитбата? — попита Тру предпазливо. Знаеше, че брат му мрази да се споменава за тази негова краткотрайна злополучна връзка.

— Не беше женитба, а фиаско. Освен това беше анулирана, ако си спомняш. Преди цели седемнайсет години.

— Точно така. Но ако беше научил, старият Опенхаймер веднага щеше да те дисквалифицира.

Питър стисна устни. Проследи как Ронда дискретно събира документите и ги поставя в дипломатическото му куфарче, после прекосява стаята и крадешком поглежда часовника си, докато приготвя чадъра и черната му филцова шапка.

— Наистина трябва да тръгвам, Тру, иначе ще изпусна самолета.

— Да, много е лошо, че точно сега самолетът на компанията е извън строя и се налага да ползваш услугите на редовните аеролинии.

— Тру пое дълбоко въздух. — Ще ми се обадиш, след като мине деловата ти среща, нали?

— Разбира се. — Питър се канеше да се сбогува, но нещо го спря. — Слушай, ако Опенхаймер имаше нещо против моята лична или професионална репутация, той нямаше да насрочи тази среща. Така че престани да се тревожиш!

— Добре, добре. Просто се страхувам да не се случи нещо непредвидено.

Върху лицето на Питър се появи самодоволна усмивка.

— Стегни се, Тру! Какво би могло да се случи?

Когато Питър слезе на улицата, бе започнало силно да вали. Той здраво стисна чадъра и решително се отправи към лимузината, която бе спряна до бордюра. Шофьорът го очакваше прав до отворената врата. Оставаха му да направи само няколко крачки и щеше да бъде в колата. За нещастие, точно в този момент се изви силен вятър. Шапката на Питър политна, а чадърът му се обърна наопаки и металните спици изпрацяха.

Луис, шофьорът на лимузината, и Питър се втурнаха след шапката. Двамата я застигнаха почти едновременно, но в желанието си да я хванат, не усетиха как се блъсват един в друг. Питър загуби равновесие и полетя към мокрия тротоар, но успя да се подпре и не падна съвсем. По-точно подпря се с едната ръка, а с другата смачка до неузнаваемост шапката. Луис загрижено му помогна да се изправи.

— Добре ли сте, господин Форчън? Ужасно съжалявам. Вината е моя...

— Няма нищо, Луис, добре съм. — Питър захвърли разваления чадър в близкия кош за боклук. — Само че чадърът и шапката ми вече не стават за нищо. Просто ще трябва... да си купя нови от Чикаго.

Луис се наведе, вдигна с два пръста деформираната шапка, погледна я и със съжаление я пусна при чадъра.

Луис, като повечето хора, смяташе носенето на филцова шапка за превземка. Но точно тази шапка беше особено ценна за Питър, защото символизираше началото. Не беше се разделял с нея, откакто започна работа в бащината си компания. Току-що излязъл от колежа и баща му го бе назначил за завеждащ бизнес кореспонденцията.

Питър беше твърдо решен да се справи със задълженията си. Той вярваше, че е най-добре да започне от най-ниското стъпало и да премине през всички междинни звена, преди да заеме полагащото му се място на върха. Още от първия ден, в който започна работа, си наложи стил на обличане, който не промени през годините. Костюм на дискретно райе с жилетка, кашмирена вратовръзка, кожено дипломатическо куфарче и черна филцова шапка — всичко това се бе превърнало в негова запазена марка.

Особено шапката... Не беше суеверен, но чувстваше, че тя му носи късмет.

Дори бе склонен да мисли, че ако беше започнал да носи такава шапка-талисман още в колежа, може би нямаше да се забърка с хубавичката руса сервитьорка Лидия.

Питър седна на задната седалка в лимузината и приглади назад мократа си коса. Костюмът му беше прогизнал. Веднага щом пристигнеше в Чикаго, щеше да го даде на почистване. Би изтичал в кабинета да се преоблече, ако багажът му не беше вече в колата и ако имаше повече време. Откакто шапката му бе паднала, късметът бе започнал да му изневерява...

Питър се намръщи. Не трябваше да се поддава на суеверия.

Щеше да вечеря с Опенхаймер и неговия заместник Рон Джаспър. Ако пристигнеше навреме в Чикаго, щяха да му останат около два часа, за да се изкъпе, преоблече и да си купи нова шапка. Той положи куфарчето върху мокрите си колене и вдигна капака.

Лимузината не беше изминала и километър, когато попадна в задръстване. Питър така се бе увлякъл в четене на анализа за финансовото състояние на Опенхаймер, че мина почти цяла минута преди да разбере, че колата е спряла. Той погледна часовника си и потупа шофьора по рамото:

— Каква е причината за забавянето, Луис?

— Като че ли е станало някакво произшествие. Платното е доста хлъзгаво от дъжда. Ще видя дали не можем да се измъкнем.

Питър кимна. В гърдите му се надигна предишното тревожно чувство. Пред погледа му отново изплува смачканата шапка...

Няколко минути по-късно Луис успя да измъкне колата от задръстването и да поеме по странични улици. Питър леко се отпусна. Все още разполагаше с достатъчно време, за да хване самолета. Освен това беше абсурдно да смята, че нещата ще продължават да се развиват от лошо към по-лошо само заради проклетата шапка. Той се опита да се съсредоточи отново върху документите, но буквите и цифрите сякаш играеха пред очите му. Даде си сметка, че мислите му непрекъснато се отклоняват към Опенхаймер — не към магната, а към човека Опенхаймер.

Питър се беше срещал с него само веднъж няколко месеца по-рано, далеч преди Опенхаймер да реши да приеме офертата на „Форчън Ентърпрайзис“. Шейсет и седем годишният магнат беше стриктен и суров делови мъж. Никога не беше се женил и развеждал, и беше посветил целия си живот на изграждането на безупречна репутация на своята компания. Макар че срещата им беше кратка, Питър я преценяваше като успешна. Старият Опенхаймер дори беше подхвърлил, че Питър му напомня за самия него на младини.

Внезапно лимузината спря. Куфарчето падна и листата се пръснаха по пода.

— Извинете, господин Форчън! Шофьорът на колата пред нас спря на светофара в последния момент.

Питър безмълвно започна да събира документите.

Най-после пристигнаха на летището. До излитането на самолета оставаха десет минути. Питър затича към гишето за заверка на билетите, но поразен се спря. Опашката беше огромна. Луис задъхано го настигна и посочи електронното информационно табло. Какъв късмет! Полетът до Чикаго се забавяше с четирийсет и пет минути.

Питър облекчено въздъхна. В известен смисъл така беше по-добре. Вярно, че щеше да закъснее с около час, но... Дали щеше да успее да си купи нова шапка? Ето, че пак започва!

Гласът на Луис прекъсна мислите му:

— Казахте ли нещо, господин Форчън?

Питър усети, че се изчервява.

— Виж, защo не ми завериш билета? Междувременно аз ще отида да се преоблека.

Луис му подаде пътната чанта и той се насочи към мъжката тоалетна.

— Много се извиняваме за забавянето — прозвуча гласът на стюардесата. — Затегнете коланите. Излитаме след три минути. Отново ви благодарим за търпението и се надяваме, че на никого не сме причинили неприятности. Тъй като бурята продължава, ви помолим да останете с предпазните колани по време на целия полет.

Питър за стотен път погледна часовника си и се намръщи. Изоставаше от личното си разписание с час и четиринайсет минути.

— Предполагам, това означава, че и в Чикаго вали като из ведро — обърна се към Питър седящата до него блондинка. Той разсеяно кимна. Момичето любопитно го погледна.

— По работа ли отивате в Чикаго или за удоволствие?

— По работа — кратко отвърна Питър и отвори куфарчето си.

Още когато блондинката си поръча доматиен сок, го обзе лошо предчувствие.

— Ужасно съжалявам! — извиняваше се тя минути по-късно се опитваше да почисти червените петна по панталона му с тънка хартиена салфетка. — Самолетът така неочаквано се разтресе, че... Просто не зная какво да кажа!

Питър примирено погледна мокрите си панталони, събра сили да се надигне и се отправи към тоалетната.

Не че успя кой знае колко да почисти петната, но поне се позамазаха и вече не бяха толкова ярки. Два костюма за един предобед! Това беше твърде много. Питър отново се сети за шапката. Май излезе по-суверен, отколкото му се искаше да признае. Веднага щом пристигнеше в Чикаго, щеше да се отбие в някой магазин и да си купи нова шапка. Да, да! Дори преди да си смени костюма!

— Шофьор, искам да спрете пред някоя дрогерия или магазин за шапки на път за „Билтмор“. Предполагам, че знаете откъде мога да си купя...

Шофьорът на таксито рязко удари спирачки.

— Слушай, приятелче, нямам нищо общо с никакви дроги. Нито кокаин, нито марихуана, нито хашиш — нищо! Чуваш ли? Разкарай се от таксито ми!

Питър изумено го погледна.

— Хайде, хайде. Не ме разбрахте правилно. Дрогерия не е...

— Не искам да чуя нито дума повече! Вън! — кресна шофьорът и се пресегна да отвори вратата.

— Ще млъкнете ли и ще ме изслушате ли най-последно? — Не можеше да повярва, че няма да му позволят да се доизкаже.

— Вън, или ще натисна клаксона и полицаите ще пристигнат само след минута!

— Но навън вали — направи последен опит Питър. — Забранете за дрогерията. Карайте направо към хотел „Билтмор“.

— Ако не слезеш от колата ми, докато преброя до три, ще те закарам право в полицейския участък!

Не се виждаше никакво такси. Дъждът се усили, придружен от гръмотевици. Питър, с куфар в едната ръка и с дипломатическо куфарче и пътна чанта в другата, се залута из тъмните улици. Вече не мислеше за нелепото си изхвърляне от таксито, за шапки и дрогерии. Дори не се притесняваше, че ще закъснее за вечерята с Опенхаймер. Единственото нещо, което се въртеше в главата му, бе, че е мокър до кости и че броди из безлюдните покрайнини на Чикаго, най-малко на осем километра от централния квартал „Билтмор“.

В тъмнината се мярнаха някакви светлини. Такси? Наистина беше такси! Питър се закле да не споменава нищо за дрогерии и замаха с ръка. Колата намали и спря до бордюра, само на няколко крачки разстояние от него. Той вдигна очи към небето и горещо благодари за спасението си.

И в този миг...

— Ударен от гръм?! — възкликна Джесика по телефона. Тру и Тейлър, които в този момент вечеряха заедно с баба си, скочиха и се втурнаха към нея.

— Кой? — тревожно попита Тру.

Джесика настоятелно продължи да разпитва:

— Добре ли е? Сигурна ли сте? О, разбирам... Всъщност, мълнията не е паднала върху него, а наблизо...

— За Пийт ли става въпрос? — отново се намеси Тру.

Джесика кимна и пак заговори:

— Да, разбирам... Съгласна съм... Разбира се. Само леко мозъчно сътресение... И сте сигурна, че няма никакви други наранявания? — Тя прокара треперещи пръсти през косата си.

— Всъщност вие сте... Извинете, но не запомних името ви...

— Доктор Мърчант. Елизабет Мърчант.

Тру леко побутна баба си и прошепна:

— Попитай какъв лекар е точно.

— Каква е специалността ви? Моля? Психиатър?

Джесика погледна внуците си и с недоумение сви рамене.

Питър изпитваше странно чувство на безтегловност. Някой го побутна и той бавно отвори очи. Над него се бе надвесило едно изключително красиво лице, обрамчено с най-червените коси на света.

— В рая ли се намирам? — промълви той.

Прозвуча приятен смях.

— Не, намирате се в болница.

Питър притвори клепачи.

— Вие сте моят ангел-спасител. Благодаря ти, Господи!

Из стаята се разнесе кикот. Доктор Елизабет Мърчант хладно погледна медицинската сестра.

— Извинете, докторе — рече сестрата и побърза да изнесе празните банки навън.

Елизабет се обърна и се зае с прегледа. По думите на таксиметровия шофьор, който беше докарал този мъж в болницата, горкия човечец просто си стоял на една тъмна безлюдна улица под поройния дъжд, когато мълния прорязала небето и паднала в краката му.

Тя повдигна долния край на чаршафа, с който беше завит той, и внимателно огледа стъпалата му. Нямаше следи от обгаряне. Нито по стъпалата, нито по тялото му, ако се съдеше данните от предварителния преглед. Вярно, мълнията не бе улучила, но беше паднала достатъчно близо, за да го повали земята. Пациентът вече

идваше на себе си. След двайсет и четири часово наблюдение, тоест утре вечер, можеше да го изпишат, ако не се появеше някое усложнение. Елизабет отново огледа лице му. В него имаше нещо, което необяснимо я привличаше. Изглеждаше възпитан, интелигентен и честен.

Всъщност това нямаше никакво значение. Той беше просто пациент, който само след ден щеше да си тръгне и тя никога нямаше да го види отново.

Доктор Мърчант усети, че мъжът е отворил очи и усмихнато гледа. Страните ѝ пламнаха. Тя извади бързо стетоскопа си и зае да го преслуша.

— Нима все още бие? — попита Питър, без да отмества поглед от лицето ѝ.

Елизабет се усмихна.

— Скоро ще бъдете съвсем добре, господин Форчън. Вече говорих с баба ви...

Той я изгледа смаяно.

— Баба ми е тук?!

— Не, позвъних ѝ в Денвър. Открих телефона ѝ в портфейла ви. Нали знаете, в случай на произшествие...

— О, да. Произшествие. — Беше му трудно да се съсредоточи. Образът на ангела-спасител започна да губи очертанията си.

Доктор Мърчант почука по коляното му, за да провери рефлексите.

— Спомняте ли си нещо за случилото се? За това, че сте бил сам с куфарите си под дъжда? Таксито...

Питър подскочи.

— Дрогерията! Той ме изхвърли...

— Успокойте се, господин Форчън — рече тя и го сложи да си легне. — Дрогеристът ви е изхвърлил навън?

— Не, не. Таксиметровият шофьор. Заради наркотиците...

— Наркотици?! — Не беше допуснала такава вероятност. Приелият го лекар също не беше забелязал нищо нередно. — Какви наркотици?

— Не зная... Марихуана, кокаин, хашиш...

Тя не успя да прикрие изненадата си:

— Всичките едновременно ли?

— Той ме заплаши, че ще ме откара в полицейския участък — продължи объркано да разказва Питър. — Онзи глупак ме изхвърли на дъжда с целия ми багаж на някаква безлюдна улица... Чикаго! О, Господи! Аз съм в Чикаго! Дрогерията... Какъв глупак!

— Дрогеристът ли е глупак?

— Не дрогеристът, аз. И онази тъпа шапка... Наистина съм глупак!

Питър седна в леглото, без да обръща внимание на пронизващата болка в тила.

— Колко е часът? — нервно попита той и автоматично погледна към ръката си. Часовникът му го нямаше. Нима го бяха обрали на онази ужасна улица? Съгледа стенния часовник и възкликна:

— Осем часът! Трябваше да се срещна с него в осем часа!

— С дрогериста ли?

— Моля?

— Може би с шофьора на таксито?

— С Чарлс Опенхаймер! — извика Питър, отхвърли завивките и скочи. Но след миг откри, че червенокосата с неотразимата усмивка и стетоскопът беше доста по-силна, отколкото изглеждаше.

— Господин Форчън, имате леко мозъчно сътресение. И вероятно сте поели свръхдоза наркотици.

— Какво?! Какви наркотици?

Елизабет Мърчант уморено въздъхна:

— Мисля, че споменахте кокаин, хашиш и марихуана.

— Не, споменах дрогерията. Останалото го каза... той.

Елизабет реши, че трябва да го преместят в психиатрично отделение, вместо да го държат в неврологията.

Питър пък смяташе, че трябва на всяка цена да се измъкне болницата и да отиде на проклетата вечеря с Опенхаймер. Иначе завинаги щеше да се прости с намерението да сключи сделката.

Въпреки че Елизабет беше силна, той успя да се изправи на крака, задържа се за миг, ала отново загуби съзнание.

Доктор Мърчант вдигна краката му върху леглото и напипа пулса. После натисна някакъв бутон на стената и нареди:

— Изпратете ми носилка в стая сто и дванайсет и освободете легло на петия етаж.

Тя спря и замислено погледна към загубилия съзнание Питър Форчън. Отсреща попитаха нещо и тя се усмихна уморено:
— Не, усмирителна риза не е необходима. Поне засега.

ВТОРА ГЛАВА

— Какво казвате? — Джесика не можеше да повярва на ушите си. — Психиатрия?

Тру и Тейлър недоумяващо се спогледаха.

— Бихте ли повторили? — извика Джесика в слушалката. — Наркотици?! Трябва да сте полудели... Да, знай, вие сте психиатър, доктор Мърчант. Просто исках да кажа, че... — Тя глухо се изсмя: — Марихуана? Кокаин? Хашиш? И става дума за Питър? Сигурна ли сте? Питър Форчън, метър и осемдесет висок, солидно телосложение, тъмнокестенява коса? — Джесика сви рамене и кимна към внуците си. После нещо ѝ хрумна. — Я чакайте! Наркоманът, който сте прибрали при вас в психиатрията, носеше ли филцова шапка?

Джесика изслуша отговора, затвори телефона и се обърна към внуците си с объркано изражение.

Тру нетърпеливо попита:

— Е? Бил ли е с филцова шапка?

— Лекарката казва, че е бълнувал за някаква шапка.

— Бълнувал ли? — настоя Тру.

— Да, по едно време е бълнувал нещо... Доктор Мърчант е чула „шега“, „глупава шега“, но после е споменал „дрогерия“. След като я попитах за шапката, тя се замисли за момент и после отвърна, че е споменал нещо от сорта „проклетата шапка“

Елизабет Мърчант беше силно изненадана:

— Сигурен ли сте?

Лаборантът кимна.

— Той е чист. Вижте сама. Никакви следи от наркотици.

Елизабет разгледа кръвните проби. После се приближи до леглото и се загледа в пациента. Питър се размърда. Тя смръщи вежди.

— Предполагам, че пациентът говори несвързано заради сътресението на мозъка и шока от преживяното.

— Казахте, че таксиметровият шофьор го е видял да се шляе безцелно из един от най-лошите квартали на Чикаго под проливния дъжд. Ако питате мен, това си е чиста лудост.

Дежурната сестра прекоси стаята. Елизабет се обърна към нея.

— Пациентът е докаран в болницата с някакъв багаж. Бих искала да проверите...

Сестрата я погледна:

— Искате да открием някакви документи ли?

— Не. — Елизабет се почувства малко глупаво. — Проверете за... филцова шапка.

Сестрата премигна.

— За какво?

— За шапка. Нещо като... — Елизабет затърси точната дума.

— Нещо като мека шапка ли? — подсказа сестрата.

— Не... просто шапка.

Питър се опита да примигне, но не успя. Нещо държеше очите му отворени. По-точно едното око. Той поиска да вдигне ръка, за да се предпази от заслепящата светлина, но непозната сила го държеше здраво за китките и не му позволяваше да помръдне.

Лъчът светлина се премести към другото око.

Фаровете на таксито ли го заслепяваха?

Учтив глас го върна към действителността:

— Извинете.

Светлината угасна и Питър с облекчение установи, че отново в състояние да затваря клепачите си.

— Какво... — Все още виждаше размазано, но успя да различи образа на жена с ореол от червеникави коси. Беше помислил, че я е сънувал. Може би продължаваше да сънува...

— Успокойте се — каза Елизабет. Колебаеше се дали да освободи ръцете му. Веднъж вече пациентът беше изгубил контрол над себе си и беше направил опит да избяга.

Междувременно Питър се мъчеше да освободи ръцете си, макар че мелодичен женски глас го убеждаваше да се отпусне и да си почине. Обзе го паника.

— Да не би да съм отвлечен? За заложник ли ме държите?

— Намирате се в болницата на „Армията на спасението“. Претърпяхте злополука.

Новината само го притесни повече.

— 3-з-злополука? Затова ли... не мога да си движа ръцете?

— Една мълния едва не ви прониза. При падането сте ударили главата си в тротоара.

Паниката отстъпи място на недоверие.

— Ударен от гръм? Но такова нещо не може да се случи в действителност. — Питър се втренчи в нея. — Нали?

Елизабет поклати глава.

— Случва се. Понякога. Но при вас... Е, извадили сте късмет. Шофьорът на таксито каза, че...

Спомените нахлуха в главата на Питър.

— Този негодник! — яростно извика той. — Да ме изхвърли от колата си! Можете ли да си представите?

Той отново направи опит да повдигне ръце. Погледна към тях и разбра причината за неуспеха си.

— Какво, по дяволите...

Питър бясно се замята в леглото. Елизабет се поздрави, че е проявила достатъчно здрав разум да не свали ремъците. Дори се замисли дали да не даде на пациента някакво успокоително.

— Ограничителите са само в интерес на вашата сигурност. Ако се опитате да бъдете по-спокоен...

— Сигурност? От кого ме предпазвате? — Внезапна болка го накара да изстене.

— Какво ви е? Да не би да ви боли главата?

— Не, стомахът.

— Стомахът? — повтори изненадано тя. Болката в стомаха не можеше да има нещо общо с падането. А сега, когато и наркотиците бяха отхвърлени като възможност...

— Заради... онзи глупав сандвич.

— Сандвич ли казахте?

— Сандвич — остро повтори той.

— Сигурен ли сте, че не искате да кажете „заради онази проклета шапка“?

— Как разбрахте за шапката?

Ще се побъркам, помисли си Елизабет.

— Просто ми отговорете какво имате предвид: „шапка“ или „сандвич“?

Двамата се втренчиха един в друг.

— Ако смятате, че ям шапки, това обяснява защо съм завързан... Но може би ако се закълна, че наистина не ям шапки и че никога не съм ял...

Елизабет почувства, че трябва да седне някъде. Тя придърпа един стол и се отпусна върху него.

— И така, вие нямате шапка?

— Не, можете да се успокоите. Тъй като не разполагам с шапка, не е възможно и да изям шапка, нали? Така че нямате причина да ме държите вързан. — Гласът му закачливо трепна. Питър беше почнал да си мисли, че прекрасната червенокоса е някоя избягала от психиатричното отделение пациентка. Сигурно беше отмъкнала бялата престилка отнякъде и сега се представяше за лекар.

— Спомняте ли си как се казвате? — попита го тя.

— Да, спомням си. Името ми е Питър Форчън. И ако не бях вързан, щях да ви се представя както подобава. — Питър спря поглед върху табелката, закачена на джоба на престилката. — Вие, ако не се лъжа, сте доктор Елизабет Мърчант.

— Да — отвърна Елизабет. Не знаеше как да си обясни промяната в поведението на пациента.

— Сега, след като вече сме се запознали... — започна Питър намерение да поднови молбите си за освобождаване.

Една сестра надникна в стаята.

— Не открихме шапка, доктор Мърчант.

Докторът и пациентът се измериха с поглед.

Питър започна да разказва на докторката за развоя на събитията през този злополучен ден. Когато стигна до обяснението как шофьорът се е заблудил от думата „дрогерия“ и е помислил, че клиентът му търси някакъв вид наркотици, Елизабет подозрително се усмихна.

— Може би някой ден и на мен всичко това ще ми се струва смешно — каза той и разтърка китките си. — Сега, когато вече знаете, че не съм нито наркоман, нито шизофреник, ще ми разрешите ли да се обадя по телефона?

Елизабет беше сериозна млада жена. Дори понякога я упрекваша, че ѝ липсва чувство за хумор. Сега изпита желание да подразни Питър

Форчън, като го попита дали се кани да позвъни на дрогериста, или да си поръча такси, макар добре да знаеше, че той гори от нетърпение да се свърже с Опенхаймер.

Елизабет беше чувала това име. Нямаше вестник или списание в Чикаго, където човек да не се натъкне на рекламите на Чарлс Опенхаймер. Усмивнати блондинки в предизвикателни пози рекламираха секси корсажи, а над тях се мъдреше надпис: „Само това, което предлага Опенхаймер заслужава да се докосне до моето тяло“. И така нататък... Тя лично мислеше, че секси бельото е голяма глупост.

— Доктор Мърчант?

Елизабет примигна.

— О, да, телефона... Разбира се. — Тя пое към вратата. — Можете да се обаждате колкото си щете, господин Форчън. Всички разговори ще бъдат приведени към сметката ви.

След няколко неуспешни опита да се свърже с Опенхаймер, Питър реши да позвъни на Тру. Започна да набира номера, но внезапно спря. Чувстваше се някак... особено. Не, че му беше неприятно, просто... Сякаш го беше обзела еуфория. Наистина странно, като се има предвид това, което му се беше случило. Зачуди се дали не му бяха дали някакво успокоително. Ако доктор Мърчант не беше излязла, щеше да я попита.

Питър затвори очи. Доктор Елизабет Мърчант... Дали всички психиатри бяха толкова прелестни?! Във всеки случай тази поне беше. Как ли й викаха приятелите? Елизабет? Лиз? Не можеше да бъде Лизи, звучеше много превзето. Елизабет. Да. Със сигурност се обръщаха към нея с „Елизабет“.

Една глава с бяла касинка надникна в стаята. Беше сестрата, която преди малко разговаряше с доктор Мърчант.

— Имате ли някакви проблеми? — любезно запитва тя.

— Проблеми ли?

Сестрата посочи към телефонната слушалка в ръката му.

— Как вървят разговорите?

— О! — Питър бързо се съвзе. — Дава заето. Тъкмо се канех да опитам отново.

— Доктор Мърчант ме изпрати да видя дали не сте гладен.

Питър си помисли, че наистина е малко гладен. Сестрата продължи:

— Но никакви сандвичи или нещо от този род. Само малко супа, а може и крем карамел...

Думата „сандвич“ накара Питър да потръпне от погнуса.

— Не! Не съм гладен! — разпалено отвърна той.

— Добре — успокои го сестрата. Беше свикнала със странностите на пациентите от този етаж. Тя понечи да затвори вратата.

— Почакайте — спря я Питър. — Не мога ли да бъда преместен в друго отделение?

— Съжалявам, вече опитахме. Болницата е пълна. Бурите винаги ни отварят много работа. Все пак сте в отделна стая и то само до утре сутринта.

Сестрата изчезна и Питър отново се хвана за телефона. Първо набра номера на Опенхаймер. Надяваше се вече да се е прибрал. Никой не отговори. Пък и какво ли щеше да му каже? Че е пуснал срещата си с него, защото е бил ударен от гръм? Той натисна вилката и отново набра.

— Тру, ти ли си?

— Пийт! Мили Боже! Какво става? Някаква лекарка се обади, за да ни съобщи, че си дрогиран, че имаш халюцинации и бълнуваш за дрогеристи. И че си ударен от гръм! Баба искаше да дойде при теб веднага, но знаеш, че самолетът на компанията е на ремонт, а тази вечер няма полети до Чикаго. Какви са новините за теб? Изглеждаш ми съвсем добре. Между другото, откъде ѝ хрумна на онази откачена лекарка да твърди, че си дрогиран? Точно ти! Това наистина е забавно.

— Историята е дълга и объркана, Тру, и не съм в настроение да си я припомням отново. В момента единственото нещо, за което се притеснявам, е как да се свържа с Опенхаймер.

Кое то не беше съвсем вярно.

— Всичко е наред, Пийт. Още щом научихме новината, му позвъних. Първо го потърсих в ресторанта. Представяш ли си? Беше осем и петнайсет, а него вече го нямаше там!

Питър не се изненада. Хора като Опенхаймер — и като него самият — не си губеха времето в чакане.

— Значи той не знае, че съм в болница?

— Напротив, знае — отвърна Тру. — Успях да го открия у тях към девет и всичко му обясних.

— Не си споменал за наркотиците и за психиатрията, нали?

— За какъв ме мислиш? Да не съм идиот? Или може би смята, че наркоманията и лудостта се ширят из цялото семейство?

— Никак не е смешно, Тру.

— Казах му, че си ударен от гръм. Опенхаймер наистина беше впечатлен. Искам да кажа, че ако му бях съобщил, че те блъснал автобус, докато си пресичал улицата или че те е ударила падаща тухла по главата той вероятно щеше да си помисли, че го будалкам. Но кой може да измисли нещо като... ударен от гръм?

— Мълнията не падна точно върху мен, Тру.

— Зная, зная. Лекарката ни обясни. Предадох случая в малко по-черни краски. Всичко мина наистина добре.

— Сигурен ли си? — Питър не беше убеден. — Какво каза той?

— Наистина беше загрижен за теб. Поиска да научи всичко с подробности. Какво е състоянието ти, къде си и колко време ще останеш там. Каза, че болницата на „Армията на спасението“ е най-добрата в Чикаго.

Питър усети смътно безпокойство.

— Каза ли му, че съм точно в тази болница, Тру?

— Какво става, Пийт? Да не би да искаш да го излъжа? Какво значение има? Ще ти изпрати цветя...

— Или лично ще ми ги донесе! Позвъних у тях, но никой не вдигна. Той е тръгнал насам.

— Не може да бъде! В девет и половина вечерта и то в такъв проливен дъжд? След като му казах, че утре те изписват?

— Не мога да повярвам, че всичко това се случва точно на мен. Само това липсва — Опенхаймер да се появи на регистратурата и когато попита за мен, да му кажат: Да, имаме такъв пациент. Питър Форчън, стая номер петстотин и две на петия етаж. В психиатричното отделение.

— Не мисля, че... — промълви Тру.

— Трябва да се махна от тук! Ще отида в хотела. Обади се на Опенхаймер утре сутринта и му кажи, че са ме изписали по-рано. По дяволите! Чудя се колко ли е далеч къщата му от болницата? Надявам се поне бурята да го забави.

Тру въздъхна:

— Ще ти припомня, че преди няколко часа също разговаряхме по телефона и ти ме успокояваше: „Отпусни се, Тру. Какво толкова може да се случи?“.

Питър трескаво разсъждаваше. Дрехите! Къде, по дяволите, бяха пхнали дрехите му? Гардеробът беше празен. Трябва да го бяха разсъблекли още преди да го пренесат в психиатричното отделение. Проклятие! Нямаше да стигне далеч в тази болнична нощница.

Може би дрехите му бяха останали в предишната стая. Кой беше номерът ѝ? Сестрата беше споменала нещо за стая сто и... Да, стая сто и втора! Точно така. Сега оставаше само да се смъкне долу, да вземе дрехите си от гардероба, да излезе навън и да наеме такси до хотела. Надяваше се утре, когато се събудеше в луксозния си хотелски апартамент, да е забравил за този кошмар.

Когато пресече стаята почувства леко замайване, но щом стигна до вратата усети нов прилив на сили. Открехна вратата и предпазливо надникна навън. Беше сигурен, че сестрите няма да одобрят някой от пациентите да напусне отделението без лекарско разрешение. А ако го видеше Елизабет Мърчант, сто процента щеше да го накара незабавно да се върне в леглото. Достатъчно ясно го беше уведомила, че ще го изпише едва след двацет и четири часово наблюдение. Не, че можеше да го задържи тук пряко волята му, но... Най-много да реши, че отново е изпаднал в шок и да го върже с онези ремъци...

Пътят беше чист. На хоризонта не се мяркаха никакви лекари сестри. Питър се измъкна тихо от стаята. Изходът беше само на няколко крачки и той реши, че късметът му най-после е проработил. Само дано не се окажеше заключено. Натисна бравата. Вратата плавно се отвори. Питър се плъзна към стълбището и облекчен въздъхна. Спря колкото да събере сили и пое надолу.

Когато стигна до втория етаж вече се чувстваше значително по-добре. Чу смях и нервно се огледа. Едва след няколко секунди разбра, че смехът идва от него. Странно. От години не се беше смял на глас. По-точно, от седемнайсет години. Лежеше с Лидия в легло и току-що беше казал: „С удоволствие ще се ожения за теб“.

Питър не изпита познатото чувство на досада и съжаление при този спомен. Дори се засмя още веднъж. По-скоро се изкиска. Да. Двамата с Лидия наистина бяха прекарвали диви и страстни нощи заедно. Спомни си как същата тази вечер тя му беше предложила да се оженят, той беше отвърнал с „да“, след което слушаха някакъв дивашки рокендрол по радиото и затанцуваха бясно из стаята — съвсем голи.

Разбира се, беше танцувал с много други жени след Лидия, но никога така лудешки и никога — гол. Беше оставил зад гърба няколко кратки връзки, но в нито една от тях не откри отново голямата страст.

Питър притвори очи. Сякаш отново долавяше ритъма на онзи рокендрол... Изведнъж се сепна. Наистина чуваше музика! Той погледна към вратата, зад която се носеха звуците. Номер три — педиатрия. Питър приближи и рязко я отвори.

Музиката зазвуча по-силно. Той пое по дългия коридор, следвайки живите звуци на рокендрола. В дъното имаше стая с осветена врата. Беше пълна с деца и сестри, които танцуваха. След миг Питър се озова вътре. Някой го дръпна за ръката. Малко червенокосо момиченце го гледаше с очакване.

— Искаш ли да танцуваме?

— Защо не? — отвърна без колебание Питър. — А ти случайно не се ли казваш Елизабет?

— Как така е изчезнал? — извика Елизабет и забърза към стаята на Питър. Младата сестра едва смогваше да я догони.

— Само преди десет минути беше тук. Говореше по телефона. Всъщност, линията беше заета, но той се канеше да опита отново. Каза, че не иска нищо за ядене и...

Влязоха в празната стая.

— Никой не го е видял да излиза. Той изглеждаше малко... разстроен заради...

— Заради какво? — нервно я прекъсна Елизабет. Нима това трябваше да се случи точно сега, когато оставаха само две седмици до преместването ѝ в Ню Йорк?! Ако нещо се случеше с пациента и тя, и болницата щяха да попаднат под ударите на закона, преди да успее да изрече дори... „шапка“.

— Здравей. Обажда се Марша от номер три. Случайно да сте изгубили пациент? Висок симпатичен мъж с тъмнокестенява коса...

Елизабет грабна слушалката от ръката на сестрата.

— Къде е той? Добре ли е?

Отсреща се чу смях.

— Добре? Трябва да призная, че за човек на неговата възраст наистина знае как се играе рокендрол. Какви движения само! Макар че нощницата му доста се отваряше. Вярно, че децата нищо не забелязаха, но някои от сестрите... Жалко, че не е с всичкия си. Наистина е симпатяга. И каква чудесна...

Елизабет затвори слушалката и се спусна към асансьора. Вратите точно се отваряха и тя едва не събори един сивокос господин с кутия шоколадови бонбони в ръка.

— Извинете ме. Много съжалявам.

Мъжът студено кимна и се насочи към сестрата.

— Имате ли пациент на име Питър Форчън във вашето отделение?

Вратите на асансьора се затвориха.

Оркестърът изсвири своя заключителен акорд. За тази вечер танците приключваха. Децата зашумяха недоволно.

Но не само малките пациенти бяха разочаровани. Питър едва беше почнал да загрява.

Малко неща бяха в състояние да шокират Елизабет Мърчант. Танцуващият с разтворена отзад болнична нощница Питър Форчън беше едно от тях. Сестрата до нея се изкикоти и кимна с глава към Питър:

— Ваш ли е?

Елизабет мълчаливо кимна.

Сестрата отново се изсмя.

— Допуснахме, че е от психиатрията и затова решихме да го задържим за малко, за да се повесели. Наистина е съвсем безопасен. Само дето се чуди защо още не е усетил морския бриз.

— Дайте ми един халат за него — нареди Елизабет.

— Веднага, докторе — отвърна сестрата, изненадана от липсата на чувство за хумор у лекарката.

Сестрата се върна с халата точно когато всички лампи светнаха и персоналът започна да прибира пациентите си. Питър остана сам на дансинга и замаха с ръка за довиждане на своите нови приятели.

Елизабет се втурна през тълпата деца и медицински сестри застана пред Питър. Той се захили и попита:

— Искаш ли да танцуваме, Лизи?

— Танците свършиха, господин Форчън. — Смяташе да го заведе в стаята му и да направи нови неврологични изследвания възможно най-бързо. Възбуденото ексхибиционистично поведение на пациента ѝ я изпълни със съмнения. Това не бяха симптоми на леко мозъчно сътресение. Дали електрическата дъга на мълнията не беше засегнала по-сериозно мозъка му? Не, каза си тя и пристъпи напред с разтворен в ръцете халат.

Питър отново започна да се върти, макар музиката да беше спряла. Всъщност, вече не беше в настроение за танци. Дори не можеше да си обясни защо беше танцувал. Какво го беше прихванало?

Каквото и да бе, за щастие бе отминало. Чувстваше се ужасно глупаво. Отпусна се уморено в близкото кресло, но веднага скочи отново. Гъста червенина плъзна по лицето му. За първи път се замисли върху това, че беше гол под развятата болнична нощница.

Елизабет му подаде халата, като дискретно гледаше встрани.

— Вижте, това вероятно е посттравматична реакция на всичко, което ви се е случило днес. Просто ще направим някои допълнителни изследвания, за да се уверим, че нищо не сме пропуснали. Не се тревожете — говореше Елизабет на изтощения си пациент по пътя към петия етаж.

— Просто не мога да си обясня как се случи това. Сякаш изпаднах в транс... Само че не беше истински транс. Като че бях в... допир със самия себе си.

Питър погледна към Елизабет. Още не можеше да се отърси напълно от онова чувство. Усети, че ѝ се усмихва и че си мисли колко е привлекателна. Би му харесало да потанцува с нея. И не само да потанцува...

— Никой не те е наричал Лизи, нали? — попита меко той.

Не, едва не извика Елизабет, но ми харесва, когато ти го казваш. Какво ли щеше да изпита, ако силните му ръце се увиеха около нея и я притиснеха към полуголото му тяло? За бога! Как можеше да си мисли за такива неща, укори се тя. И то за пациент!

Елизабет стреснато отмести поглед от Питър и остро отвърна:

— Не. Никой никога не ме е наричал Лизи.

Питър се изненада от студенината в гласа ѝ. Особено след като му се беше сторило, че тя няма нищо против той да я нарича Лизи. Очевидно не понасяше галените обръщания. Защо ли изобщо мислеше за това?!

Вратите на асансьора безшумно се отвориха. Елизабет побърза да излезе навън. Или поне опита. Защото когато единият ѝ крак стъпи на твърда земя, тя усети как някаква сила я хваща и дръпва обратно в асансьора.

В следващата секунда Елизабет се озова притисната към стената и видя как ръката на Питър натиска бутона.

— Луд ли сте? — извика тя и с ужас разбра, че отговорът е „Да“.

Ако знаеше, че сивокосият господин, който чакаше пред вратата на асансьора беше самият Чарлс Опенхаймер Грети, Елизабет щеше да си обясни импулсивната реакция на Питър. Затова пък нищо не можеше да обясни следващото му действие. Той я сграбчи в прегръдките си и пламенно я целуна. А тя страстно му отвърна.

ТРЕТА ГЛАВА

Асансьорът спря на първия етаж. Лаборантът влезе вътре кимна учтиво към двойката, но си помисли, че за първи път вижда лекар, който да е по-блед и разтреперан от пациента си. Самият пациент, застанал на почтително разстояние от лекаря също не изглеждаше много добре.

Пътуваха в мълчание. Лаборантът слезе на четвъртия етаж.

— Много съжалявам — започна Питър веднага, щом вратите се затвориха. — Наистина не зная какво ми стана.

— Това е толкова... необичайно — въздъхна Елизабет. — Сигурно се разболявам от нещо...

За секунда погледите им се срещнаха, после бързо се отместиха встрани и накрая се заковаха в пода на асансьора.

Питър промълви:

— Опенхаймер.

Елизабет разсеяно го погледна и машинално повтори:

— Опенхаймер?

— Той чакаше пред асансьора.

Тя се гордееше с бързата си мисъл, но трябваше да признае, че в този случай не успя да схване за какво ѝ говори Питър. Той отпаднало обясни:

— Наистина оплесках цялата работа. Той никога няма да се съгласи да сключим сделката при тези обстоятелства.

— Кой? — вяло попита Елизабет.

— Опенхаймер — с безразличие повтори Питър. Странно! Не се притесняваше как магнатът ще приеме престоя му в психиатричното отделение и какви изводи ще си направи от мистериозното му изчезване от болничната стая. Опенхаймер имаше всички основания да заключи, че Питър Форчън е луд.

Но мислите на Питър бяха изцяло заети с Елизабет. Доктор Мърчант наистина беше прелестна. И стройна. И зашеметяващо червенокоса... Питър познаваше доста жени, които бяха по-красиви и

съблазнителни от нея, а освен това нямаше нужда да ги преследва — те сами идваха при него. Елизабет го беше впечатлила със своя професионализъм, с привързаността към работата си и без съмнение му допадаше. Никога, дори с Лидия, не беше изгубвал изцяло контрола над себе си както в момента, когато целуна Елизабет.

Направи опит да не гледа към нея, но откри, че ѝ се усмихва.

Елизабет отбеляза наум, че усмивката на Питър Форчън е неотразима. Тя бързо отмести поглед встрани и притвори очи.

Ето, че пак се случваше. Сърцето ѝ силно заби, пулсът ѝ се ускори. Това наистина беше лудост. Може би Питър имаше медицинско основание за своето поведение, но какво извинение щеше да намери тя за себе си? Как можеше да се чувства привлечена от един напълно непознат човек, неин пациент при това? И то след като току-що го беше заварила да танцува с разтворена отзад нощница върху болничния дансинг!

Беше работила прекалено много. Сигурно затова се чувстваше и държеше толкова странно. Напоследък напрежението ѝ беше голямо. Трябваше да приключи с много неща в болницата... Дали щеше да успее да се пребори с моментната си лудост?

Гласът на Питър прекъсна мислите ѝ.

— Едно кафе?

Елизабет се стресна. Разбра, че асансьорът е спрял на осмия етаж, където беше кафенето на болницата. Тя кимна. Беше готова на всичко, за да се измъкне навън.

Вече бяха стигнали до бара, когато лекарят в нея се обади:

— Не трябва да пиеш кафе в твоето състояние.

Той заговорнически ѝ смигна:

— Това, което обикновено пия, е чисто уиски, но за ваше успокоение ще си поръчам чай, докторе. Чаят няма да ми навреди, нали?

— Да — съгласи се Елизабет. В този момент и на нея самата ѝ се щеше да пийне нещо по-силно, но се въздържа. Поръча си кутия кондензирано мляко.

Когато се запътиха към касата Питър внезапно спря и сериозно я погледна.

— Много съжалявам...

Елизабет отчаяно отвърна:

— Моля ви, господин Форчън, нека просто се престорим, че нищо не се е случило. Вашето състояние... И онова танцуване, и... Наистина бях... шокирана. Изненадвам се от себе си... Понякога места като... асансьорите, например могат да доведат до... странно усещане. Вие очевидно бяхте изпаднал в паника. Аз, явно... — Тя затърси подходящите думи. — Явно съм в недобро състояние. И ако свържете нещата, може би ще си обясните всичко.

Елизабет беше още по-объркана, отколкото преди обяснението.

Питър се усмихна:

— Аз говоря за парите, Елизабет. Нямам в себе си нито цент.

Елизабет все още се бореше с чувството си на обърканост. Стори й се, че Питър споменава „нерви“ и разсеяно каза:

— О, Питър, не бъди така жесток със себе си! Сигурна съм, че през по-голямата част от времето нервите ти са в ред.

Той продължи да я наблюдава усмихнато.

— Какво толкова смешно има? — нетърпеливо попита тя.

— Парите, Елизабет. Говоря ти не за нерви, а за пари. За долари и центове. С които да платим твоето мляко и моя чай. Нямам нито цент в себе си. — Той посочи към болничния халат, в потвърждение на думите си.

— О! — Елизабет се чувстваше наистина глупаво. Тя разсеяно приглади косата си назад. — О, да, пари... Помислих, че...

— Обикновено объркване — пари, нерви...

— Като сандвич и шапка — предположи Елизабет.

Двамата се засмяха.

— Следващия път трябва да ме оставиш аз да те лекувам — каза Питър.

— Дадено — отвърна Елизабет и си помисли, че следващ път едва ли ще има.

— Знаех си, че ще се появи — отбеляза Питър и сръбна от чашата си. Елизабет въпросително го погледна и той поясни:

— Опенхаймер.

— Опенхаймер ли?

— Това беше той — мъжът, който разговаряше със сестра пред асансьора. С положителност вече е осведомен, че не само съм приет в психиатрията, но и съм успял да избягам оттам. Като си помисля само, че намираше общи черти между нас двамата! И аз бях на същото

мнение, докато не ми се случи всичко това. В минутата, когато видях Опенхаймер пред асансьора, разбрах, че шансовете ми да получа компанията му са нулеви.

Нещата започнаха да си идват на мястото. Елизабет си спомни, че когато отиваше да прибере Питър от педиатрията, беше чул възрастният мъж да пита дежурната сестра за пациент на име Питър Форчън.

— Когато го видях насреща си, ме обзе паника. Не можех да си представя, че ще трябва да застана срещу него и да започна да му обяснявам... — продължи да разказва Питър.

Елизабет съчувствено подхвърли:

— Все още можеш да се разбереш с него. Не е казано, че трябва да научи всички подробности.

— Почти съм убеден, че вече си е тръгнал. А и точно сега не съм в състояние да обяснявам на когото и да било.

Елизабет придаде на лицето си сериозно изражение.

— Наистина трябва да се върнеш в леглото, което между другото, изобщо не биваше да напускаш.

Двамата влязоха в асансьора и застанаха достатъчно далеч един от друг. За нещастие малко по-долу към тях се присъедини санитар с носилка и те трябваше да се свият, за да му направят място.

Когато спряха на петия етаж, Елизабет пристъпи навън, но секунда по-късно се втурна обратно в асансьора и притисна Питър към стената. Питър и санитарят я гледаха удивено.

— Опенхаймер — прошепна тя.

— Освободете най-после този асансьор! — обади се плътен мъжки глас. Санитарят инстинктивно натисна бутона за отваряне на вратите.

— О, не — изохка Питър.

Елизабет го дръпна за ръката:

— Качвай се!

— Какво?

— Качвай се на носилката. Бързо! — каза тя и отметна чаршафа.

Чарлс Опенхаймер Трети отстъпи встрани, за да направи място на Елизабет, която избутоваше покритата носилка навън. После магнатът влезе в асансьора, без да обръща повече внимание нито на

доктора, нито на пациента. Затова пък удостои с поглед санитаря, но само защото изражението на младежа беше някак странно.

Питър се събуди и усети, че се чувства значително по-добре. Той се усмихна на симпатичната сестра, която внесе пълен поднос в стаята и попита с престорено безразличие:

— Кога ще мине докторът на визитация?

— Тази сутрин — отвърна сестрата и му помогна да седне в леглото. — Как спяхте?

— Като пън — усмихна се Питър и блажено се протегна.

Сестрата се засмя:

— Нищо чудно! След онова бясно танцуване...

— Значи сте чули... за това?

— В болницата няма човек, който да не знае.

Питър се изчерви:

— Снощи бях малко... не на себе си. Аз всъщност не съм както сигурно ви е известно.

Сестрата кимна:

— Да. Трябва да ви кажа, че според слуховете сте ударил в земята всички професионални танцьори. Очевидци разправят, че сте правил неповторими движения върху дансинга.

Червенината по лицето на Питър се сгъсти. Можеше да си представи как е изглеждал, понесъл се във вихъра на танца с разтворена на гърба болнична нощница. Сестрата го гледаше с живо любопитство.

— Наистина изглеждате по-добре, отколкото на снимката.

— На снимката?! — трепна Питър. — Нима са ме снимали миналата нощ?

— Не — засмя се тя. — Говоря за снимката от сватбата на брат ви. На нея сте заедно с цялото си семейство. — Тя се приведе към него със замечтано изражение. — Вярно ли е, че брат ви е жертвал богатството в името на любовта?

Питър кимна. Сестрата въздъхна:

— Толкова е романтично!

— Някои хора биха казали, че е ужасно глупаво — отбеляза Питър. Всъщност, имаше предвид Опенхаймер, който беше използвал

точно този израз, когато беше научил новината. Не че имаше някакво значение какво мисли Опенхаймер за Адам или за който и да било друг член от семейство Форчън, но... Разбира се, Питър щеше да се свърже с него веднага щом излезеше от болницата, но не хранеше никакви надежди, че старият магнат ще се съгласи да възобнови преговорите.

— А, ето го и доктора — възкликна сестрата.

Питър нетърпеливо се извърна към вратата и нервно приглади косата си с ръка. Дали сега, когато вече беше на себе си щеше да възприеме доктор Елизабет Мърчант в по-различна светлина?

За негова голяма изненада лекарят се оказа беловласо старче около седемдесетте с очила с телени рамки и особена усмивка. Това беше доктор Бенджамин Ейнджъл, шеф на невропсихиатричното отделение.

— Значи това е щастливецът? — каза той с европейски акцент.

— Щастливец ли? — изсмя се сухо Питър. — Мисля, че сте объркали пациента, докторе.

Старчето шеговито му се закани с пръст:

— Мълнията можеше да падне и върху вас, млади приятелю. Затова казвам, че сте щастливец.

Питър се усмихна. Очакваше Елизабет и беше разочарован, че не я видя, но трябваше да признае, че този мъж му допада. Дано само да не е отстранил Елизабет и да се е заел сам със случая. Гласът на лекаря прекъсна мислите му:

— Като изключим това, че пулсът ви е ускорен, всичко е наред. Няма за какво да се притеснявате. — Той се усмихна загадъчно и взе картоната му. — Доктор Мърчант сподели с мен, че... доста сте я впечатлили и объркали, приятелю.

— Наистина ли? — възкликна Питър.

Доктор Ейнджъл го погледна над рамките на очилата си.

— Говоря за вашата диагноза.

— О, да, моята диагноза... — Сърцето на Питър лудо биеше.

— Тя поиска и моето мнение — добави лекарят.

— Да, вашето мнение — автоматично повтори Питър.

— Прегледах всички изследвания и заключения и трябва да призная, че доктор Мърчант се е справила блестящо със случая ви. Както винаги. И това е друга причина, поради която можете да се чувствате щастливец. Доктор Мърчант е един от най-добрите ни

специалисти. По-точно, един от бившите ни най-добри специалисти, тъй като скоро ще ни напусне.

— О, Господи! — възкликна Питър.

— Успокойте се, млади момко. Тя не умира, а просто заминава.

— Заминава?

— Да. Предложиха ѝ място в неврологичната клиника на доктор Гослин в Ню Йорк. За млад специалист като нея това е голямо признание. Тя е много амбициозна и упорита. И все пак...

Доктор Ейнджъл замълча и се загледа в Питър.

— Все пак какво?

Лекарят премигна и отвърна:

— Все пак, колкото и банално да звучи, човек веднъж е млад.

— Предполагам, че сте прав.

Доктор Ейнджъл смени темата:

— Сега вече се чувствате като самия себе си, нали?

Питър се усмихна:

— Да, така мисля.

— В такъв случай не бихте имали нищо против едно посещение, надявам се.

О, не! Само не Опенхаймер! Не и тук.

За негово голямо облекчение на вратата се появи баба му. Джесика нахлу в стаята и забърза към леглото на внука си:

— Да знаеш как ни уплаши!

— Съжалявам, бабо.

Тя се изкикоти:

— Наркотици! Психоза! Тази доктор Мърчант трябва да е някоя млада и неопитна стажантка.

— О, не, много е опитна. Като лекар, искам да кажа — побърза да уточни Питър.

Джесика замислено го погледна и той се почувства неловко.

— Не трябваше да пропътуваш цялото това разстояние, бабо. Наистина съм добре. Днес следобед ще ме изпишат. Можем тръгнем обратно за Денвър още тази нощ.

— А какво ще стане с преговорите?

— Не знам. Имам чувството, че Опенхаймер е променил мнението си. Той никога не би поверил компанията си на човек, който тръгва за делова среща, а се оказва в психиатрията.

— Не е в твоя стил да се предаваш, Питър — сгълча го Джесика.
— В края на краищата ти си жертва на поредица от нещастно стекли се обстоятелства.

Питър потисна усмивката си. Баба му не знаеше и половината от това, което се беше случило в действителност. Той се надяваше тя никога да не научи. Особено за моментната му слабост към червенокосата лекарка. Иначе веднага щеше да забие сватбените камбани.

— Моля, седнете, госпожо Форчън.

— Доктор Бенджам!

Ейнджъл се надигна от стола си и любезно посочи празното кресло срещу бюрото си.

— Искам да разбера всичко за състоянието на внука си, доктор Ейнджъл — започна Джесика.

— Внукът ви изглежда чудесно, госпожо Форчън. Трябва да призная обаче, че аз самият го видях преди малко за първи път. Все пак искам да ви уверя, че се намира в добри ръце. — Той взе снимката, поставена върху бюрото му, и я обърна с лице към посетителката си.

Джесика вдигна вежди при вида на привлекателната червенокоса са жена. Тя стрелна лекаря с поглед.

— Доктор Мърчант, предполагам.

Той се усмихна.

— Снимката е правена веднага след завършването ѝ на медицинския институт. Беше първенец на випуска. Изключителна млада дама.

— Наистина трябва да е много специална, след като държите снимката ѝ на бюрото си — язвително подхвърли Джесика.

— Харесвате ми, госпожо Форчън.

— Както, очевидно, харесвате и нея.

— Обожавам Елизабет — призна той. — Тя ми е като дъщеря. Или по-скоро като внучка, тъй като е само на трийсет и една, а аз скоро навърших шейсет и девет.

Доктор Ейнджъл погледна към снимката и въздъхна:

— Надявах се един ден да ме замести тук, в болницата. Хранех и други надежди за нея...

Двамата размениха по един поглед, пълен с разбиране.

— За какво мислиш? — попита Елизабет и побутна салатата си.
Бенджамин Ейнджъл се засмя.

— За един много симпатичен млад мъж.

— Бен — прекъсна го тя. — Бих искала да чуя мнението ти за неговото психическо състояние, а не за външния му вид.

Доктор Ейнджъл сви рамене.

— Той твърди, че се чувства отлично. Никакво главоболие, никакви прилошавания. В резултатите от многократните неврологични изследвания и в рентгеновите му снимки няма нищо обезпокоително.

— А как е... психически? — попита Елизабет.

— Просто е бил слабо дезориентиран и е танцувал няколко минути миналата нощ. Нима в това има нещо ненормално?

— Не беше само това — каза тя и се изчерви.

Доктор Ейнджъл загрижено я погледна.

— Елизабет, ще ми кажеш ли какво става? Забелязах, че си разстроена още тази сутрин, когато ме помоли да го прегледам. — Той взе ръката ѝ. — Но ти трепериш!

— Не спях добре. А и натоварването в болницата не беше малко. Знаеш, че искам да оставя всичко в ред, като замина.

— Работиш прекалено много.

— Това е характерно за лекарите.

— Не — възрази той. — Не всички лекари посвещават цялото си време на своята професия. Повечето имат и личен живот.

— Веднъж вече опитах да имам личен живот и това ми стига — напомни му тя.

— Вярно е, че преживя голямо разочарование с Алън, но забравяй, че и двамата бяхте прекалено млади, неопитни и нетърпеливи да опитате любовта.

— Моля те, Бен. Добре знаеш, че допуснах да ме правят глупачка. Алън Паркър беше голямата грешка в живота ми. Не смятам да я повтора отново.

Елизабет винаги владееше чувствата си. Дори преди шест години, когато Паркър я изостави след едва шестмесечен брак тя не показва, че е особено разстроена.

— Какво те притеснява, Елизабет? Не оставяй това да те измъчва, сподели го.

Елизабет покри с длани лицето си.

— О, Бен. Той ме... целуна.

— Разбирам — засмя се Бен.

— И това ми хареса! — призна тя и срещна погледа му.

Бен успокояващо потупа ръката ѝ:

— Бих се разтревожил, ако ми беше казала, че не ти е харесало — подразни я той. — Наистина много симпатичен млад мъж. Как би могла да не те развълнува целувката му?!

Тя разчувствано го погледна:

— Аз... Аз също го целунах.

— Рефлекс — обясни кратко той.

— О, Бен, толкова се срамувам!

— Винаги си прекалено сурова към себе си, Елизабет. Ти човек като всички останали. Този приятен мъж, който при това и ерген, те е целунал и ти си му отвърнала със същото. Какво толкова ужасно има в това?

— Ужасното е, че този човек е мой пациент. Това противоречи на лекарската етика. Между другото... — Тя с любопитство погледна събеседника си. — Откъде знаеш, че не е женен?

Бен едва се сдържа да не се изсмее:

— Не си ли чувала за семейство Форчън? За веригата от универсални магазини, които са тяхна собственост?

— Не.

— Доскоро аз също не бях чувал — призна той. — Семейството се състои от четиринайсет човека, а Питър Форчън е президент на семейната компания и притежава една трета от акциите.

— Да не би той да ти е разправял тези работи? — подозрително попита Елизабет.

— Не той, баба му. Днес пристигна от Денвър да го види. Попоказвах си с нея...

Елизабет вдигна поглед към тавана:

— Мога да си представя какви ги е напикавала по мой адрес. Да ѝ кажа, че внукът ѝ е...

— Наркоман?

— Не бях толкова директна. Просто изказах предположението, че е под въздействието на марихуана, кокаин и хашиш.

Бен се изкиска.

— Тя беше много развеселена. Уверявам те, че не те нападаше.

Елизабет промълви:

— Единственото ми успокоение е, че днес имам свободен ден и няма да се наложи да се срещам нито с господин Форчън, нито с баба му. Само мисълта, че мога да се видя с някой от тях... Днес го изписват, нали?

— Да. — Доктор Ейнджъл погледна часовника си. — Всъщност, би трябвало да е вече изписан.

Елизабет облекчено въздъхна. Бен продължи:

— Аз го посъветвах, ако има някакви проблеми... Някакви отклонения от нормалното поведение, да се обърне към теб.

Елизабет подскочи:

— Към мен?! Защо към мен?

— Защото ти си тази, която го лекуваше.

— Аз съм тази, която го целуна! — извика Елизабет и едва тогава се сети, че ресторантът е пълен с хора. Тя се огледа и видя любопитните погледи, насочени към нея.

— Сигурна ли си, че не искаш да ти запазя апартамент в „Билтмор“? — попита Питър баба си по време на обяда в ресторанта на неговия хотел.

— Нали ти казах, че смятам да посетя приятелката си Маргарет. Докато те изписваха от болницата, аз ѝ позвъних и тя настоя да отседна при нея.

Питър настани баба си в едно такси и понечи да тръгне, но тя го спря:

— Нали запомни? Почувствах ли някакво неразположение, обади се на лекуващия те лекар. Доктор Мърчант, ако не се лъжа. Да, Елизабет Мърчант.

Питър объркано я погледна:

— Сигурен съм, че няма да ми се наложи.

Джесика се засмя и му махна:

— Късмет, скъпи.

Питър проследи с очи отдалечаващото се такси. Късмет... Смяташе да избягва късмета във всичките му разновидности — добър късмет, лош късмет, шапки, които носят късмет... Неговата съдба и съдбата на цялата компания зависеше само от разума, добрата воля и упоритата работа.

Питър доволно потри ръце. Чувстваше, че възвръща формата си. Нямаше време за губене. На първо място щеше да уговори нова среща с Опенхаймер и да се опита да му обясни историята с психиатрията. Разбира се, щеше да премълчи за танците. А също и за кратката интерлюдия с Елизабет в асансьора.

Второ, може би щеше да отскочи до магазина и да си купи нова шапка.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Питър, облечен в костюм на дискретно райе, влезе в един магазин за мъжко облекло, за да си купи нова шапка.

— Мога ли да ви помогна с нещо, господине? — попита учтиво младият мъж, застанал зад щанда с шапките.

Питър се втренчи в костюма на продавача. Младежът се усмихна:

— „Армани“.

Питър автоматично отвърна:

— Приятно ми е да се запознаем. Питър Форчън.

Продавачът едва успя да потисне усмивката си:

— Не, господине, не ме разбрахте. Аз не съм Армани.

Питър поклати глава. Нима всички в Чикаго бяха побъркани?

— Тогава защо казахте, че сте Армани?

Младежът озадачено отвърна:

— Мислех, че... Всъщност, става въпрос за костюма. Стори ми се, че го харесавте. Той е от италианския моделиер Джорджо Армани.

— Продавачът спря поглед върху консервативния английски костюм на клиента си. — Но вие, може би предпочитате нещо... по-традиционно.

На Питър му се щеше да каже, че е дошъл само за шапка, но нещо в маниера на младия мъж го смущаваше.

— „Армани“ казвате. — Отново огледа костюма. Не беше в неговия стил. Виж, ако беше за Адам... Брат му имаше цяла дузина костюми от италиански моделиери и всички те му стояха чудесно.

— „Армани“ — повтори Питър. Изведнъж го обзе радостно вълнение.

— Някаква шега ли е това, господине? — любопитства продавачът. Питър въпросително вдигна поглед и младежът поясни: — Усмихвате се.

— Така ли? — изненада се Питър и хвърли поглед към отсрещното огледало. — Да, наистина.

Той пак се засмя. Продавачът притеснено потърси с поглед управителя. Беше постъпил на работа отскоро и още не знаеше как да се справя с „трудни“ клиенти.

Питър пристъпи към огледалото и започна подробно да се разглежда. Вирна брадичка, завъртя се наляво, после — надясно. Разкопча сакото си и критично огледа жилетката си. Свъси вежди и отново се усмихна.

Управителят на магазина не се виждаше никъде и продавачът трябваше да се примири със странностите на клиента.

— Нов костюм ли си търсите?

— Не търсех, но сега реших, че няма да е зле да си взема един.

— Ами... Мога да ви покажа най-новите английски костюми, които получихме... Нещо на тънко райе ли ще желаете, или може би...

— Не. Искам нещо като това, което вие носите.

Продавачът колебливо попита:

— Значи ще желаете костюм като моя, така ли?

— Защо, да не би да му има нещо?

— О, не! Костюмът е чудесен... Просто... Не мога да си ви представя в него... Искам да кажа, той е толкова различен от това, в което сте облечен...

Питър се засмя, но този път в смеха му се прокрадна фалшива нотка.

— Не зная как ми хрумна... Вие, разбира се, сте прав. Никога през живота си не съм носил италиански костюм.

Продавачът се изчерви.

— Не че не бихте могли да опитате. Всъщност, смятам, че костюм от „Армани“ би ви стоял чудесно.

— Наистина ли?

— Защо не пробвате един? Ще ви заведа до щанда за облекло.

Пет минути по-късно Питър Форчън се въртеше пред огледалото, а продавачът одобрително поклащаше глава.

— Цветът е прекрасен. И много ви отива.

— Чувствам се някак... странно. — Питър прокара ръка по сакото. Костюмът наистина му стоеше добре. Дали Елизабет Мърчант излизаше с мъже, които носеха костюми от „Армани“? Дали нямаше да му се присмее, ако го видеше облечен така? Питър затвори очи. Елизабет наистина имаше прелестна усмивка. И най-сладките устни...

О, не! Ето, че пак започваше! Гласът на продавача го сепна:
— Господин Форчън, добре ли сте? Да ви донеса ли чаша вода?
— Не, благодаря. Аз всъщност търсех шапка.

Продавачът безпомощно се озърна. В този момент отнякъде изникна управителят на магазина. Продавачът му направи знак с очи и мъжът приближи до тях.

Изведнъж Питър започна да се смее. Смееше се без никаква причина и не можеше да спре. Етикетът с цената силно заподскача и управителят се притесни не на шега, че дрехата ще се повреди. Не стига, че трябваше да усмирява този побъркан тип, но и както изглежда, щеше да се наложи да бръкне дълбоко в джоба си, за да плати скъпия костюм. Той пристъпи към Питър и внимателно подхвана:

— Господине, не смятате ли, че ще се почувствате по-добре, ако отново облечете вашите дрехи?

— Кабината за преобличане е насам, господин Форчън — услужливо рече продавачът.

Управителят рязко се обърна:

— Форчън ли споменахте току-що?

Младият мъж сви рамене:

— Поне под това име ми се представи.

Питър, който най-последно беше успял да се овладее, не можа да устои и подхвърли:

— Той пък ми каза, че е Армани.

— Не, не съм — защити се продавачът.

Управителят не му обърна внимание.

— Значи името ви е Форчън? Вие сте един от братята Форчън? И сте притежател на веригата от универсални магазини, собственост на „Форчън Ентърпрайзис“?

Питър кимна.

— На всичките четиринайсет. Ако желаете, ще се легитимирам.
— Той посегна към вътрешния джоб на самото, забравил, че документите са останали в старите му дрехи.

Продавачът се втурна към кабината за преобличане. Когато се върна, незабелязано кимна на шефа си. Беше успял да погледне документите на Питър и да се увери, че наистина е Форчън.

Управителят угоднически се усмихна:

— Извинете ни, господин Форчън. За нас е голяма чест, че сте решили да посетите магазина ни. Трябва да ви кажа, че костюмът сякаш е шит специално за вас. Нали така? — обърна са той към продавача. Последният усърдно закива. Нямаше представа кой беше клиентът им, но явно беше важна особа, след като шефът така се подмазваше. Управителят продължи: — Ако желаете се преоблечете...

— Реших да не се преобличам — прекъсна го Питър.

— Моля?

— Смятам, че никога досега не съм имал костюм, който да ми стои толкова добре.

Сега Питър обърна поглед към щанда за шапки. Продавачът, предугадил намеренията му, попита дали господинът не би погледнал онези каубойски шапки. Те биха били добро допълнени към новия му облик.

— Каубойска шапка ли? — засмя се Питър. — Не зная...

— Да, наистина, една каубойска шапка би изглеждала твърде...

— Екстравагантна? — подсказа му Питър.

— Точно така. Твърде екстравагантна.

— Може би имате предвид нещо като... цилиндър?

— Цилиндър ли? Да, мисля, че цилиндърът ще е напълно подходящ — кимна управителят.

Питър се обърна към продавача:

— А вие какво мислите по въпроса за цилиндъра?

— Цилиндър? С костюм от „Армани“? — плахо подхвърли продавачът.

Питър се ухили:

— Прав сте. Нека бъде каубойска шапка.

Още щом излезе на улицата, Питър реши, че е постъпил неправилно. Спря пред витрината на един магазин и се огледа в него.

— Изглеждам ужасно — промърмори той. Докосна с ръка леко кривнатата встрани каубойска шапка. После погледна ленения костюм в модна кройка. Изглеждаше като особняк, мошеник или... побъркан. Не можеше, да се появи в офиса на Опенхаймер в този вид. Погледна часовника си. Беше три и половина, а срещата му с магната беше уговорена за четири часа. Питър бърз пресметна. Беше оставил стария

си костюм в магазина с уговорката да му го изпратят в хотела. Ако изтичаше обратно, може би щеше да успее да се преоблече и да се върне навреме за срещата с Опенхаймер.

След седем минути нахлу задъхан в магазина. Продавачът го видя и забърза към него.

— Костюмът ми — извика Питър.

— Вече го изпратихме в хотела. Ще пристигне там в...

Питър изхвърча навън. В края на улицата имаше светофар. Камионът, на който беше натоварен костюмът му точно спираше пред него. Преди да разбере какво става, шофьорът се видя нападнат от някакъв луд с каубойска шапка на главата.

— Хей, приятелче, да не си смахнат? — извика шофьорът.

— Искam си костюма — изкрещя на свой ред Питър.

— По-добре се отдръпни, иначе може да пострадаш, когато потегля — посъветва го мъжът и натисна газта.

Питър отвори вратата и се метна в движение. Шофьорът наду клаксона.

— Искam си костюма и това е всичко. Той е в камиона ви — опита се да обясни Питър, но мъжът не му обърна внимание. В следващия миг прозвучаха полицейски сирени.

— Доктор Мърчант? Търсят ви по телефона.

— В момента при мен има пациент, Уенди. Би ли записала името и телефона на човека, който ме търси? Ще се обадя, като приключа с прегледа.

— Извинете, доктор Мърчант, но мисля, че случаят е спешен. Търсят ви от полицията. Казват, че са задържали един нарушител на общественения ред. Поведението му било странно. Освен това твърдял, че е ваш пациент.

— Никога не съм освобождавала човек от полицията — каза Елизабет, когато двамата с Питър излязоха от участъка. Тя се спря и внимателно го огледа.

— Това не е моят костюм — с неудобство обясни той.

— Да не би да си го откраднал?

— Не, не... Купих си го, но се чувствам ужасно в него. Влязох в един магазин за шапка, а излязох с цял костюм.

— Не допусках, че си човек, който прави необмислени покупки.
— Бяха стигнали до колата й.

— Не съм. Аз не правя нищо, без да го обмисля предварително.
— Питър се изчерви. Елизабет също. — Е, или така поне беше до момента, в който ме удари мълнията.

Елизабет седна на шофьорското място:

— Искаш ли да те откарам?

Питър незабавно се възползва от поканата и се намести в колата. Елизабет нервно завъртя ключа, но не можа да запали.

— Винаги става така, когато вали — промърмори тя.

— Искаш ли аз да карам? — предложи Питър.

— О, не. Ще се оправя. — При следващия опит двигателят забръмча. — Къде да те оставя?

— Няма значение.

— Какво искаш да кажеш?

— Докато си отдъхвах в участъка, всъщност трябваше да се в офиса на Опенхаймер и да му обяснявам какво ми се е случило.

— О! — съчувствено възкликна Елизабет.

— Можеш ли да си представиш какво ще си помисли, като разбере, че съм прекарал нощта в психиатрията, а деня — в полицейския участък?

— Известно ми е как попадна в психиатричното отделение, все още се чудя как се озова в полицията — живо каза тя.

— Нека спрем някъде да вземем нещо за пиене и ще ти разкажа цялата жалка история. — Елизабет се поколеба. Питър разгорещено продължи: — Аз съм ти длъжник, Елизабет. Ако не беше гарантирала за мен, сега още щях да съм в участъка.

— Добре — предаде се тя. — Но само едно питие.

— Освен това снощи ме спаси и от срещата с Опенхаймер. Наистина бързо съобразяваш, Червенокоске. — Очите му се спря върху огнената й коса.

Тя нервно тръсна глава:

— В училище често ме дразнеха заради косата ми.

— Аз не те дразня. Какво ще кажеш да отидем в хотела ми?

Елизабет озадачено го погледна:

— Моля?

— Искан да ти предложа да пийнем по нещо в бара на „Билмор“.

— Питър се засмя. — О, Червенокоске, нали не мислиш, че...

— Не бих направила дори опит да отгатна какво си мислите, Пийт.

— Само близките ми ме наричат така.

— Искан да кажа „Питър“.

— „Пийт“ ми харесва повече.

Възцари се потискащо мълчание. Накрая Елизабет каза:

— Зад ъгъла има един бар. Защо не спрем там?

— Знаеш ли, страшно ми се иска да сваля тези дрехи... — Тя му хвърли изпълнен с тревога поглед. Питър довърши: — И да облека стария си костюм. Чувствам се ужасно в тях.

— Н-не знам — заекна Елизабет. — Не изглеждаш толкова зле.

Той я погледна. Тъмночервеният делови костюм ѝ стоеше безупречно. Как ли щеше да изглежда в нещо по-провокиращо? Секси бельо, например...

— Какво става? Изведнъж пребледня — попита тя.

Питър бързо отмести погледа си от нея и сухо отвърна:

— Да става ли? Какво може да става?!

Портиерът уведоми Питър, че костюмът е вече в апартамента му.

— Би ли ме изчакала на бара? — обърна се Питър към Елизабет.

— Наистина няма нужда да се преобличаш. Изглеждаш доста респектиращо.

Той се засмя:

— Нима не личи, че току-що съм излязъл от „големия дом“?

— Сигурна съм, че ти беше най-добре облеченият мъж там — отбеляза Елизабет.

Питър се наклони към нея:

— Така каза и съкилийникът ми.

Двамата се засмяха и зачакаха асансьора. Едва когато вратите му се затвориха, Елизабет си даде сметка, че вместо да остане на бара и да чака Питър там, пътуваше заедно с него към стаята му. Ето, че отново бяха сами в асансьора. Тя неспокойно го погледна. Той натисна бутон за деветнайсетия етаж и се изкашля. Елизабет пхна ръце в джобовете си и застана срещу него. Възцари се потискащо мълчание:

Внезапно Питър заговори:

— Елизабет, искам да знаеш, че... досега никога не ми се е случвало такова нещо... като вчера.

— Радвам се да го чуя — с облекчение се усмихна тя.

— Когато в полицейския участък получих разрешение да позвъня на някого по телефона, първия човек, за когото се сетих беше ти. Предполагам, че бих могъл да се обадя на шефа ти, доктор Нйнджъл, или на баба ми... Не, не на баба ми. Тя щеше да припадне, ако ме беше видяла в подобно облекло.

Елизабет го прекъсна:

— Аз... нямах нищо против да гарантирам за теб.

Питър продължи:

— По природа не съм импулсивен човек, Елизабет.

— Нито пък аз — бързо отвърна тя.

Той внимателно я погледна. На устните му се появи предизвикателна усмивка. Елизабет погледна към светецото табло над вратата на асансьора. Тъкмо подминаваха седмия етаж. Оставаха още дванайсет!

— Досега не бях целувал психиатър — подхвърли Питър.

— Предполагам, че сред познатите ти жени не е имало психиатри — промълви тя. Дланите ѝ се изпотиха от напрежение. Елизабет нервно заигра с портмонето си и накрая го изпусна. Дватамата се наведоха едновременно, за да го вдигнат и се сблъскаха. Елизабет дълбоко пое въздух. Питър впи очи в нейните. Те се гледаха безмълвно, коленичили на пода. Ръката му неволно се вдигна към червеникавите коси на Елизабет.

О, не, помисли Питър, та аз отново ще я целуна! О, да...

Тя продължаваше да го гледа с широко отворени очи. Той наклони глава към нея и устните им се сляха.

Двете възрастни жени, които чакаха асансьора на дванайсетия етаж, хлъцнаха от изненада. Последното нещо, което очакваха да видят в престижен хотел като „Билтмор“, бяха мъж и жена, коленичили прегърнати на пода на асансьора. Отгоре на всичко се целуваха! Един Бог знае докъде можеха да стигнат!

Питър и Елизабет сконфузено се изправиха. Възрастните дами ги изгледаха с мрачно неодобрение и надменно заявиха, че ще почакаят друг асансьор.

Питър едва успя да пхне ключа в ключалката. Когато вратата се отвори, той с трепереща ръка побутна Елизабет навътре. Тя влезе и инстинктивно приглади разрошените си коси. Питър нервно ѝ предложи чаша плодов сок.

— Не... благодаря — промълви тя.

— Искаш ли... да седнеш?

— Добра идея. — Краката ѝ се подкосяха. Елизабет прекоси стаята и седна на тапицираното със златист брокат кресло.

— Мислиш ли, че... Бих искала...

Питър нетърпеливо я прекъсна:

— Ще ти дам всичко, Елизабет! Само кажи какво.

— Вода.

Той отпори вратата на миниатюрния бар.

— Сода, сок, шоколад, ядки...

— Питър. Искам вода. Просто чаша студена вода.

Той тръгна към банята, за да напълни чашата ѝ. Елизабет придърпа края на полата си надолу.

След малко Питър се върна.

— Трябва да е нещо, свързано с асансьорите — промълви той и ѝ подаде чашата.

Тя пое чашата, изпи я на един дъх и кимна.

Питър седна на канапето срещу нея. Изглеждаше притеснен и объркан. Затвори очи и тихо въздъхна. После безпомощно я погледна:

— Може би има някакво медицинско обяснение...

Елизабет не отмести очи от празната си чаша.

— Каквото и да е, то със сигурност е заразно.

— Не че не те намирам за... много привлекателна жена, Елизабет. Но не искам да помислиш, че...

Тя го прекъсна с нервен смях:

— Няма да си помисля. Изглежда това е един от симптомите на заболяването ни. Винаги са ми повтаряли: „Първо помисли, после действай“. И аз винаги съм се старала да го правя. — Елизабет се поколеба. Спомни си за женитбата с чаровния негодник Алън Паркър и добави: — Или почти винаги.

Тя стана.

— Ще имаш ли нещо против, ако отново напълня чашата си?

Питър скочи:

— Остави на мен.

Той посегна към чашата и ръката му докосна ръката на Елизабет. Двамата се дръпнаха като опарени. Чашата падна върху мекия килим. Те се втренчиха в нея.

Елизабет вдигна ръка към лицето си.

— Аз трябваше... — започна тя, но разбра, че не може да продължи. Беше забравила мисълта си.

Питър коленичи и вдигна чашата.

— Ей сега ще ти донеса вода.

— Благодаря.

Той се засмя и потърси погледа ѝ.

— Освен ако не искаш нещо по-силно.

— Наистина няма да е зле — съгласи се Елизабет.

— Вино? Бира?

— Уиски.

— Веднага ще ви бъде поднесено, госпожице. — Питър отвори бутилката и попита: — Чисто ли да бъде?

— Да, чисто.

Елизабет успя да се овладее. Какво толкова беше станало?! Все някога щяха да приключат с коктейлите. Нямаше значение дали щяха да бъдат в апартамента на Питър, или в бара на хотела. Беше глупаво да се притеснява заради някаква си целувка. Е, добре, две целувки...

Така се беше унесла в мислите си, че когато Питър ѝ поднесе чашата, Елизабет я пое и машинално отпи голяма глътка. Беше забравила, че вътре има уиски и се задави, когато парливата течност попадна в гърлото ѝ.

Питър разтревожено се спусна към нея. Блъсна ръката ѝ. Чашата падна долу, а течността се разплиска върху новите му панталони. Елизабет едва успя да каже:

— В-вода. Мислех... че... е... вода.

Питър я отведе до канапето и ѝ помогна да седне. После започна леко да разтрива гърба ѝ. Тя забеляза мокрите петна върху панталоните му и възкликна:

— О, не!

— Вината е моя — отвърна той. Продължаваше да я гали по гърба, независимо че Елизабет вече почти не кашляше.

— Аз помолих да ми дадеш уиски — възрази тя.

— Но ако не бях те целунал, може би нямаше да се наложи да поискаш уиски.

— Наистина не си падам много по пиенето — призна Елизабет.

Ръката му продължи да се плъзга по гърба ѝ.

— Затова пък се целуваш страхотно! — Питър беше поразен от признанието, което току-що се отрони от устните му и бърз отдръпна ръката си. — Извинявай. Не помислих какво казвам.

Тя леко се усмихна:

— Дори не предполагам, че ще бъда дежурна миналата нощ...

— Радвам се, че беше. И съжалявам, че заминаваш.

— Заминавам ли? — изненада се Елизабет. Нима беше казала, че се кани вече да си тръгва?

— Имам предвид за Ню Йорк.

— О, но това е след две седмици!

— Ако продължа да изпадам в такива странни състояния...

— Можеш да се обърнеш към доктор Ейнджъл. Той е добър специалист...

— Предполагам.

— Всъщност, забравих, че се връщаш в Денвър.

— Вярно.

Питър се сети за Опенхаймер. Ако бяха сключили сделката щеше да прекара около шест месеца в Чикаго, за да контролира подготовката по отварянето на новия магазин. Но след като беше се разминал с Опенхаймер два пъти за два дена, нямаше основания да се надява, че нещо все още може да се направи.

При други обстоятелства това би накарало Питър да се чувства като абсолютен неудачник. Сега обаче, когато беше толкова близо до Елизабет, не си струваше да се притеснява за подобно нещо.

Очите му отново срещнаха нейните. Прииска му се Елизабет да се задави отново, за да може пак да я докосне.

— Щеше да ми разказваш как се озова в участъка — подсети го тя.

Питър започна и скоро двамата забъбриха весело.

— Когато се опитах да се кача в камиона и да обясня, че просто искам да ми върнат костюма, който шофьорът трябваше да закара в хотела, той ме блъсна и аз ударих главата си. — Питър посочи с пръст челото си. — Точно тук. Сигурно имам цицина.

— Не, нямаш. Чакай да погледна по-отблизо.

Питър хвана ръката ѝ и я приближи до челото си:

— Можеш да пипнеш, ако искаш.

Елизабет докосна с пръсти мястото и той извика.

— Много ли те боли? — загрижено го попита тя.

— Малко... — излъга Питър. Не изпитваше никаква болка.

Елизабет внимателно продължи да опипва челото му.

— Тук няма цицина — промълви тя. Ароматът му я замайваше. Дори не осъзнаваше, че се е притиснала към него и е опряла ръка на гърдите му.

Питър плъзна длан нагоре и погали рамото ѝ. Елизабет тихо извика.

— Чувстваш ли нещо? — погледна я той.

— Може би... лека подутина — излъга тя. Гласът ѝ прозвуча странно и неубедително.

— Аз също чувствам нещо, Елизабет — прошепна Питър. Устните му бяха близо до ухото ѝ. Тя потръпна от топлия им дъх. Неувереният ѝ протест заглъхна под страстната му целувка.

ПЕТА ГЛАВА

В страстта им нямаше нищо престорено, нищо пресметнато. Тя беше дива, безгрижна, необуздана.

Двамата лежаха на мекия килим, заобиколени от разпръснатите им дрехи. Елизабет възбудено целуваше гърдите на Питър, докато силните му ръце се плъзгаха по гладкия ѝ гръб.

— Какво правя? — унесено попита тя.

— Каквото и да е, не спирай — промълви Питър.

Молбата му беше излишна. Елизабет нито можеше, нито искаше да спре.

— Толкова си твърд! — възкликна тя и се изчерви. — Искан да кажа, че си мускулест...

Питър се засмя и се надвеси над нея.

— А ти си много, много мека, Лизи.

Той продължи да търси и открива нови места по тялото ѝ. Ръцете му я подлудяваха.

— О, Питър, още... Малко по-долу... Да, да, точно тук...

Тя го водеше, останала без дъх, и с изненада откриваше, че се е превърнала в страстна и ненаситна любовница. Питър беше толкова търсещ и изобретателен! Когато ръцете му я докосваха, тя сякаш се разтваряше... Имаше чувството, че е пияна, но причината за това усещане не беше в онази злополучна глътка от чашата с уиски.

Питър я обърна по корем, погали бедрата ѝ и проследи с устни извивката на гърба ѝ. Елизабет изпита болезнена нужда да го усети в себе си. Не беше предполагала, че крие в себе си такава дълбока чувственост.

— О, Пийт! Искан те... — Тя се извърна с лице към него и умоляващо го погледна.

Питър обсипа лицето ѝ с целувки. Устните му се спуснаха надолу и потърсиха зърното на едната ѝ гърда, после на другата.

— Никога досега не съм изпитвала подобно нещо...

Страстно и нетърпеливо Питър се прехвърли върху нея. Сърцето му биеше до пръсване, а устните му повтаряха името ѝ.

Никой от двамата дори за момент не помисли, че това, което правят, е лудост. Всичко изглеждаше съвсем неизбежно и естествено. Елизабет не можеше да си спомни друг път да е била толкова възбудена и готова да се отдаде без никакви задръжки. Единственото ѝ желание в момента беше да усети Питър в себе си. Същото беше и с него.

И тогава, точно когато той се канеше да проникне в нея, на вратата се почука. Остро и настойчиво.

— Форчън, тук ли сте? Добре ли сте, Форчън?

Питър и Елизабет ужасени се погледаха.

— Опенхаймер! Това е Опенхаймер — прошепна Питър. Като за потвърждение гласът отново прозвуча:

— Питър, аз съм Чарлз Опенхаймер. Ако не отговориш, ще повикам лекаря на хотела и ще накарам да отворят вратата.

Двамата трескаво затърсиха дрехите си. Надяваха се да успеят да се облекат и приведат в приличен вид, преди старият магнат да се завърне с лекаря.

За нещастие Опенхаймер беше решил да се подсигури и беше взел предварителни мерки. Питър и Елизабет точно се изправяха, притискайки дрехи към голите си тела, когато чуха как в ключалката се пъха ключ. Те се втурнаха към спалнята и затвориха вратата в момента, в който външната врата се отвори.

— Бързо в леглото, Питър! — заповяда Елизабет. Тя напъха бельото си под завивката и започна да навлича полата и блузата си. Питър не я чу. Той отчаяно се опитваше да обуе панталоните си. Елизабет ги издърпа от ръцете му и ги напъха под завивката заедно с останалите му дрехи.

— Не мога да посрещна Опенхаймер гол, Елизабет — запротестира Питър, докато се пъхаше в чаршафите.

Тя тръгна към вратата и посегна да я отвори.

— Елизабет! — извика дрезгаво той. — Какво правиш?!

Тя се обърна и го стрелна с поглед:

— Млъкни и се престори на умрял.

Елизабет надникна иззад вратата. Опенхаймер и лекарят на хотела пресичаха дневната и приближаваха към спалнята. Лицата им

изразяваха тревога и объркване.

— По-тихо — авторитетно нареди тя.

Двамата мъже не бяха чули вратата на спалнята да се отваря и гласът на Елизабет ги стресна.

— Той отново получи криза — осведоми ги тя и продължи закопчава блузата си зад прикритието на вратата.

— Коя сте вие? — попита Опенхаймер.

Елизабет закопча последното копче.

— Доктор Мърчант, психиатър. — Вече напъхваше блузата в полата. — Аз съм лекарят, под чието наблюдение и грижи бе господин Форчън миналата нощ.

— Каква криза е получил господинът? — подозрително попита лекарят на хотела.

— И как се случи така, че се оказахте тук в момента, в който той е изпаднал в криза — додаде Опенхаймер.

Елизабет се обърна към магната и отговори:

— Обади ми се, че се чувства зле и аз тръгнах насам. — Тя затърси с крак обувките си.

— Казахте... криза, нали? — настоя лекарят.

Опенхаймер се обърна към него.

— Миналата нощ господин Форчън е бил ударен от гръм. Мисля, че вече ви обясних това.

— Все още не съм наясно — поклати глава докторът. — Може би е по-добре да погледна...

Елизабет чу как Питър дълбоко пое въздух. Тя пхна крак в едната обувка, после в другата и предизвикателно каза:

— В такъв случай сигурно сте запознат с условията, при които се появяват нервни припадъци?!

Лекарят се поколеба:

— Ами... не. Не съм специалист.

— Затова пък тя е — нетърпеливо го прекъсна Опенхаймер се обърна към Елизабет: — Сериозно ли е състоянието на господин Форчън? Знаех, че трябва да се е случило нещо наистина сериозно, за да не дойде на днешната ни среща. Помолих секретарката ми да се свърже с него, но в продължение на цял час тя успя да го открие, затова реших да дойда и да видя какво става.

— Сигурна съм, че когато се свести, господин Форчън ще бъде трогнат от искрената ви загриженост.

— Той в безсъзнание ли е? — полюбопитства лекарят на хотела.

— Но това е просто ужасно! — възкликна Опенхаймер.

Елизабет хвърли поглед към Питър. Лицето му беше застинало в паника. Тя заекна:

— Не точно... в безсъзнание. По-скоро е в състояние на... пориомания. Но ще отmine. Може би утре...

— Работата е там, че ми се налага спешно да замина за Сейнт Луис за няколко дни. Искях да се видя с Питър, преди да отпътувам. Бихте ли му предали, след като се оправя, че ще се свържа с него веднага, щом се върна?

— Разбира се, господин Опенхаймер, ще му предам.

Външната врата хлопна. Елизабет изтощена опря гръб на стената. Питър седна в леглото. Двамата безмълвно се гледаха. Накрая той каза:

— Още едно чудотворно избавление.

— Мисля, че ни повярва — пророни тя, но мислите й не бяха насочени към Опенхаймер. Единственото нещо, което я занимаваше в момента, беше как по-тактично да измъкне бельото си изпод завивките, да се облече и да избяга, без да допуска повече ласки и прегръдки. Цялата й предишна възбуда беше изчезнала, за да отстъпи място на срама и унижението от безотговорното й поведение.

— Елизабет — започна Питър. — Аз просто исках...

Тя го прекъсна:

— Не, по-добре е да не говорим. Нека просто да забравим случилото се. Моля те!

Питър преглътна и отмести поглед от нейния. За какъв го вземаше тя? Да не би да смяташе, че той я е довел в хотела си с намерението да я съблазни и използва?

Само ако го познаваше по-добре! Искаше да й обясни, че не му е навик да прелъстява непознати жени. Но му беше трудно, след като само преди минути лежеше с нея на пода.

— Опенхаймер наистина има навика да се появява в най-... — Елизабет щеше да каже „в най-неподходящия момент“, но спря. Не искаше Питър да си извади погрешното заключение, че тя смята правенето на любов с него за „подходящо“.

— Ти навярно няма да ми повярваш, Елизабет, но искам да ти кажа, че обикновено в критични ситуации съм доста съобразителен. — Питър затърси дрехите си под завивката, като се опитваше да прикрие обхваналото го смущение.

Елизабет се засмя и с престорено безразличие приближи до леглото, за да прибере белъто си. Тя бръкна под завивките и напипа шортите на Питър в същия момент, в който и той ги беше открил.

— Мисля, че са мои — бързо каза той.

— О, извинявай...

Питър леко се изкашля и измъкна едната си ръка изпод одеялото.

— Ето.

— Благодаря — отвърна Елизабет и пое бикините си. Тя напипа единия си чорап и ризата на Питър. Той пък успя открие другия ѝ чорап. Двамата мълчаливо направиха размяната. Не след дълго всеки държеше дрехите си.

— Бих искала да използвам банята — тихо каза Елизабет.

— Да, разбира се.

Щом тя влезе в банята, Питър скочи и грабна панталоните си. Хрумна му, че ако не беше си купил този ужасен костюм, всички неприятности щяха да бъдат избегнати. Но тогава нямаше да е галил прекрасното тяло на Елизабет, нямаше да е опитал ласките ѝ, нито щеше да е познал удоволствието от нарастващата възбуда на жената до него...

Ако не внимаваш, ще се влюбиш в нея, каза си Питър и нервно се изсмя. Кого се опитваше да заблуди?! Та той вече беше влюбен!

Питър ядосано поклати глава. От това нищо нямаше да излезе. Нима постъпката на брат му Адам не беше достатъчно поучителна? Вярно, че двамата с Ева бяха истински щастливи. Бедни, но щастливи. Само че властта, управлението и контролът на компанията никога не бяха привличали Адам. За Питър „Форчън Ентърпрайзис“ беше най-важното нещо в живота му. Нямаше намерение да погубва бъдещето си.

Той отиде до гардероба. Измъкна стария си раиран костюм една бяла риза. Докато се обличаше, твърдо реши да забрави за Елизабет Мърчант и да изличи последните двайсет и четири часа от паметта си.

В същото това време Елизабет стоеше заключена в банята внимателно наблюдаваше отражението си в огледалото. Беше напълно

облечена. Оставаше само да оправи косата си. За беда гребенът ѝ беше в чантата, а перспективата да се разхожда напред-назад под погледа на Питър не я изпълваше с възторг. Веднага, щом се приведеше в приличен вид, щеше да изчезне от апартамента и от живота на Питър Форчън. Завинаги.

Погледът ѝ спря върху несесера с тоалетните принадлежности на Питър. Елизабет прокара език по пресъхналите си устни. Дали да не потърси четка или гребен? Знаеше, че е глупаво да се чувства неудобно... Тя притеснено се засмя. Само преди петнайсет минути двамата с Питър се търкаляха голи по пода. И ако Опенхаймер не се беше появил...

Какво ставаше с нея? Усещаше се силно привлечена от Питър Форчън. Той беше нежен, ласкав... Отприщи в нея поток от неподозирани чувства не само в сексуално отношение. С него беше изпитала нещо повече от обикновена възбуда.

Елизабет отвори несесера и откри вътре гребен. Набързо среса косата си. После взе пастата за зъби, постави малко на пръста си и енергично затърка.

Привършваше, когато тихо почукване на вратата я накара да подскочи.

— Да? — каза с треперещ глас тя.

— Добре ли си?

Елизабет отново се погледна в огледалото. Приличаше на бясна с тази пяна около устата. Тя весело се засмя, изплю остатъка от пастата и отвърна:

— Чувствам се чудесно.

Почака за момент, за да види дали Питър ще повярва на лъжата ѝ. Той не каза нищо. Елизабет взе гребена му и бързо махна червеникавите косми, останали по него. След това затвори пастата за зъби и посегна да ги прибере в несесера. Внезапно видя одеколона на Питър. Поколеба се, дори се озърна, сякаш стените имаха очи. Взе шишенцето, развинти капачката и вдъхна дълбоко този толкова познат и близък аромат. Усети как страстното желание се връща. Луда ли беше? Или може би беше прекарала прекалено дълго време без мъж? Ако обяснението можеше да бъде толкова просто...

Ново почукване на вратата я накара стреснато да се обърне. Няколко капки от одеколона капнаха върху сакото ѝ.

— По дяволите — измърмори Елизабет и бързо върна шишенцето на мястото му. — Веднага излизам.

Опита се да се успокои и отвори вратата с надеждата Питър да не усети аромата, който се разнасяше около нея. Питър седеше сковано в мекото кресло, облечен в консервативен костюм с жилетка. Значи това беше истинският Питър Форчън, помисли си Елизабет. Липсваше единствено филцовата шапка, за да бъде впечатлението пълно. Възможно ли беше това да е същият мъж, който само преди няколко минути я притискаше страстно в прегръдките си?!

— Вече е късно. Време е да си тръгвам — бързо каза тя и с широка крачка се отправи към всекидневната. Питър я последва. Тя бързо огледа стаята, но никъде не успя да зърне баретата си. Вероятно се търкаляше някъде по пода. Нещо ѝ подсказваше, че е рисковано да остане и да я търси. Вече беше стигнала до вратата, когато гласът на Питър я спря.

— Елизабет...

Тя стисна бравата, но не посмя да се обърне.

— Да?

— Искам да знаеш, че... Аз наистина оценявам това, което направи за мен. — Питър потръпна. Колко банално звучеше!

— Надявам се, че нещата ти ще потръгнат. С Опенхаймер, искам да кажа. — Също толкова банално.

— Не предполагам, че... — започна Питър отново.

Тя го прекъсна:

— Не, не мисля, че ще бъде... разумно.

— Права си.

Елизабет кимна и отвори вратата. Но преди да напусне апартамента, тя не можа да се сдържи и погледна назад.

Погледите им се срещнаха и двамата си размениха по една прощална усмивка.

Елизабет прекоси фоайето и пое към асансьора, но по средата на пътя се спря. Наистина беше лудост да се страхува, че щом окаже в асансьора, ще бъде нападната от еротични спомени. Въпреки това тя заизкачва стълбите нагоре. Просто имаше нужда малко време, това беше всичко. Само след две седмици щеше бъде достатъчно далеч.

Запотена и останала без дъх, Елизабет най-после се добра до етажа си. Пред вратата ѝ я чакаше някакъв мъж.

— Бен! — възкликна тя. — Какво правиш тук?

Той косо я погледна.

— Не си ли спомняш, че ме покани на вечеря?

— Така ли? О, наистина. Прав си. — Елизабет отключи апартамента си и влезе вътре, последвана от Бен. — Сега си спомням, че те поканих... Но бях забравила за кога... Извинявай, Бен. Дълго ли ме чака?

— Около двайсет минути. Бяхме се разбрали за осем.

— Да, вярно. — Тя остави чантата си. Усети, че Бен любопитно я наблюдава. — Какво има? Нещо не е ли наред?

— Косата ти — усмихна се той.

Елизабет инстинктивно посегна с ръка към косата си, която падаше на свободни вълни по раменете ѝ.

— О, загубих си баретата.

— Така повече ми харесваш. Прекрасна си. И много женствена.

— Сигурно си изгладнял, Бен. Ще приготвя нещо набързо. Защо не си сипеш чаша вино и не поседнеш във всекидневната?

— Изглеждаш ми объркана.

— Нима? — Гласът ѝ предателски трепна. — Не, не мисля, че съм объркана, Бен. Нямам причина да бъда объркана.

— Освен това си и задъхана.

— А, това ли... Качих се пеша.

— Да не би асансьорът да е повреден? Допреди малко вървеше.

Елизабет тръгна към кухнята.

— И все още работи. Просто... Добре е човек да... ходи пеша.

— Ходенето наистина е полезно. Но, Елизабет, да изкачиш пеша единайсет етажа...

— Чудесно се отразява на мускулите на прасците.

— Откога си започнала да се притесняваш за мускулите си?

— Какво странно има в това човек да иска да бъде в добра форма? — Тя светна лампата и влезе в просторната кухня. Елизабет обичаше да готви, независимо че обикновено се хранеше сама.

Бен се настани на един кухненски стол и небрежно попита:

— Как мина денят ти?

Тя беше отворила хладилника и изваждаше пилешките гърди, но при въпроса на Бен рязко се извърна:

— Защо питаш?

Той се засмя:

— Защо питам ли? Това беше обикновен въпрос, Елизабет. Задавам го доста често.

Елизабет се изчерви. Нима си въобразяваше, че по някакъв магически начин Бен е разбрал как е минал денят ѝ?

— Денят ми беше... напрегнат. Трескав.

— Трескав ли? Да не би да си имала спешен случай?

Тя разопакова пилето и сложи парчетата в мивката.

— Не беше спешен случай.

— Просто си помислих, че може да е било това. — Бен отново се засмя.

Елизабет изплакна месото, сложи го в тавата и включи фурната. Обикновено Бен не се усмихваше така закачливо. Сигурно подозираше нещо. Но какво?

— Елизабет, ти си зачервена. Може би ще е по-добре ти да си сипеш вино, а аз да приготвя вечерята.

Елизабет се втренчи в него.

— Той получи... нова криза. Оня пациент, Питър Форчън.

— Затова ли са го арестували?

Очите ѝ се разшириха от изненада:

— Значи знаеш?

В погледа му пламна весела искра:

— Реших да намина към теб, но ми казаха, че си излязла да освобождаваш Форчън от участъка.

— Беше си купил нов костюм.

— И за такова нещо ли почнаха да арестуват вече?

Елизабет не беше в настроение да се шегува. Тя каза с необичаен за нея рязък тон:

— Беше недоразумение.

— Случва се понякога — съчувствено рече Бен.

Тя срещна нежния му поглед и раздразнението ѝ изчезна.

— О, Бен, сигурно му има нещо. Продължава да върши неща, които не са му присъщи. — Елизабет се поколеба и едва чуто добави: — Същото става и с мен.

Усмивката на Бен стана още по-широка и по-топла. Той бащински прехвърли ръка през рамото ѝ и я погледна в очите:

— Не мисля, че това е криза. По-скоро бих го нарекъл „добри новини“.

Питър тъкмо излизаше от апартамента си, за да вечеря в ресторанта на хотела, когато телефонът иззвъня. Той се поколеба дали да се обади.

Ами ако беше Елизабет? Дори само гласът ѝ можеше да наруши и без това несигурното му душевно равновесие.

Телефонът звънна отново. Ако наистина беше Елизабет, ако беше разстроена и имаше нужда да си поприказва с някого... нима не ѝ дължеше това дори от елементарно чувство за приличие?

Питър се върна и вдигна слушалката.

— Ало? — Гласът му леко потрепваше.

— Пийт! Аз съм, Тру. Изглеждаш ми весел.

— Така ли? Не виждам никаква причина да бъда весел, Тру. Нищо забавно не се е случило.

— Май не си добре — загрижено каза Тру. — Онази лекарка не трябваше да те изписва толкова бързо от болницата.

— О, тя направи точно това, което трябваше. Наистина.

— Видя ли се с баба?

— Да, обядвахме заедно в хотела. После тя отиде при една своя приятелка.

Тру се изкикоти:

— По-добре да внимаваш с нея. Иначе набързо ще ти намери някоя прекрасна жена, както направи с Адам.

— Това е абсурдно! Няма никаква жена — остро отвърна Питър и се изчерви от лъжата си.

— Хей, по-спокойно! Пошегувах се. За секунда забравих, че приемаш всичко на сериозно, Пийт.

— Ако не възприемах нещата така, всичко около мен щеше да е хаос.

— Пийт, какво не е наред? Вървят ли преговорите с Опенхаймер?

Питър се поколеба:

— Възникна спънка.

— Спънка? Какво точно имаш предвид? Той все още възнамерява да сключи сделката с теб, нали?

— Ще отсъства от града за няколко дни.

— Точно по средата на преговорите? Видял ли си се с него днес? Обясни ли му за миналата вечер?

— Тру! Не мога да отговоря на всичките ти въпроси едновременно! Тук нещата са под контрол. Ще изчакам връщането на Опенхаймер.

— Виж, Пийт... Ако искаш, ще взема самолета и...

— Мога да се справя и сам — възрази Питър.

— Добре, добре. Я ми кажи, баба срещна ли се с онази лекарка? Искаше да си поприказват за наркотиците.

— Тя със сигурност не е говорила с Елизабет. А онова за наркотиците беше грешка.

— Елизабет, а? Много забавно! Повече от двајсет години всички ползваме услугите на доктор Кийн, но никой от нас, включително и ти, не се е обръщал към него с „Морис“.

Питър се изпоти от притеснение. Нима можеше нещо да възрази?

— Тя изглежда доста по-добре от Морис — опита се да се пошегува той. Отново грешка! Питър рядко се шегуваше. Особено когато ставаше въпрос за жени.

— И колко добре изглежда тя, братко?

Питър вдигна очи към тавана.

— Бях почти в безсъзнание. А сега състоянието ми е по-добро, така че не смятам да я търся отново.

— Кой казва, че трябва да бъдеш в „особено състояние“, за да я видиш?

— Тру, откажи се от надеждите си да ме ожениш и бащиното ни имущество да бъде поделено само между теб и Тейлър. Спомни си, че имам известен семеен опит и не ми е нужна никаква тонтина, за да си науча урока.

— Успокой се. Никой не ти говори за женитба. Ще отсъстваш от Денвър само две седмици и си помислих, че малко... отклоняване от правия път няма да ти се отрази зле.

— Това няма да стане — натъртено каза Питър. — Можеш бъдеш сигурен.

— Все пак си помисли. След като Опенхаймер няма да е в града, ще разполагаш с времето си както ти решиш. Може би тази Елизабет също ще намери малко свободно време. Тя блонди ли е или брюнетка?

— Червенокоса — изпусна се Питър и бързо добави: — Довиждане, Тру.

Тру се засмя:

— Добре, големи братко. Оставям те на спокойствие. Надявам се, че времето ще бъде хубаво. Не вярвам да гориш от желание отново да бродиш навън в студена и дъждовна нощ. Нищо, че според учените, мълния не пада два пъти на едно и също място.

Питър затръшна слушалката и се втренчи в телефона.

— Мълния не пада два пъти на едно и също място, а? Много знаеш — процеди през зъби той.

ШЕСТА ГЛАВА

В осем и половина Питър слезе в ресторанта на хотела. С неудоволствие забеляза, че мястото е прекалено оживено. Все още се чувстваше замаян и се надяваше да вечеря на спокойствие, за да може да обмисли плана си за действие по отношение на Опенхаймер.

Оберкелнерът се насочи към него и любезно се поклони:

— Заповядайте, господине. Каква маса ще желаете?

— Единична. Ще вечерям сам.

— Бихте ли изчакали малко? Сигурен съм, че ще успея да намеря нещо за вас. Обикновено по това време на седмицата не сме толкова натоварени, но днес пристигна голяма група писателки. Ще имат конгрес. Повечето маси бяха предварително запазени за тях. — Мъжът се поклони още веднъж и се оттегли.

Питър нервно се огледа наоколо. Ресторантът беше пълен с жени. Мисълта да вечеря в обкръжението на десетки писателки беше достатъчна, за да го накара да се обърне и да се запъти към изхода. Вероятно щеше да успее да се измъкне навън, ако на пътя му не се беше изпречила група от пет романистки. Докато Питър се опитваше да се размине с тях, оберкелнерът се върна.

— Много съжалявам, господине! Ще имаме свободна маса едва след двацет минути.

Питър кимна с облекчение.

— Няма проблеми. Мисля да си купя нещо от кафенето.

— О, в делнични дни кафенето работи до осем вечерта — обясни келнерът.

В този момент Питър усети леко подръпване по ръкава. Пред него стоеше една от жените, с които се беше сблъскал. Тя го гледаше и майчински му се усмихваше.

— Запазили сме маса за шестима, но Розмари няма да може да дойде. Защо не се присъедините към нас? Ще ни бъде много приятно. Нали, скъпи дами? — Жената се обърна към спътничките си.

— Абсолютно! — изчуруликаха те и помъкнаха Питър към масата си.

— Но, госпожи... — опита се да протестира той.

Събеседничката му го прекъсна:

— Аз съм Бетина Уинслоу. А това е Адриана Арчър. — Тя посочи с пръст яката блондинка, която здраво стискаше дясната му ръка. Питър си помисли, че тя по-скоро му прилича на щангистка, отколкото на писателка. Както впоследствие се оказа, Адриана Арчър беше напуснала спортния клуб, към който тренирала, и за разнообразие се беше захванала с писането на романи. Пълната госпожа от лявата му страна се казваше Келси Валънтайн, до нея беше Мариша Неш, неомъжена учителка около трийсетте, и накрая — Рейвън Валиънт, счетоводител по професия.

— Разбира се, това са нашите писателски псевдоними — смигна му весело Бетина. — Звучат доста по-цветисто, отколкото Бети, Алис, Карън, Марша и Майра, нали?

Рейвън, надхвърлила четирийсетте, лъчезарно се усмихна и пред очите на Питър лъснаха новите ѝ зъбни протези:

— Аз съм Майра.

Бетина заговорнически се приведе към Питър:

— Всички се чудят под какъв псевдоним пишете вие.

Той не беше сигурен дали многобройните дами наистина се питат какъв е псевдонимът му, но беше факт, че погледите им го следят неотлъчно. За нещастие масата на събеседничките му беше точно в центъра на залата, така че нямаше никакъв шанс Питър да се отърве от досадното женско любопитство.

Мариша, учителката, попита:

— Та какъв е псевдонимът ви?

— О, аз не пиша. Аз съм... бизнесмен. Вижте какво, скъпи дами, наистина е много мило от ваша страна, но...

Атлетичната Адриана най-безцеремонно го прекъсна:

— Не искате да ни изоставите, нали? В момента сме обект на завист от страна на всички жени в залата. Ако ни напуснете, ще ни се подиграват до края на конгреса. — Тя разгъна една салфетка и я сложи върху коленете му. — Бъдете великодушен!

Питър уморено се усмихна. Бетина приятелски потупа ръката му:

— Почерпката е от нас. Как се казвате.

— Питър. Питър Форчън. Но не мога да позволя вие да ми плащате сметката. Всичко това е малко... объркващо.

— Форчън ли казахте? — попита Бетина.

— Наричайте ме просто... Питър.

Келси Валънтайн вдигна вежди:

— Значи Форчън? Да не би да имате нещо общо със семейство Форчън от Денвър? Притежателите на веригата от универсални магазини?

Питър сконфузено кимна. Едва сега се сети, че трябваше да се представи под чуждо име. Женитбата на Адам, обстоятелствата около нея и тонтината към бащиното му завещание дълго време бяха основна тема на вестниците в цялата страна. От начина, по който го гледаха новите му познати, Питър си направи извода, че те със сигурност знаят повечето от подробностите.

— О! Не може да не ни разкажете за главния герой, синът на Форчън — извика Бетина. Една дузина глави се обърнаха при гърмящия ѝ глас. В ресторанта се разнесе шушукане. После изведнъж стана тихо. Всички очи се впериха в Питър. Бетина тържествено се изправи и повлече Питър със себе си.

— Скъпи дами! Представям ви героя на деня, мъжа-мечта за всяка жена, мъжа, който...

Питър се опита да протестира:

— Не, не. Наистина. Вие грешите. Аз не съм този, за когото ме мислите. Аз съм Питър. Брат ми Адам е човекът, за който...

Бетина не му обърна внимание.

— Всички сте чели за романа на десетилетието, на всички ви е известно заглавието „Богат наследник се отказва от парите в името на любовта“. Форчън се отказва от богатството... Звучи поетично, нали?

— Не, не съм аз. Брат ми, Питър. Тоест, Адам... Питър съм аз. Лично аз не съм се отказвал от нищо... — Питър искаше да накара всички в залата да го чуят, за да го оставят на мира, но опитите му да обясни заблудата им се оказаха неуспешни. Думите му бяха заглушени от бурни аплодисменти.

Бетина, станала център на вниманието, махна с ръка. Отново се възцари тишина.

— Целта на нашия конгрес е да определим литературния герой на годината. Но защо, скъпи дами, да избираме герой сред

литературните образи, които сме създали, след като истинският герой от плът и кръв е сред нас?!

Питър отново се опита да каже нещо, но аплодисментите отново гръмнаха. Той огледа светналите замечтани лица край себе си и механично кимаше на поздравленията, които му поднасяха. Дори намери сили да се усмихне и леко да махне с ръка. Тълпата възторжено му отвърна.

Ръкопляскането продължи доста време, след като Питър седна на мястото си. После писателките го наобиколиха за автографи. Всеки път, когато слагаше подписа си, Питър обясняваше, че не Адам, че все още е наследник и възнамерява да си остане такъв. Не след дълго разбра, че само е разпалил любопитството на писателките. Един наследник, който искрено вярва, че няма да откаже от богатството си заради любов, явно предизвикваше по-голям интерес, отколкото обеднял наследник, за когото всичко вече се знаеше. Настоящото положение на Питър силно заинтригува писателките. Каква ли героиня щеше да спечели сърцето му? Една част от жените му дадоха телефонните си номера. Други заровиха из чантите си за снимките на неомъжените си дъщери и племенници и ги набутваха в джобовете на сако му.

С напредването на вечерта Питър откри, че се е превърнал в душата на партито. Той различаваше новите си почитателки с множество истории за тонтината и за брат си Адам. Някои от писателките си водеха бележки, а други се опитваха да го окуражат да се захване с писането на романи. Особено настоятелна беше Бетина, която го уверяваше, че открива писателски дарби у него.

Питър се засмя:

— Та аз от години не съм писал нищо друго, освен кратки биографии на служителите ни! Макар че трябва да призная, преди много години, макар и съвсем за малко, бях прописал стихове...

— Спомняте ли си някое от вашите стихотворения, Питър? Защо не ни изрецитирате нещо?

— О, не мога... Не си спомням нито едно от тях. Съжалявам, че ще ви разочаровам, но наистина не ставам за романтичен герой. Аз съм ужасяващо безчувствен, придирчив и изцяло погълнат от бизнеса човек. Много често дори ме обвиняват, че съм високомерен и капризен.

Изявлението на Питър не промени отношението на дамите към него. За тях той си оставаше героят на днешния и утрешния ден. Те го намираха за възхитителен, нежен и забавен.

— О, хайде! — разгорещи се Адриана. — Не е възможно да не си спомняте поне няколко реда!

— Не знам... — измърмори Питър и стеснително се усмихна. Последваха окуражителни викове.

— Ами, предполагам, че... — Питър се изчерви, но очите блестяха. Той леко се изкашля. Аудиторията притихна. Някъде от най-отдалечените кътчета на паметта му изплуваха редовете на една странна поема. Беше я писал по времето, когато беше млад, глупав и лудо влюбен в Лидия.

Питър се изправи зад стола си, стисна облегалката, втренчи поглед в пространството и започна:

*„Ромолящият ти сладък глас
е като бриз за моето сърце.
А пръстите ти нежни —
милват ме и сгряват.
Любовен шепот
и слят в целувка дъх...
Душите ни в едно споени,
потъват в страстна нега.
И уж сме двама души,
а всъщност сме едно...“*

Той спря. Сърцето му лудо блъскаше в гърдите. Мислите му не бяха насочени към отдавнашния му романс с хубавичката сервитьорка. Пред погледа му изникна образът на прекрасната червенокоса Елизабет.

Слушателките въздишаха, подсмърчаха и ръкопляскаха. Дори персоналът на ресторанта начело с оберкелнера се беше присъединил към групата и аплодираше. Тяхната спонтанна реакция извади Питър от света на мечтите. Той се огледа наоколо, изчерви се и бързо седна.

Бетина се надигна и заяви, че е време техният герой да открие бала.

Вечерята беше пълен провал. Елизабет, която обикновено беше цар на готвенето, този път сервира пилето недопечено, а сосът миришеше на загоряло. Аспержите имаха вкус на трева. Оризът приличаше на лепкава каша.

Тя щеше да се примири някак с похабената храна, но се вбесяваше от безгрижното поведение на Бен Ейнджъл. Беше сигурна, че той е направил връзката между готварските ѝ неуспехи и часовете, прекарани с Питър Форчън. Разбира се, Бен беше абсолютно прав. При това едва ли допускаше и половината от онова, което в действителност се беше случило.

— Искан да ти предложа и кафе, Бен, но то изкипя — промълви Елизабет и занесе чиниите с недокоснатата храна към мивката. — Какво ще кажеш за сандвич със сирене? Поне него мога да приготвя, без да се изложам.

— Почини си, Елизабет. Не съм гладен, а колкото до кафето — аз ще го направя — каза той и се надигна да ѝ помогне.

— Ти си мой гост.

— Не ме обиждай, Елизабет. От много години не се чувствам гост тук.

— Наистина. Ти си най-добрият приятел, когото някога съм имала.

— Седни тогава — нареди Бен. — Аз ще сваря кафе, а ти ще ми разкажеш какво те притеснява.

Елизабет седна до кухненската маса и промълви:

— Бих искала да замина за Ню Йорк още утре. Не, иска ми се да бях заминала преди няколко дни.

Бен зареди кафеварката и седна срещу нея.

— Всъщност, иска ти се никога да не беше го срещала, нали?

Тя бавно вдигна поглед.

— Бях организирана всичко толкова добре! Ти сам знаеш колко обичам реда и яснотата. А сега в живота ми настъпи пълно объркване. Питър извади наяве една част от мен, която дори не съм подозирала, че съществува.

— Спомняш ли си за първата ни среща, Елизабет? Преди около десет години... Ти беше в трети курс на медицинския институт. Един

ден дойде при мен и ми заяви, че искаш да специализираш неврология и то под мое ръководство.

Елизабет се усмихна:

— Как мога да забравя тази среща? Бяхме по средата на онова строго интервю, когато ти внезапно ме прекъсна и ме попита дали зная да танцувам степ.

Бен се изкикоти:

— Спомням си изражението на лицето ти. И гласа ти, когато каза: „Не, доктор Ейнджъл, но ако се налага, ще се науча“.

— Никога не съм предполагала, че това всъщност е бил първият ми урок от теб.

— После ти се опита да научиш стъпките на степа, но...

— Оказах се схваната като дърво — завърши през смях Елизабет. — Ти продължаваше да ми повтаряш: „Елизабет, това танц, отпусни се“. Но аз се чувствах ужасно глупаво и не може да разбере за какво е всичко това.

— А сега? Разбираш ли сега? — меко попита той.

В интерес на истината тя не беше разбрала защо Бен толкова настояваше да я научи на този танц. Приемаше го просто като проява на ексцентричността му и смяташе, че човек с неговия талант и способности има право да бъде малко ексцентрик. Сега внезапно ѝ стана ясно.

— Ти си се опитвал да ме накараш да се отпусна, да си позволявам от време на време по някоя глупост, да бъда по-подвижна и... да се чувствам по-добре.

Бен се усмихна и взе ръката ѝ в своята.

— Да. Надявах се един ден да го разбереш. Още от онзи първи ден разбрах, че имаш големи възможности, независимо че упорито се опитваше да ги потискаш. Вече имам всички основания да вярвам, че тези възможности ще бъдат реализирани.

— Смяташ, че не съм показала възможностите си? Не беше ли обективна препоръката, която изпрати до Гослин в Ню Йорк?

— Говоря за качествата ти на жена, Елизабет. След развода си с Алън ти отказа да признаеш дори пред себе си, че искаш нещо повече от успешна професионална реализация. Наистина бях притеснен. Идеше ми да смачкам физиономията на първия ти съпруг заради това, че беше угасил искрата в тебе.

— Не го наричай „моят първи съпруг“, Бен. Звучи така, сякаш ще имам и втори. Можеш да бъдеш сигурен, че това няма да се случи. Най-малко — с Питър Форчън.

Елизабет съжали за последните си думи още щом ги изрече. Между Питър и уроците по степ наистина нямаше нищо общо.

Бен добродушно подхвърли:

— В това отношение можеш да не се притесняваш. Той никога няма да се ожени за теб.

— Да не би да е вече женен? — уплашено го погледна тя.

Бен потисна усмивката си.

— Не, със сигурност не е женен.

— Тогава защо каза, че... — Тя спря и ядосано погледна приятеля си. — Разбирам какво целиш, Бен Ейнджъл. За малко щях да се хвана на въдицата. Но въпросът ми беше от чисто любопитство, нищо повече.

— Заради тонтината — продължи Бен.

— Каква тонтина? — не се сдържа Елизабет.

Бен хвърли поглед през рамо:

— А, кафето е готово. Със сметана и една бучка захар, нали?

Елизабет стана да извади сметаната от хладилника, докато Бен сипваше кафе в две порцеланови чаши.

— Тонтина... — замислено рече тя. — Това не е ли уреждане на финансови въпроси между наследници, според което, ако някой умре, делът му се разпределя между останалите живи?

— Много добре, Елизабет.

— Не мога да разбера каква е връзката между тонтината и семейното положение на Питър. — Беше твърде изненадана, за да се преструва на безразлична.

Бен пхна ръка в джоба си и измъкна оттам лист от списание.

— Това не е обикновена тонтина. Когато днес минах през кабинета ти и разбрах, че си отишла да освободиш от полицията Питър Форчън, Уенди ми спомена, че името му е доста известно. Спомни си, че е чела статия за семейство Форчън в едно от онези лъскави списания. По случайност открих същото списание в приемната ти. Надявам се, не се сърдиш, че откъснах тази страница.

Елизабет едва не грабна листа от ръцете на Бен.

— Няма значение — промърмори тя. — И без това пациентите често късат списанията.

— Статията е за сватбата на Адам, брата на Питър...

Елизабет раздразнено каза:

— Ще ми дадеш ли да я видя най-после?

Бен мълчаливо ѝ подаде листа.

Елизабет внимателно зачете. Статията започваше така: „Каква е цената на любовта?“.

— Дами, дами — настоятелно замоли Бетина. — Дайте на бедния човек възможност да си отдъхне! Нали не искате да припадне, преди да сме го коронясали за Герой на годината?!

— Да припадна ли? Та аз едва започнах да загарявам! — Той взе Бетина в прегръдките си и я завъртя. Миг по-късно захвърли сакото, жилетката и вратовръзката си, разкопча горните копчета на ризата си, запретна ръкави и се понесе във вихрен танц с една писателка. Останалите оформиха кръг около двойката и силно запляскаха в такт с музиката. Бетина махна на Рейвън.

— Виж какво открих! — възкликна Рейвън и измъкна червена мантия и златиста корона, украсена с цветни камъчета. — Останали са от някакъв бал с маски в хотела.

— Чудесно! — ентусиазирано поде Бетина. — Какво стана фотографа от „Чикаго Трибюн“?

— Ще дойде.

Бетина потри доволно ръце.

— Извадихме голям късмет!

Рейвън погледна към Питър, който продължаваше да танцува.

— Как мислиш, дали ще има нещо против?

— Нещо против ли? Я го виж как се забавлява! Страхотен е. Сигурна съм, че няма да възрази.

След като Бен си отиде, Елизабет отново прочете статията. Макар че в нея се разказваше романтичната история на Адам и Ева, другите трима братя също бяха споменати. Журналистите им бяха задали един и същ въпрос: „Бихте ли се простили с богатството си заради една любов?“. Всеки от тях твърдо беше отговорил с „не“ и беше обяснил защо.

Погледът на Елизабет се спря върху думите на Питър:

„По-скоро бих влязъл в устата на лъва, отколкото да се ожения. Доста преди да се появи тази тонтина, аз бях избрал своята любима и тя се нарича «Форчън Ентърпрайзис». Възнамерявам да ѝ остана верен докрай“.

Телефонът иззвъня. Дано не е от болницата, помисли си Елизабет. Минаваше единайсет и половина. Чувстваше се изтощена. Освен Питър не бяха ѝ останали други пациенти. Веднага след като прие предложението за новото място тя прехвърли пациентите си на своите колеги. Беше се заела с лечението на Питър само защото никога преди не беше виждала човек, ударен от гръм. Случаят я беше заинтригувал.

— Ало?

— Доктор Мърчант?

— Да. — Елизабет се сети, че и преди е чувала този мек женски глас. Но къде?

— Обажда се Джесика Форчън.

Бузите на Елизабет пламнаха. Дали бабата на Питър не се обаждаше, за да я обвини в погрешната диагноза, която беше поставила на внука ѝ? Дори можеше да я заплаши със съд!

— Да, госпожо Форчън? — Надяваше се жената да не усети тревогата в гласа ѝ.

— Наричайте ме Джесика.

— Моля?

— Можете да се обръщате към мен с „Джесика“. Когато ми казват „госпожо Форчън“ се чувствам някак... стара.

— О! — Елизабет беше загубила способността си да говори.

— А аз мога ли да ви наричам „Елизабет“? Предполагам, че не използвате някакво галено име.

— Не. Да. Искам да кажа, че „Елизабет“ е чудесно.

— Извинявам се, че ви се обаждам толкова късно, Елизабет. Дано не съм ви събудила.

— Не, аз... четях.

— О! — Последва кратка пауза. — Предполагам, че не сте разговаряли с Питър тази вечер.

— Да говоря с внука ви ли? Не, не и откакто съм се прибрала у дома. Видях се с него... по-рано. В... „Билтмор“.

— Колко по-рано? — попита Джесика. В гласа на възрастната жена се прокрадна тревога.

— Някъде към осем часа. Защо? Случило ли се е нещо?

— Прибрах се от вечеря в осем и половина и оттогава не мога да се свържа с него. Никой не отговаря.

Елизабет погледна часовника. Единайсет и трийсет и пет. Беше малко вероятно Питър да вечеря три часа.

— Може да е отишъл на кино, след като се е нахранил — предположи тя.

— Питър не ходи на кино. Той не обича нощните развлечения. Вечер винаги работи. Много пъти съм му казвала, че трябва да излиза от време на време, за да се... разведри.

Лицето на Елизабет пламна още повече.

— Той вече е здрав.

— Точно така. Затова е толкова необичайно да не бъде в стаята си по това време. Не мислите, че може да му се е случило... нещо лошо? Мислех да се обадя на лекаря на хотела да отиде до апартамента...

— Не — бързо я прекъсна Елизабет. — Не правете това. Сигурна съм, че Питър е добре. Но, ако ще ви успокои, бих могла да прескоча дотам...

— О, Елизабет! Наистина ли? Ако се е случило нещо лошо, поне ще съм спокойна, че Питър е в добри ръце.

Елизабет беше трогната от неочаквания комплимент.

— Ще се радвам да му помогна, Джесика. Не се притеснявайте. Ще ви се обадя веднага, щом разбере нещо.

— Благодаря ви, скъпа. Не мога да изразя колко много означава това за мен — въздъхна Джесика и дяволито се усмихна на приятелката си Маргарет.

Ето че отново се връщаше в „Билтмор“. А се беше зарекла никога вече да не престъпва прага на Питър. Елизабет за стотен път

повтори наум обяснението, което беше приготвила за появата си в хотела:

„Баба ти ми се обади. Беше ужасно разтревожена. Канеше се да се обади на лекаря на хотела и да го помоли да провери какво става с теб, но аз си помислих, че този мъж е последният човек, който би искал да видиш...“

А дали не беше тя последният човек, който Питър би искал да види?

Елизабет бързо прогони неприятната мисъл от главата си. Нали беше обещала на Джесика! Ами ако с Питър наистина се беше случило нещо?

Погледна часовника си, преди да почука на вратата. Минаваше полунощ. Може би спеше дълбоко...

Елизабет решително почука. Никакъв отговор. Опита отново. Резултатът беше същият. А сега какво? Не ѝ оставаше друго, освен да слезе във фоайето, да обясни на човека от рецепцията, че е притеснена за свой пациент и да помоли за ключовете от апартамента му.

Тя разтревожено слезе обратно във фоайето и се отправи към рецепцията.

— Представителният апартамент... — започна Елизабет.

— Зает е, госпожице.

— Зная. Това е апартаментът на господин Форчън. — Тя се поколеба. — Аз съм неговият лекар. Обезпокоена съм, защото не отговаря. Имате ли резервен ключ? — По лицето на чиновника се появи скептична усмивка. Дори и за миг не беше повярвал, че тя е лекар на Питър Форчън.

Елизабет зарови из чантата за документите си, но следващите думи на мъжа я спряха.

— Господин Форчън не е в апартамента си... докторе.

— Не е ли? Къде е тогава?

— Господин Форчън е в голямата бална зала. Присъства на конгрес. Бих казал дори, че е звездата на вечерта.

О, не! В какво ли се беше забъркал Питър този път?

Тя се спусна към тежките врати и с мъка ги отвори. Една жена прошумоля с балната си рокля край нея и се насочи към високия подиум.

— Настъпи момента, когато ние, писателките на романи, ще трябва да направим своя избор за Романтически герой на годината. Както всички знаете, досега обичаят ни беше да избираме един от измислените литературни герои и да го коронясваме символично. Но тази вечер, скъпи мои приятели, аз ви представям първия наш романтичен герой от плът и кръв. — Бетина се наведе над микрофона и добави със светнали очи: — И то каква плът!

Елизабет се вцепени. Не, не можеше да е вярно. Не беше възможно! Как можеше Питър да попадне тук?

— Мои приятели, представям ви нашия герой Питър Форчън!

Дори след като чу името, Елизабет не можеше да повярва. Тя си проправи път през аплодиращата тълпа и приближи до подиума. В същия момент един мъж в червена мантия и с корона на главата излезе на сцената. Наистина беше Питър! Той застана в центъра на подиума и величествено вдигна ръце като крал, поздравяващ покорните си поданици. После широко се усмихна, напълно вживял се в ролята. Елизабет излезе напред и се втренчи в него. Беше шокирана.

Щом Питър я забеляза, държанието му се промени. Сякаш внезапно дойде на себе си.

— Елизабет — ахна той и тръгна към нея.

Тя се уплаши, че Питър може да изчезне и бързо се спусна напред. Протегна ръце, за да го подкрепи. Той се хвана за нея. В този момент фотографът от „Чикаго Трибюн“ натисна копчето и запечата върху лентата образа на Романтическия герой на годината и на неговата героиня...

СЕДМА ГЛАВА

Джесика Форчън отвори сутрешния брой на „Чикаго Трибюн“ и се заля от смях. Маргарет се втурна към кухнята, нетърпелива да научи причината за веселото настроение на приятелката си. Джесика потупа с пръст първа страница. Под заглавието „Щастливият романтичен герой на годината“ се мъдреше снимка на Питър. В цял ръст, с кадифена мантия на раменете и килната корона над челото. В ръцете си здраво стискаше доктор Елизабет Мърчант.

Джесика кимна усмихнато на приятелката си:

— Нали са чудесна двойка?

Бен Ейнджъл си купи „Чикаго Трибюн“ на път към кафенето, където обикновено закушваше. Сервитьорката му поднесе обичайното кафе и кнедли. Доктор Ейнджъл извади вестника, внимателно разгледа добре познатата му двойка и се закиска.

Сервитьорката Глория се обърна:

— Какво толкова забавно има?

Бен не отвърна и продължи да се смее.

Тру и Тейлър Форчън се втрениха с невярващ поглед във вестника.

— Пийт? — промълви Тейлър.

— И доктор Елизабет Мърчант, предполагам — скептично отвърна Тру. Той измъкна от чекмеджето на бюрото си една лупа и двамата се надвесиха над снимката. Изгаряха от нетърпение да разгледат подробно жената, която техният праволинеен брат така страстно прегръщаше.

— Доста е хубава — отбеляза Тейлър.

— Бих казал — поразителна! — добави Тру.

— Нали не смяташ, че баба е замесена в тази история, Тру.

— Знаеш, че винаги съм залагал на нея, когато се случи нещо подобно.

Тейлър разгледа фотографията и премести поглед към статията.

— Не може да е нещо сериозно. Не и когато става въпрос за Пийт.

Тру сви рамене.

— Не забравяй, че веднъж вече Пийт си е загубвал ума по жена. Но тази случка е твърде забавна. Даже обещаваща — призна той. — Все пак Питър замина за Чикаго, за да преследва Опенхаймер, а не разни червенокоси хубавици. Какво ли ще си помисли старият господин за своя бъдещ делови партньор, като види статията и снимката?

Опенхаймер седеше в една заседателна зала в Сейнт Луис и не знаеше дали да вярва на очите си. Пред него стоеше разтворен вестник.

— Пориомания, значи — промърмори той. — По-скоро лудост. Този лъчезарно усмихнат глупак трябва наистина да се е побъркал.

— Означава ли това, че сделката с Форчън ще бъде анулирана, сър? — попита плахо асистентът на Опенхаймер.

— Трябва да поставят този младеж под ключ!

— Извинете ме, доктор Гослин. Мисля, че бихте проявили интерес към тази снимка — каза младият лекар и подаде „Ню Йорк Таймс“.

Доктор Гослин, привлекателен мъж на средна възраст и шеф на неврологичната клиника „Гослин“ в Ню Йорк, измери с поглед доктор Бари Ъптън, постъпил на работа в клиниката съвсем отскоро.

— Имам заседание, Ъптън. Какво ви е впечатлило толкова много? — попита той и с раздражение пое вестника.

После отново тръгна по коридора и пътъм разлисти вестника. Внезапно спря. Беше попаднал на снимката.

— Доктор Елизабет Мърчант! — възкликна той.

Една сестра мина покрай него и Гослин млъкна. Сгъна рязко вестника и влезе в кабинета на Арчи Тобаяс, административен

директор на клиниката.

Пред Арчи също стоеше отворен вестник. Когато Дейвид Гослин нахлу в стаята, Тобаяс поклати глава и промърмори:

— Не мога да кажа, че това е добра характеристика за един от членовете на персонала ни.

— Трябва да има някакво обяснение. Взех решението си след многократни срещи и сериозни разговори с нея — отвърна Гослин, разтревожен и объркан. — Не познавам по-праволинеен и консервативен човек от доктор Мърчант. Тя твърдеше, че е изцяло привързана към работата си, че в живота ѝ няма място за мъже. Нито ще има.

— Предполагам, че е променила мнението си по този въпрос — подметна Тобаяс и вдигна вежди. — Въпросът е дали ще променим решението си и ние.

Елизабет натисна звънеца на будилника. Беше седем сутринта. Чувстваше се изтощена и недоспала. Не можеше да разбере дали предишната нощ е била сън, или действителност. Наистина ли беше прекарала часове в борба с тълпата обожателки на Питър Форчън? Наистина ли го беше видяла как излиза на сцената с корона на главата и как под бурните аплодисменти на писателките приема званието Романтичен герой на годината?

Тя бавно отметна завивките и се надигна от леглото. Главата ѝ бучеше. Наметна домашната си роба и тръгна към входната врата, за да вземе сутрешния вестник.

Когато го отвори, замръзна на мястото си.

Господи! Не беше сън, а кошмар!

Дори не беше прочела статията, когато телефонът зазвъня. Навярно беше обърканият Питър или развеселеният Бен. Елизабет вдигна слушалката.

— Ало? Кой?... Доктор Гослин?!... Не, не ме събудихте... Станах преди малко.

— Обаждам ви се във връзка с една статия, която днес прочетох в „Ню Йорк Таймс“. — Гласът му звучеше любезно, но беше лишен от топлина. — Придружена със снимка.

Елизабет усети как устата ѝ пресъхва. По гърба ѝ полазиха тръпки. Тя заекна:

— Аз... Мога да ви обясня, доктор Гослин...

— Много добре. Ще имате тази възможност в понеделник. Пристигам в Чикаго по работа и ще се срещна с вас.

Елизабет заби невиждащ поглед във вестника.

— Понеделник? Чудесно. С... нетърпение очаквам да се видим — излъга тя.

— Обслужване по стаите.

Питър стегна халата си и се помъкна към външната врата.

— Добро утро, господин Форчън — весело поздрави младият камериер, докато вкарваше количката със закуската. — Или, ако предпочитате, господин „Герой на годината“.

Питър се намръщи:

— Никога не ме наричайте така. — Очите му попаднаха върху канапетото, където все още лежаха реалните доказателства зад снощното фиаско. — И махнете веднага тези... неща.

Младежът кимна покорно. Явно трябваше да се прости с надеждата да получи тлъст бакшиш от знаменития гост на хотела. Той сръчно подреди храната на масичката до прозореца.

— Донесох поръчката. Ще желаете ли още нещо?

Питър махна с ръка към короната и мантията. Камериерът пъргаво ги сгъна и ги пхна на долния рафт на количката за сервиране. Питър подписа чек за закуската, като не забрави да включи и бакшиш.

Камериерът тръгна навън, но изведнъж се сепна:

— О, щях да забравя, сутрешния вестник.

Когато младежът излезе, Питър застана по средата на стаята. Чувстваше се ужасно объркан. Как можа да се държи така глупаво миналата вечер?! Какво ли си беше помислила Елизабет за него? Поведението му наистина не беше съвсем нормално. Виж Адам би приел с голямо удоволствие ролята на герой и би се смял над случката дни наред. Но Питър не беше Адам.

Стомахът му се сви. Той посегна към чашата с кафе. После разсеяно разгърна вестника.

От гърдите му се изтръгна стон. Спомняше си, че снощи беше чул щракането на фотоапарат, но нямаше и представа, че на събирането присъстваха журналисти. Беше решил, че някоя от писателките прави снимки за спомен.

Пред погледа му веднага изплува образът на Опенхаймер. Дано вестникът не попаднеше у него! Но старият магнат рано или късно щеше да научи всичко. Подчинените му знаеха за преговорите, които водеше с Питър, и все някой щеше да му покаже статията и снимката...

Телефонът иззвъня. Питър нервно взе слушалката. Беше Тру.

— Как е нашият Романтичен герой на годината? — заядливо започна той.

— Как научи за това? — остро го прекъсна Питър. — Сигурно от баба. Трябва да е видяла вестника и да ти се е обадила...

— Още не ми е позвънила, но очаквам всеки момент да го стори.

— Тогава... как?

— Не бъди скромен, героични братко! Вече си известен в цялата страна. Аз лично видях образа ти в „Денвър Кроникъл“.

— Трябва да изляза, Тру — хладно каза Питър.

— За да се срещнеш с Опенхаймер ли?

— Не. Да си купя нова шапка.

Тру затвори слушалката и се обърна към Тейлър.

Брат му нетърпеливо попита:

— Какво каза?

— Излиза, за да си купи шапка.

Тейлър завъртя глава:

— О, не!

Тру се усмихна самодоволно.

— Мисля, че на нашия по-голям брат му хлопа дъската.

Този път Питър избра друг магазин. Там не продаваха костюми на италиански моделиери.

Твърдо беше решил да си купи само шапка. Хареса си една, взе я от рафта и я сложи на главата си, за да я пробва. Някой приближи до него. Питър вдигна очи и видя доктор Бенджамин Ейнджъл.

— Само не ми казвайте, че работите на две места — започна Питър. Никак не беше очаквал да го срещне точно тук.

— Не, просто имам нужда от нова вратовръзка — отвърна Бен и отпрати поглед към главата на Питър. — А, ето я и филцовата шапка!

Питър се изчерви.

— Не се чувствам... напълно облечен, когато съм без шапка — призна той.

Бен замислено огледа шапката, но се въздържа от коментар.

— Какво мислите? — нервно попита Питър.

— За шапката ли? — уточни Бен.

— Да. За какво друго бих могъл да искам мнението ви в момента?! — Неудобството на Питър се засили.

— Ще ми позволите ли да ви почерпя с едно кафе? — попита Бен, без да отговори на въпроса му.

— Защо не? — Питър направи пауза и се усмихна. — Да, едно кафе наистина ще ми дойде добре.

Той свали шапката от главата си и я върна на рафта. Изведнъж почувства, че силната необходимост да има шапка на главата си беше изчезнала.

— Не беше... съвсем добре — промълви той. Чувстваше се задължен да даде някакво обяснение на доктора.

Когато излязоха на улицата, Питър се сети, че Бен също възнамеряваше да направи покупка.

— Какво стана с вратовръзката?

Бен сви рамене.

— Не ми хареса нито една — отвърна той весело.

След няколко минути вече седяха в едно кафене. Бен поръча богата закуска. Предполагаше, че Питър е загубил апетит в момента, в който е зърнал вестника.

— Потръпвам само като си представя каква физиономия ще направи Опенхаймер, щом зърне сутрешния вестник — завърши Питър. Вече беше успял да обясни на Бен намеренията си да сключи сделка със стария магнат.

— Не мога да разбера какво толкова се е случило. Това, че сте преуспяващ бизнесмен, не означава, че не можете да бъдете и романтичен герой.

Питър махна с ръка.

— Моля ви, не споменавайте тези думи.

— Кой? Преуспяващ бизнесмен ли? — усмихна се Бен.

— Наистина, доктор Ейнджъл. Нямаме представа какво съм изживял тези дни. Унижение, объркване...

— Приятни мигове — допълни Бен.

Питър тихо каза:

— Трябва да е свързано с мълнията. А може би — с шапката.

— Не смятам, че е от светкавицата. А за шапката трябва да ми обясните. Не съм съвсем наясно...

— Става въпрос за един глупав предразсъдък. Шапката ми отиде на боклука след бурята в Денвър. Носеше ми късмет. Глупаво звучи, нали? Само че от този момент нататък всичко тръгна... с главата надолу.

Бен кимна замислено:

— Да. Бих казал, че е свързано с шапката.

— Наистина ли мислите така?

— Ако ми позволите, ще направя кратък психологически анализ. Шапката ви не е била просто символ на успеха, а на нещо повече. Не съм ли прав?

— В известен смисъл, да. Шапката ме караше да се чувствам по-улегнал, по-сериозен, по-консервативен... Качества, които много ценях. И продължавам да ценя.

— Точно така. И когато шапката ви е отлетяла, с нея е отлетяла и част от вашата сериозност и консервативност, както сам се изразихте. Непосредствено след това на крачка от вас пада гръм. Сега вече стигаме до същността на нещата.

— Така ли? — удиви се Питър.

— Разбира се. Вие сте стигнали до разбирането, че животът е кратък и че сте смъртен, както всички останали, млади момко. Че с нас може да се случи най-лошото точно когато най-малко го очакваме. Какво си казва човек, когато разбере това?

Питър сви вежди.

— Предполагам, всеки си казва, че трябва пълноценно да изживее живота си.

— Точно така.

— Все още не разбирам...

Бен почука с пръст по челото си.

— Става дума за вашето подсъзнание, момчето ми. То ви е казало: „Ела на себе си, Питър. Все работа, работа... Стига с тази сериозност! Трябва малко да се повеселиш. Да действаш, вместо прекалено много да мислиш“.

Питър се засмя на тази теория.

— Извинете, но не мога да повярвам, че съм започнал да провалям бизнеса си и съм се превърнал в атракция за хората само защото е заговорило подсъзнанието ми.

— Да не би да имате по-добро обяснение?

Вместо да отговори, Питър погледна въпросително Бен.

— И... доктор Мърчант ли мисли като вас?

— Страхувам се, че в момента Елизабет има по-сериозни проблеми.

— Какви проблеми? — незабавно попита Питър.

— Вие не сте единственият, чието професионално бъдеще е заложено на карта заради снощното ви превъплъщение като романтичен герой.

Питър дори не обърна внимание на думите „романтичен герой“.

— Но Елизабет беше просто страничен наблюдател! Тя няма нищо общо с това! Беше там само защото се притесняваше за мен. Като лекар.

Бен погледна към чинията на Питър и се засмя. Събеседникът му за втори път губеше апетита си тази сутрин.

— Сигурен съм, че всичко ще се оправи. Просто ще се наложи Елизабет да даде някои обяснения.

Питър рязко се надигна от масата и заяви:

— Отивам в болницата. Трябва да обясня защо Елизабет е на снимката от миналата нощ. Тя е невинна и аз няма да позволя репутацията ѝ да пропадне заради моето подсъзнание или дявол знае какво.

Бен го накара да седне.

— Не става въпрос за нашата болница. В края на краищата тук шефът на Елизабет съм аз и нямам нищо против по една случайност тя да се превърне в романтичната героиня. Смятам, че това може само да ѝ помогне. Ние сме хора, а не машини! Имаме нужда да се смеем и обичаме... Да се забавляваме...

— О, не! Историята сигурно е излязла и в „Ню Йорк Таймс“. Новата ѝ работа, онази клиника...

— Клиниката на Гослин — уточни Бен.

Питър седна.

— Това е ужасно! Аз съм виновен!

— Елизабет ми се обади веднага след разговора си с Дейвид Гослин, бъдещия ѝ шеф. Определил ѝ е среща за понеделник. Тук, в Чикаго. Познавам доктор Гослин. Той е стар негодник, който очаква от целия си персонал да се държи безупречно във всеки един момент.

Питър отново скочи от масата.

— Трябва да направя нещо! Сигурно има възможност...

— Да, има. Идете при нея. — Бен погледна часовника си. — Следобед Елизабет няма служебни ангажименти. Може би ще успеете да стигнете до болницата, преди да...

— Преди да е взела драстични мерки ли? — пребледня Питър.

Бен меко се усмихна.

— Ако наричате „драстична мярка“ това, да бродиш безцелно из апартамента си, обзет от чувство за самосъжаление...

Елизабет преживя ужасна сутрин. Струваше ѝ се, че всички лекари, сестри и дори пациенти са прочели сутрешния вестник и са видели снимката. Знаеше, че повечето са добре настроени към нея, но допускаше, че има и такива, които ще злорадстват, когато видят съдържаната доктор Мърчант, представена в такава светлина. Тя потръпваше всеки път, когато си спомняше за снимката. Тя и Питър приличаха на двама влюбени, притиснали се един към друг в страстна прегръдка. Сякаш отправяха предизвикателство на целия свят. В погледите им се четеше дори пренебрежение.

Едва изчака края на работния ден. Искаше час по-скоро да прибере в апартамента си. Там поне щеше да бъде на сигурно място.

Тя излезе навън и тръгна по улицата. Внезапно пред погледа ѝ се мярна фигурата на Питър.

О, не, изохка Елизабет. На всяка цена трябваше да избегне тази среща. Твърдо беше решила да няма нищо общо с Питър Форчън след днешната статия.

Тя придаде на лицето си разсеяно изражение, рязко се обърна и тръгна обратно. Надяваше се да не я забележи. Уви, нямаше късмет. Още преди стъклената врата на болницата да се затвори зад гърба ѝ, чу Питър да вика името ѝ. Елизабет хвърли бърз поглед през рамото си и го видя да бърза към нея. Обзе я паника.

Затича към асансьора, но щастието отново ѝ изневери. Три възрастни жени тъкмо влизаха вътре. Едната от тях беше в инвалидна количка и Елизабет трябваше да изчака.

Накрая натисна бутона. Вратите плавно започнаха да се затварят. Почти повярва, че е успяла, когато една ръка се протегна и хвана вратите. Те автоматично се отвориха и Питър влетя в асансьора. Той я погледна и се усмихна. Лицето ѝ остана тъжно и замислено.

Жените слязоха на третия етаж. Елизабет понечи да ги последва, но Питър препречи пътя ѝ. Асансьорът отново потегли.

Питър смутено я загледа. Тя нервно започна да върти копчето на самото си. Намеренията ѝ отново се провалиха. Пак го срещна и то — в асансьора!

— Елизабет — тихо каза Питър. В очите ѝ напиряха сълзи. Обзе го желание да я прегърне и успокои, да ѝ каже, че всичко ще се оправи. Че той ще го оправи.

Всъщност, защо не? Какво му пречеше да я вземе в прегръдките си? Беше убеден, че тя го иска толкова силно, колкото и той. Питър натисна с пръст бутона и асансьорът спря. Елизабет вдигна ужасен поглед.

— Луд ли си, Питър?

Той бавно приближи към нея.

— Ние сме човешки същества, Елизабет, а не машини. Имаме нужда да обичаме и да се смеем... — Тя опря гръб на стената. Сърцето ѝ бясно биеше. Питър продължи: — Ние ще им дадем да се разберат, Елизабет. На Опенхаймер, на Гослин... На всички, които ни причиниха толкова страдания.

— Не мога да понеса това, Питър — прошепна Елизабет, останала без дъх. — Не ме бива за такава работа.

— Но вчера беше много добра, Лизи. Преди да бъдем обезпокоени от онзи надут пуяк и лекаря на хотела.

Тя се опита да го заобиколи и да натисне бутона, но Питър я сграбчи в прегръдките си.

— Елизабет, луд съм по теб.

— О, не! Моля те, не казвай това! Не и тук. Умолявам те, Питър!

Питър я притисна още по-плътно към себе си и обсипа лицето ѝ с целувки. Елизабет неволно изстена. Желанието се връщаше в нея пряко волята ѝ.

— Дойдох тук, за да те успокоя, Елизабет — прошепна Питър и топлият му дъх погали ухото ѝ.

— О... Това ли... правиш в момента?

Той пресипнало се засмя и потърси устните ѝ.

— Не зная какво правя.

— Питър, трябва да престанем. Това е болница. Не можем да задържаме асансьора. Има болни хора, спешни случаи...

— Това е асансьорът за посетители. — Зъбите му нежно захапах горната ѝ устна. Усещането накара Елизабет да потръпне. Какво щеше да направи? Тя наистина не можеше да устои. Беше... луда по него.

Ръцете ѝ се обвиха около тялото му. Устните ѝ жадно се впиха в неговите. Телата им се опряха върху таблото с бутоните... и асансьорът потегли, но никой от двамата не забеляза това.

Когато вратите се отвориха, се разнесе ръкопляскане. Питър ѝ Елизабет сепнато се огледаха. Отново бяха привлекли вниманието на хората към себе си.

ОСМА ГЛАВА

Двамата се втурнаха весели и задъхани по улицата. Хората ги гледаха и разбиращо се усмихваха.

— Питър, трябва да сме полудели — възкликна Елизабет.

— Нека да те погледам — спря се Питър, обгърна с длани лицето ѝ и впи поглед в прекрасните ѝ зелени очи. Неговият ангел-спасител!

— Какво ще стане с Опенхаймер? — опита се да протестира тя.

— Трябва да е видял статията. И онази ужасна снимка...

Питър я отдели леко от себе си.

— Навярно доста се е разстроил. Но каквото и да е, нищо не може да се направи. Поне в близките няколко дни.

— А когато Опенхаймер се върне? Какво ще му кажеш?

Питър се засмя:

— Не знам. — Лицето му придоби объркано изражение. — Рядко казвам тези думи. Обикновено съм наясно с всичко. Винаги всичко знам.

— А сега? — усмихна се Елизабет. — Какво е усещането, когато казваш „Не знам“?

— Наистина не знам — засмя се той.

— Не вярвам да помогне, ако се опитам да преразбера Опенхаймер с ново състояние на умопомрачение.

— И аз така мисля. Не се притеснявай за мен, Елизабет. Все ще измисля нещо, когато му дойде времето. — Лицето му стана сериозно. — Далеч повече ме притеснява предстоящата ти среща с Гослин. Как смяташ да обясниш появата си на първа страница в националния печат?

— Как разбра за Гослин? — подозрително го погледна тя.

— Бен ми каза.

— Бен ли? Говорил си с Бен тази сутрин?

— Срегнахме се случайно в един магазин за мъжко облекло. Бях отишъл там да си купя... Да се помотая малко. Също и Бен. Сблъскахме се пред един щанд.

— Наистина голяма случайност — саркастично подхвърли Елизабет.

Питър любопитно я погледна.

— Да не искаш да кажеш, че Бен ме е проследил?

— Доколкото го познавам, точно това е направил. По всяка вероятност се е втурнал към хотела ти в минутата, когато съм му предала разговора ни с Гослин.

— Старият дявол! — възкликна Питър и усмихнато додаде: — Не знаая как ще му се отблагодаря.

— Какво точно ти каза? — Трябваше да има нещо. Иначе Питър нямаше да бъде в такова приповдигнато настроение пред лицето на професионалния си провал.

Той отново я взе в силните си ръце и я притисна здраво към себе си, без да го е грижа за минаващите хора.

— Той смята, че причината за странното ми поведение се крие в моето подсъзнание. А аз бих казал, че е в сърцето ми. То е това, което всяка сутрин, от няколко дни насам, ми повтаря: „Изживей пълноценно всеки миг от живота си!“. — Питър преглътна. — Животът ми беше сив и безрадостен, преди да те срещна, Елизабет!

— О, Питър! — Усмивката му беше толкова нежна, искрена и трогателна! Елизабет пропъди грижите и тревогите си. Някъде дълбоко в съзнанието ѝ се прокрадваха думите на Питър: „По-добре в устата на лъва, отколкото пред брачния олтар“.

Тя се усмихна. Питър ѝ носеше сигурност. Той ненавиждаше женитбата. Елизабет — също. Във връзката им нямаше никакви рискове. Двамата отдаваха всичките си сили и време на работата си. Нямаше да рискуват кариерата си, за да чуят как сватбените камбани бият в тяхна чест.

— Нека се повеселим, Елизабет! — извика Питър. — Какво ще кажеш да отидем в някой увеселителен парк?

— В увеселителен парк ли? — повтори невярващо тя.

— В парка край хотела ми има страхотна въртележка! И денят е толкова хубав! Знаеш ли, Елизабет, през целия си живот не съм се качвал на увеселително влакче.

— И сега ти се ще да го направиш?

— Да! Може би ти изглеждам малко луд, но искам следващите няколко дни да живея наистина за момента. Заедно с теб. — Питър

спря и нетърпеливо я погледна. Внезапно изпита страх, че Елизабет ще откаже.

Тя бавно поклати глава.

— Ще ти издам една тайна, Питър. Аз също никога не съм се качвала на увеселително влакче. Опитвала съм се да си внуша, че не съм човек, който се отдава на безсмислени занимания, но всъщност истината е, че се страхувам да не изгубя контрол. И да не ми хареса прекалено много...

— И сега ли те е страх? — меко попита той.

Тя притисна длан към бузата му и промълви:

— Не, Питър. Вече не се страхувам. Не ме питай защо. Не мога да ти отговоря, защото не знам.

Двамата се засмяха. Питър обхвана кръста ѝ с ръка и махна на едно такси. После се наведе към нея и прошепна:

— Надявам се да не се окаже същото такси, което наех онази вечер.

Елизабет се изкикоти и влезе в колата. Шофьорът, млада жена, ги попита накъде да кара.

— Към най-близкия увеселителен парк — тържествено заяви Питър.

Жената хвърли бърз поглед към двойката на задната седалка. Не бяха много подходящо облечени, ако наистина се канеха да се отдадат на подобен вид развлечения.

— Първо спрете в някой универсален магазин — каза Питър и смигна на Елизабет.

Не след дълго колата спря.

— Да ви изчакам ли? — попита шофьорът.

— Да — отвърна Питър. — Просто ще си сменям дрехите с нещо по-непретенциозно.

Петнадесет минути по-късно те излязоха от магазина. Изглеждаха съвсем различно. Елизабет беше обува в три четвърти ластичен клин на червени кафяви и жълти цветя. Ярकोжълтата памучна фланелка чудесно подхождаше на клина и на широката червена жилетка, наметната на раменете ѝ. По настояване на Питър беше взела и една спортна шапка с козирка, която допълваше облеклото ѝ.

За себе си Питър беше купил блуза на сини и бели райета и бели джинси до коленете. Върху блузата беше навлякъл тревистозелена

спортна риза. На врата му се вееше каубойска кърпа, а на главата му се мъдреше зеленикава бейзболна шапка. Двамата бяха обути в чисто нови маратонки и къси чорапи.

Шофьорката на таксито се усмихна широко, когато двойката приближи.

— За малко да не ви позная — призна тя.

Питър бръкна в една найлонова торба. Извади от там трета спортна шапка и я нахлупи на главата на изненаданата жена.

— Чудесно! — възкликна той.

— Наистина много ви отива — кимна Елизабет.

Двамата се качиха в таксито и потеглиха към увеселителния парк.

Елизабет ентусиазирано извика.

— Първа спирка — увеселителното влакче!

Шофьорката сви рамене.

— Не си падам по такива работи.

— Ние пък сме луди по увеселителни влакчета, нали, Пийт?

— Луди е най-точната дума, Елизабет — съгласи се Питър усмивка.

Те стигнаха до увеселителния парк само за да научат, че съоръженията работят само в почивните дни. Викове на недоволство огласиха таксито. В очите на Елизабет се появиха сълзи. Питър изглеждаше смазан от разочарование. Дори Рита, таксиметровата шофьорка, изпита съжаление към двамата.

— Винаги можете да дойдете отново — опита се да ги успокои тя. Но Питър и Елизабет знаеха, че няма да бъде същото. Те искаха да бъдат луди, импулсивни, спонтанни. Да живеят за мига... Внезапно Питър отвори вратата и измъкна Елизабет навън.

— Когато човек силно желае нещо, то винаги се сбъдва! — заяви той.

— Но вратата е заключена — отбеляза Елизабет.

— Видях няколко работници вътре...

Рита показва глава през прозореца на колата и извика:

— Предупреждавам те, че трябва да имаш цяла бала с пари ако искаш да отворят парка само за теб.

— Всичко, което искаме, е да направим една обиколка с влакчето — каза Питър поверително.

Елизабет не беше толкова уверена като него, но изглежда готова да се включи в играта.

Когато двамата се отправиха към вратата, Рита натисна клаксона. Искаше да им помогне, като привлече вниманието на работниците. Дори когато видя как един млад мъж се насочи към портата, тя не загаси двигателя. Смяташе да откара симпатичната двойка обратно, ако не успеят да постигнат своето. И щеше да го направи изцяло за своя сметка.

— Не виждате ли табелата? Затворено е — извика работникът и избърса мръсните си ръце.

— Искам само да разбера колко вземате за една обиколка с влакчето? — учтиво попита Питър.

— Затворено е — нетърпеливо повтори мъжът.

Питър извади двайсет доларова банкнота от джоба си.

— Искам да кажа, когато е отворено — настоя той.

Младият мъж заби поглед в банкнотата. Питър я промуши през решетката и работникът я грабна.

— Работим с билети — отзивчиво обясни той.

— Колко билети са необходими за влакчето? — запита спокойно Питър.

— Имаме две влакчета — лаконично каза работникът. — Едното е по-голямо. Всъщност, то е най-голямото увеселително влакче от тази страна на езерото Мичиган.

— Точно то ни интересува — кимна доволно Питър. — Колко билета са необходими на човек за една обиколка с него?

— Два.

Питър го погледна.

— Предполагам, че дори когато паркът е затворен пускате машините, за да проверите дали са в изправност.

— Да.

— Това се отнася и за голямото увеселително влакче, нали?

Работникът подозрително отвърна:

— Никога не изпробваме машините, когато на тях се возят клиенти. Особено пък когато паркът е затворен.

— Дори ако клиентите предлагат да ви платят десеторно ли? — безцеремонно подхвърли Питър.

Работникът се оживи.

— Да не искате да кажете, че ще ми платите двајсет билета вместо два?

— Клиентите са двама — обади се Елизабет развеселена.

— Значи стават четирийсет билета? По долар за всеки?

— Всъщност, си мислех за двеста билета — хитро отвърна Питър.

Елизабет се смая.

— Питър, не можеш да дадеш двеста долара за една обиколка с влакчето!

Той чаровно се усмихна:

— Може и за няколко обиколки. Ако, след като веднъж сме се претрашили, се окаже, че много ни е харесало...

— Вярно! — светнаха зелените очи на Елизабет.

Работникът нервно се огледа наоколо и подхвърли:

— Знаете ли, мога да си загубя работата...

— В никакъв случай не бихме искали това да се случи — чувствено каза Питър.

Работникът се поколеба.

— Работата е там, че в момента шефът го няма. Тук сме само аз и още няколко мои колеги. Разбира се...

Питър отсече:

— Те също ще поемат риск. Ще вземем достатъчно билети, да бъдат всички щастливи и доволни. Четиристотин билета?

Елизабет си помисли, че Питър постъпва ексцентрично. Знаеше, че е много богат, но... Тя никога не беше допускала, че може да се държи така, но сега през тялото ѝ премина тръпка на удоволствие.

В следващия миг вратите се отвориха. Питър се обърна и весело махна на Рита за довиждане. Елизабет се засмя и също замахна.

— Добре ли си, Питър? — От мъжката съблекалня се разнесе приглушен стон. Елизабет не успя да разбере дали отговорът „да“ или „не“. Минута по-късно Питър се появи.

— Мисля, че е от последната обиколка. — Той едва изрече последната дума и се втурна обратно към банята.

Елизабет нервно се огледа наоколо и с неудобство влезе след него. Тя пусна чешмата, намокри няколко парчета тоалетна хартия и ги сложи на челото му като компрес.

— О, Елизабет, толкова е облекчаващо... Забавлявах се чудесно, до последната обиколка, когато...

— Не споменавай за това, Питър — посъветва го тя.

— Развалих ти удоволствието — мрачно каза той.

— Не, Пийт! Беше чудесно! Хареса ми. Чувствах се дива, свободна, защитена... Беше ободряващо. Докато не ти прилоша, разбира се. Добре, че и ти успя да се повеселиш.

— Вярно е. Наистина беше... ободряващо. — Питър се почувства по-добре и махна компреса от челото си. — Не съжаляваш ли, че не продължихме?

Елизабет го погледна с блеснали очи. По устните ѝ заигра палава усмивка.

— Сетих се за нещо по-добро, Пийт. Нещо, което е още по-ободряващо. И много по-успокояващо.

Питър закачливо ѝ намигна.

— Знаеш какво си мисля, нали, Лизи?! Тези четиристотин долара са най-разумно похарчените пари през целия ми живот.

Решиха да отидат в хотела, защото беше по-близо до увеселителния парк. Двамата пресякоха фойето ръка за ръка, смеещи се като деца, намислили някаква пакост. Нямаха търпение да се усамотят.

Този път Питър беше сигурен, че никой нямаше да ги прекъсне. Елизабет щеше да бъде негова. Щяха да го направят бавно, спокойно и съвършено...

Дори когато отваряше вратата той продължи да я целува. Елизабет пхна ръка под ризата му и нежно загали гърдите му. Бейзболната ѝ шапка се търкулна на пода и гъстите червеникави къдрици се пръснаха по раменете ѝ. Пръстите на Питър проследиха очертанията на тялото ѝ. Двамата едва сдържаха желанието си.

И тогава чуха глас. Или по-скоро — изръмжаване. Питър и Елизабет стреснато подскочиха и се обърнаха към канапето, откъдето долетя звука.

— Тру! — възкликна Питър. Беше изумен.

Труман Форчън се надигна и се отправи към двойката. Елизабет нервно приглади разрошените си коси и придърпа блузката си надолу.

— Май се получи малко неудобно — започна Тру. Изпитваше едновременно неудобство и любопитство. Никога не беше виждал Питър да прегръща така някоя жена. Но и тази червенокоска си я биваше!

— Какво правиш тук, Тру?

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че съм дошъл да ти помогна?

Елизабет запристъпя към вратата.

— Аз... мисля, че... Веднага си тръгвам.

— Не, не! — извикаха двамата братя в един глас. После Тру добави:

— Ако някой трябва да си тръгне, това съм аз. Но нека преди това се запознаем. Аз съм Тру Форчън, засрадения по-малък брат на Питър. А вие сигурно сте Елизабет Мърчант. — Тру протегна ръка.

Елизабет пое ръката му и бързо се обърна към вратата.

— Аз... наистина трябва да тръгвам — промълви тя, погледна отчаяно към Питър и излезе.

— Сигурно си много доволен — язвително подхвърли Питър на брат си.

Тру не му обърна внимание. Беше удивен от облеклото на Пийт. Никога, дори когато почиваше, Питър не изневеряваше на консервативния си стил на обличане.

— Какво ти става, Пийт?

Все още под силното влияние на раздразнението, Питър изстреля, без да се замисли:

— Луд съм по нея!

— Но, Пийт, това наистина е лудост. Та ти я познаваш едва от три-четири дни! Тази мълния трябва да е замъглила разсъдъка ти.

— Разсъдъкът ми си е съвсем наред. А дори и нещо да му има, на мен ми е много добре. Прекарах страхотен ден, Тру. Дватамата с Елизабет се возихме на увеселително влакче.

— На увеселително влакче ли? Защо? — Тру беше поразен.

— Защото никога преди не сме го правили. Защото беше лекомислено, глупаво и абсурдно. Никога ли не си правил нещо,

просто заради това, че ти се е искало?

Въпросът беше риторичен. Питър знаеше, че Тру често действаше под влияние на импулсивността си.

Труман се почувства задължен да отговори:

— Аз съм си аз, а ти си си ти, Пийт. Ти не се возиш на увеселителни влакчета.

— Вече се возя... Или поне се возих.

— А мога ли да те попитам какво стана със сделката с Опенхаймер? Или не ти остана време да помислиш за това, докато се забавляваше по влакчетата с твоята червенокоса хубавица?

Питър не отговори. През целия следобед не беше се сетил нито веднъж за Опенхаймер.

— Не се ли е обаждал? — попита Тру.

— По всяка вероятност е видял статията и сега му трябва малко време, за да дойде на себе си.

— И да започне преговори с нашите конкуренти. Пийт, та сделката беше почти сключена!

— Ще му обясня всичко, Тру.

Тру изглеждаше разколебан.

— Виж, може би ще е добре да се върнеш в Денвър и да влезеш в болница. Става въпрос за твоето... състояние.

— Какво? — избухна Питър.

— Чуй ме за момент. Не смятам, че трябва да бъдеш под наблюдение. — Всъщност, Тру не беше съвсем сигурен в това. — По този начин ще можем да използваме твоето „състояние“ като причина... Знаеш какво искам да ти кажа, Пийт. Аз ще остана тук и ще обясня на Опенхаймер. Дано да успея да измъкна всички ни от тази каша.

— Никога никой не ме е измъквал от каквато и да е каша, Тру. Не съм се променил чак толкова много. Няма да се върна в Денвър, докато не получа подписа на Опенхаймер.

— А какво ще кажеш за любовницата си? — весело подхвърли Тру.

— Тя не ми е любовница — процеди Питър през стиснатите си устни.

— Пийт, веднъж вече си минал по този път.

— Това не е „път“, а заобикаляне. И за двамата. Елизабет ще започне работа на престижно място в Ню Йорк, веднага след като обясни на шефовете си за онази нейна злополучна поява във вестниците...

— Снимката е по-красноречива от всякакви думи, Пийт.

— Не бях на себе си. Тя просто се опитваше да ме предпази от нов припадък. Снимките могат и да лъжат, Тру. Точно това ще обясня на Опенхаймер. А ако се наложи — и на Гослин.

— Кой е Гослин?

— Новият шеф на Елизабет. Най-малкото, което мога да направя, е да се застъпя за нея. Така, както тя ме спаси от Опенхаймер. И то на няколко пъти.

— Бих искал да науча повече за това.

— Може би някой ден ще ти разкажа. Но сега искам веднага да позвъниш до летището и да си запазиш място за обратния полет до Денвър. Трябва да ме оставиш да си гледам работата, Тру. Все още аз ръководя шоуто.

Тру се засмя.

— Така е добре. Вече приличаш на стария Пийт. Бях почнал да се тревожа.

— Елизабет! Какво правиш тук? — Бен Ейнджъл беше изненадан не само от неочакваната ѝ поява, но и от външния ѝ вид. Никога не беше виждал Елизабет облечена в къс ластичен клин на цветни мотиви, с дълбоко деколтирана тениска и с разпуснати по този начин коси.

— Може ли да поговорим, Бен? — Гласът ѝ прозвуча отчаяно.

Бей кимна и я пусна да влезе.

— Яла ли си?

— Само захарен памук. Сигурно от него повърна Питър, когато се качихме на влачето... На мен нищо ми нямаше и бих могла да го правя отново и отново, но Пийт не беше във форма. Не, че беше зле. Дори се почувства по-добре... Докато не стигнахме до апартамента му... — Тя спря и безпомощно го погледна.

Бен се засмя.

— Ако искаш да ми разкажеш какво се е случило, по-добре почни отначало и карай подред. Аз съм възрастен човек, Елизабет. Много неща са минали през главата ми и почти нищо не е в състояние да ме накара да се изчервя.

— О, Бен! Брат му беше там! Чакаше Пийт. Без съмнение, за да го предпази от ново нещастие. — Елизабет тъжно се усмихна. — Предполагам, че точно това и направи.

— Разбирам — с облекчение каза Бен.

— Не разбирам какво става с мен! Репутацията ми е заложена на карта, а аз се возя на увеселителни влакчета и правя — или за малко не направих — неща, за които със сигурност щях да съжалявам след това.

— Може би нямаше да съжаляваш — подхвърли внимателно Бен.

— Зная. Мислих и за това. Но не съм сигурна, че нямаше да стане по-лошо — промълви тя.

— Елизабет, какво искаш?

Тя поклати глава.

— Не знам.

Бен не разбра защо отговорът ѝ внезапно я накара да се усмихне.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Питър отново облече деловия си костюм. Беше се оставил Тру да го уговори да се качат в бара на последния етаж на хотела, за да пийнат по нещо. Помещението беше почти пълно.

— Ето тук — посочи Тру една маса за двама. Питър кимна и тръгна след брат си, макар да не беше в добро настроение. Отстъпи пред настояванията на Тру само защото смяташе да му покаже, че не е побъркан.

Ха! Тру все още не беше убеден, че Питър е напълно в ред.

— Ще премине, Пийт. Повярвай ми.

Питър злъчно се усмихна. Тру, разбира се, намекваше за Елизабет Мърчант.

— Сигурен съм, че ако не беше сделката с Опенхаймер, нямаше да имаш нищо против „състоянието“ ми да си остане непроменено.

— Не се надявам да получа пари и от твоя дял, Пийт. Това, което имам, ми е предостатъчно.

— Няма за какво да се притесняваш, Тру. Увлечението все още не значи женитба. Това... с Елизабет...

— Да, знам. Това е „заобикаляне“. Също така знам, че преди известно време лично аз те посъветвах да се отпуснеш и да се поразсееш. Само запомни, Пийт, че подобни „заобикаляния“ могат да продължат по-дълго, отколкото си възнамерявал в началото и могат да те накарат да загубиш ориентация.

Сервитьорката пристигна и Тру си поръча водка. Жената се обърна към Питър, който разсеяно гледаше през прозореца.

— А вие?

— Моля? — Питър се обърна и едва сдържа вика си. Сервитьорката беше хубава и червенокоса. Той за момент помисли, че вижда пред себе си Елизабет. Тру внимателно го наблюдаваше.

— Същото като неговото — промърмори Питър. Сервитьорката се усмихна и се оттегли. Питър я проследи с поглед.

Тру се захили.

— Не изглежда зле това момиче. — Питър объркано кимна Тру развеселено продължи. — Наистина трябва да си претърпял обръщане на триста и шейсет градуса, големи братко. Не беше много отдавна времето, когато цял рояк хубавици можеха да минат край теб, без въобще да им обърнеш внимание.

— Не давам пет пари за твоите хубавици, Тру. Нека да променим темата. Наистина си мисля, че трябва да има някакво медицинско обяснение на моите... необясними действия през последните дни. Добре, че вече се чувствам съвсем добре. Пак съм аз.

— Значи смяташ, че можеш да оправиш нещата с Опенхаймер така ли?

— Да — уверено каза Питър. — И няма да се наложи да ме вкарвате в лудница заради това.

— Добре де, добре. Беше само идея.

Сервитьорката се появи с двете напитки и усмихнато попита:

— Ще поръчате ли още нещо?

Пийт прикова поглед в устните ѝ. Та това беше Елизабет! Лиз със съблазнителните устни. Тя му се усмихваше...

Докато Тру обясняваше на сервитьорката, че засега са приключили с поръчките, Питър долови няколко думи от разговора между двойката на съседната маса. Мъжът попита:

— Ще си поръчаш ли нещо? Може би един сандвич?

А един плътен женски глас отвърна:

— Не знам.

Питър рязко се обърна. Ръката му бутна чашата и водката се разля. Но Пийт не забеляза. Жената, която току-що се беше обадила, също приличаше на Елизабет.

— Пийт? Добре ли си? — разтревожено извика Тру, хвана брат си за раменете и силно го разтърси. — Пийт? Какво ти е? Да не би да изпадаш отново в... някое от твоите състояния? Да извикам ли лекар?

Питър бавно се извърна. На лицето му грееше широка лъчезарна усмивка.

— Точно така. Това трябва да се направи. Да се извика лекар.

Питър скочи от мястото си и без повече обяснения се втурна навън.

Елизабет се върна у дома уверена, че е успяла да преодолее чувствата и тревогите си. Отново беше поела по утъпкания коловоз на живота.

Тя изгаси осветлението в дневната и се отправи към спалнята. Когато зърна отражението си в огледалото, не можеше да повярва на очите си.

— Какви дрехи! — отвратено промълви тя, но не отмести поглед от огледалото. Дори пристъпи още по-близо. Първото ѝ неприятно впечатление започна да се променя. Елизабет се усмихна. Изглеждаше някак... мила. Даже дръзка. И стилна. Тя разкопча широката жилетка и я остави да се смъкне на пода. Остана по яркочълтата разгърдена тениска и по клина във весели цветове. Елизабет с изненада установи, че има прекрасно тяло. Чудесни извивки, закръглени гърди, тънка талия, стройни крака...

Тя въздъхна и се опита да пригладни разрошената си коса. Неуспешно. Косата отказваше да ѝ се подчини. Също както и сърцето ѝ.

— Вижте, доктор Гослин. Това беше един пациент... Един твърде необичаен пациент... — Тя се опита да затъкне немирнен кичур коса зад ухото си. — Ударен от гръм. Намирал се е съвсем близо до мястото, където е паднала мълнията.

Елизабет смръщи вежди. Сигурно е заради това облекло, каза си тя. Как можеше да мисли като психиатър, когато приличаше на лекомислена тийнейджърка. Трябваше да махне тези дрехи, да си вземе душ и да пропъди от главата си всякакви еротични мисли.

По дяволите! Като че ли можеше да спре да мисли за Питър дори за секунда! Беше толкова привлекателен в тези къси джинси и зеленикава спортна риза...

Под душа беше още по-зле. Сега вече не си представяше Питър в небрежния му екип. Представяше си го гол. Под душа, с нея. Сякаш отново усещаше как пръстите му се плъзват по тялото ѝ. Почти чувстваше топлия му дъх и чуваше нежните слова, които я подлудяваха. Сапунът се изплъзна от ръката ѝ и падна на плочките.

Елизабет с укор си каза, че горещият душ не е най-подходящото нещо за човек в нейното душевно състояние. Тя посегна към кърпата.

В този миг откъм входната врата се разнесе настоятелен звън. Елизабет не се изненада. Беше сигурна, че е той.

Тя бързо уви хавлията около тялото си и тръгна към вратата. За момент се спря пред шпионката, за да се увери, че интуицията ѝ не я е подвела и отвори. Кърпата се свлече в краката ѝ.

Питър застина на прага. Беше очаквал всичко друго, но не и да я завари гола.

— Лизи... — промълви той.

— О, Пийт!

Един съсед отвори вратата си с намерение да излезе, но при вида на голата жена отсреща бързо отстъпи назад. Питър бързо прикри Елизабет с тялото си и затвори вратата, преди съседът да е надникнал отново.

— О, Пийт! — отново възкликна Елизабет, свали сакото му и се зае с вратовръзката. — Опитвах се да те забравя.

— Накъдето и да погледнех, виждах само теб. — Той се отдръпна, за да се наслади на голото ѝ тяло.

— Какво виждаш, Пийт? — попита тя, обзета от възбуда и нетърпение.

— Съвършенството. Самото съвършенство.

— Сега е мой ред — каза Елизабет с дързост, на каквата не предполагаше, че е способна. Тя започна бавно да смъква дрехите от гърба му и да ги хвърля в безпорядък из стаята. Когато останаха само шортите, тя спря и настойчиво го погледна в очите.

— Брат ти няма да дойде да те търси тук, нали?

— Ще барикадираме вратата, ако се опита. Сега времето е само наше, Лизи.

Усмивката ѝ беше искряща и предизвикателна. Тя смъкна и последната част от облеклото му и се отдалечи на няколко стъпки, за да огледа Питър по-добре. За нейна голяма изненада, Питър направи грациозен пирует.

— Сестрите бяха прави, Пийт. Страхотен си.

— Нали? На колко ме оценяваш?

Елизабет отново се засмя и му махна да я последва. После се запъти към спалнята. Питър спря само за миг, за да вземе от джоба на сакото си няколко тънки пакетчета. Пътном се беше отбил в една аптека. Не беше дошъл неподготвен.

Всичко, което Елизабет чувстваше, беше нарастващо нетърпение. Тя усещаше Питър върху себе си, търсеше устните му и го целуваше ненаситно. Той страстно отвърщаше на целувките ѝ.

Ръцете му бавно проучваха тялото ѝ. Искаше му се да я погали навсякъде. Елизабет следваше движенията му. Пръстите ѝ докосваха гърба на Питър и се спускаха между бедрата му.

Той тръпнеше от удоволствие и с нарастваща страст я целуваше.

— О, Пийт! Искам те! — извика тя. — Не знам какво да правя.

— Аз ще ти помогна, Лизи — прошепна Питър. Устата му беше пресъхнала, устните и езикът му жадно попиваха капчиците пот по кожата ѝ. И тогава, когато Елизабет вече си мислеше, че няма да издържи нито миг повече, той бавно и уверено проникна в нея.

— О, да... Пийт! Да! — задъхваше се тя. Тялото ѝ се изви и се сля с неговото. Движенията им станаха по-бързи и ритмични. Елизабет изпита страх да не би Питър да спре или просто да се превърне в пара и да изчезне. Беше забравила колко прекрасен може да бъде този интимен акт на сливане. По-точно, никога не го беше изпитвала истински.

Думите на Питър сякаш отразяваха собствените ѝ мисли.

— Лизи, никога не съм изпитвал нещо подобно. С никоя... Само с теб. Само... с теб...

Триумфът и възторгът ги завладяха напълно и двамата се понесоха в бурния вихър на удоволствието.

Елизабет изпитваше невероятна лекота. Беше дала и получила толкова много наслада! Тя отвори очи и погледна омагьосана Питър.

Той погали лицето ѝ, влажната ѝ коса, шията ѝ. Никога не беше се любил така. Това, което се беше случило, не беше просто обикновено задоволяване на физиологични потребности, а нещо по-могъщо, по-възвишено. Сякаш той и Елизабет бяха две части на едно идеално и неповторимо цяло.

— Права ли бях, Пийт? — наруши дългото блажено мълчание Елизабет.

— За какво? — попита той и отслаби прегръдката си. Дланта му погали копирената ѝ кожа.

— Че това е по-вълнуващо дори от влакчето в увеселителния парк — усмихна се тя.

— Определено. — Питър я целуна и плъзна ръце по гърдите ѝ. — Абсолютно!

Дланите му се спуснаха към корема ѝ и устните му ги последваха. Елизабет почувства как нова вълна от страст я залива. Тялото ѝ потръпна в отговор. Беше изумена, че толкова скоро може да го поиска отново.

— Още! — неволно извика тя.

И Питър беше щастлив да задоволи желанието ѝ.

— Пийт, чувствам се така, сякаш... ми е за първи път. Не звучи ли глупаво от устата на разведена жена? — Елизабет се притисна към него.

— Разведена? — Питър отчетливо произнесе думата. Не знаеше да вярва ли на ушите си.

— От доста отдавна.

— Била си... омъжена?

— Да, бях омъжена. Как иначе щях да се разведа? — подразни го тя. — За кратко. Говоря за женитбата. Разводът ми ще трае вечно. — Не съм ли споменавала досега?

— Не, не си. — Той се поколеба. — Не че е трябвало да ми го кажеш...

Тя сложи пръст на устните му.

— Казваше се Алън. Карахме си стажа заедно. Бракът ни трая едва шест месеца. Отношенията ни бяха вечно обтегнати. И двамата искахме да сме номер едно. В края на краищата Алън май се оказа по-умен от мен — смени ме за една малка симпатична сестра от рецепцията, чиято единствена амбиция беше да се омъжи за лекар. — Елизабет нежно целуна Питър. — Той ми направи голяма услуга. Бракът ми с него беше огромна грешка. Никога няма да допусна тази грешка да се повтори, така че можеш да бъдеш спокоен.

— Какво искаш да кажеш?

— Зная всичко за тонтината, Пийт.

— Така ли?

— Бен ми показва една статия за четиримата братя Форчън. Споменаваше се нещо и в онази статия, със снимката.

Питър се намръщи.

— Не знам. Дори не прочетох историята. Снимката беше напълно достатъчна.

— Това... притеснява ли те? Имам предвид тонтината.

— Да ме притеснява? Точно обратното, успокоява ме. Аз никога няма да се омъжа отново, Пийт.

Тя видя облекчението, което се изписа върху лицето му и неочаквано се подразни. Нима искаше и той да постъпи като женения си брат, да се откаже от всичко в името на любовта?

— Коя е причината за пропадането на брат ти? На този, който се е оженил.

— Адам ли? — засмя се Питър. — Мога да ти отговоря с две думи. Джесика Форчън.

— Баба ти?

— Тя беше мозъкът на интригата. Начерта целия план, а после привлече нас тримата да ѝ помагаме в осъществяването му.

— Не бяха ли достатъчно големи дяловете ви? — възрази Елизабет.

— Не беше това. Единствено Джесика вярваше, че нейната хитрина ще доведе до женитба. Братята ми и аз бяхме убедени, че Адам никога няма да се предаде. Всичко беше като на шега — да докажем на баба, че греши. Само че... тя се оказа права.

— Тя е знаела, че са създадени един за друг?

— Баба твърди, че има шесто чувство за сърдечните работи. Мисля, че в случая с Адам просто извади късмет. Освен това твърдо възнамеряваше да се сдобие най-малко с един правнук.

— Дали ще се задоволи само с един?

— Правнук ли?

— Внук — уточни Елизабет.

— Разбирам какво имаш предвид. Мисля, че ще бъде доволна да ни види всички до един бедни, но щастливо задомени. Тя вярва, че с подходяща жена до себе си всеки от нас може да се изяви блестящо на професионалното поприще.

— Това важи ли и за Адам?

— Той и Ева създадоха посредническа фирма, но кой знае?

— В статията, която Бен ми даде, се казваше, че баща ти е имал четири неуспешни брака. Кое е карало баба ти да вярва, че внуците ѝ ще се справят по-добре?

— Тя е убедена, че може да предскаже дали един брак ще бъде щастлив, или не. В интерес на истината, баба ми не одобряваше нито една от съпругите на баща ми. Включително и майка ми. — Питър внезапно спря.

— Какво има? Да не би да е нещо, свързано с майка ти?

Той объркано я погледна.

— Просто си мислех, че всичко може да е заради гените...

— Гените на майка ти? — попита Елизабет.

Питър се усмихна.

— Майка ми беше... непредсказуема. Доста непредсказуема. Дежурната тема за разговор в семейството беше колко не приличам на нея. Тя беше цигуларка в денвърската филхармония. След кратката си женитба с баща ми реши, че е получила просветление и се оттегли в манастир. — Очите на Елизабет се разшириха от изненада. Питър продължи. — Всъщност, тя не остана там за дълго. Появи се онзи градинар...

— В манастира? — Елизабет беше шокирана.

— Дватама нямаха никакви плътски отношения, докато майка ми не напусна манастира. Спомням си деня, в който получих една прекрасна цветна картичка от Мексико...

— От Мексико?!

— Градинарят беше мексиканец. Той я отведе в неговото село. Планираха голяма сватба, но предполагам, майка ми в последния момент е решила, че не ѝ приляга много да бъде „сеньора“.

Елизабет изглеждаше напълно погълната от историята.

— И какво стана по-нататък?

— Отиде в Швейцария. След развода с баща ми получи доста добра сума, вложена в една швейцарска банка. Отново се хвана с цигулката. И с един изпълнител на тиролски песни.

Елизабет беше сигурна, че Питър се шегува.

— О, хайде, Пийт!

— Не, не. Наистина е вярно. Беше много добър певец. Веднъж майка ми ми изпрати запис.

— Бил е добър? Какво се е случило с него?

В погледа на Питър се появи съжаление.

— Той много обичаше да се разхожда из планините с раница на гръб и да си пее...

— Ти ме дразниш. — Елизабет сви юмрук и закачливо го тупна в гърдите.

Питър я повали по гръб и я притисна здраво към леглото. После фалшиво извиси глас в тиролски трели. Елизабет избухна в смях.

— Едно е сигурно. Не си се метнал на онзи певец.

— Но може би съм се метнал на майка си. — Изражението му стана сериозно. — Какво мислите по този въпрос, докторе?

Тя преценяващо го погледна.

— Може да си наследил нейната непредсказуемост, но със сигурност ти липсва непостоянството ѝ.

Питър се поколеба.

— Веднъж вече бях женен, Елизабет.

— В статията не се споменавахе нищо за... съпруга. Казваш се, че всички сте ергени.

— В известен смисъл е така.

— Но теб щяха да те упоменат като „разведения брат“. Ние не бяхме разведени.

Елизабет опря гръб в таблетката на леглото и прикри голите си гърди със завивката.

— Тя... починала ли е?

— Не, все още е жива и здрава. Бяхме заедно едва няколко седмици. Семейният адвокат и баща ми дискретно ме освободиха, като анулираха брака ни. Бях твърде млад. Току-що бях постъпил в „Харвард“. Влюбих се в нея и тя ми предложи женитба. Казах „да“. След няколко дни осъзнах грешката си.

— Разбирам — промълви Елизабет.

— Лидия беше свободна, без задръжки... Тя не беше подходяща за мен, нито аз — за нея.

— Така ли мислеше и баба ти? — В гласа на Елизабет се прокрадна острота. Тя вдигна поглед към него. Питър се усмихваше.

— Тя беше най-големия противник на тази връзка. Знаеше, че не означавам за Лидия нищо повече от развлечения и голяма тлъста сметка в банката. Както се и оказа...

— Какво означавахе тя за теб? — Елизабет разсеяно започна да мачка края на одеялото.

— Кратко увлечение — отвърна Питър меко. Досещаше се какъв ще бъде следващият въпрос и се надяваше Елизабет да не го зададе.

Но тя го зададе.

— А какво означавам аз за теб, Пийт?

Очите им се срещнаха.

— Не знам — промълви той и направи неуспешен опит да се усмихне. От очите на Елизабет рукунаха сълзи. Питър почувства огромната ѝ болка и я притегли към себе си.

— Не е вярно, Елизабет. Зная какво означавах за мен. Обичам те. Наистина те обичам, Елизабет!

Той зарови лице в косите ѝ. Елизабет заплака по-силно.

Беше доволна, че Питър не прекара нощта при нея. След обяснението му в любов и нейните сълзи настъпи непоносимо мълчание. Елизабет беше сигурна, че Питър едновременно очаква и се страхува от нейното признание. Но тя нищо не каза. Не беше в състояние да го каже. Отговорът сякаш заседна в гърлото ѝ.

Това нямаше нищо общо с чувствата ѝ. Елизабет знаеше, че е влюбена в Питър. Беше го разбрала още в онази нощ, когато го откри да танцува с развята нощница на дансинга в детското отделение. Но ѝ се струваше някак страшно да му го каже. „Обичам те.“ „Ти ме обичаш.“ Дотук добре. Но по-нататък?

Ако нещата продължаваха така, тя щеше напълно да изгуби контрол над себе си и... С нея щеше да бъде свършено.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Дано не сте си помислили, че е нахално от моя страна да ви поканя на обяд, докторе — каза с престорена свенливост Джесика. Беше положила доста усилия да изглежда добре и то специално заради Бенджамин Ейнджъл.

— Първо, можете да ме наричате Бен. И второ, поласкан съм от вашата покана. Трябва да ви призная, че тъкмо набирах кураж да ви се обадя за същото нещо. Но вие изпреварихте.

— Събирали сте кураж? За да поканите една възрастна дама на обяд? — Тя звънко се засмя.

Бен не намираше, че Джесика е стара. Дори напротив. Отдавна не беше срещал зряла жена, която да е толкова привлекателна и жизнена. А днес направо изглеждаше красива в семплата си, елегантна рокля. Жалко, че го беше поканила на обяд само за да обсъдят Питър и Елизабет.

Джесика огледа старомодната чайна.

— Приятелката ми Маргарет каза, че това място е много приятно. — Малкото уютно помещение с карирани покривки и вази с маргаритки по масите притежаваше старомоден чар.

— Трябва да благодарите на приятелката си, че ви е насочила насам. От трийсет години живея в Чикаго и никога не съм попадал на това прекрасно кътче.

— Значи и на двамата ни е за първи път.

Бен отвърна на усмивката ѝ и усети, че се изчервява.

Сервитьорката пристигна:

— Специалитетът на деня е „Бьоф Строганов“ с ориз, зеле и фасул... — започна тя.

— Чудесно — отвърнаха Бен и Джесика едновременно. Всъщност, в момента и двамата не мислеха за храната.

— Харесва ли ви Чикаго? — попита той.

— Обиколих магазините. Щеше ми се да видя езерото Мичиган отвисоко, но имаше мъгла.

— Трябва да го видите по здрач. Гледката е невероятна. И много романтична. — Бен отново се изчерви. За бога, не беше се изчервявал от години! Какво ставаше с него? Дали наистина нямаше да се окаже, че заболяването на Питър Форчън е заразно?

Джесика разстла салфетка на коленете си.

— Да, мисля, че ще е добре за Питър и Елизабет да я видят. — За своя изненада тя добави. — Не че романтиката е препоръчителна само за младите...

Гъста червенина плъзна по лицето ѝ.

Бен взе лъжицата, после отново я остави на масата и измърмори:

— Да, съгласен съм с вас.

Джесика се засмя. Усети, че ще има продължение. Не ѝ се наложи да чака дълго. Бен срамежливо подхвърли.

— Вечерта ще бъде ясна. Ако човек иска да види града и езерото нощем, довечера ще е най-подходящото време за това.

Лицето ѝ прие замислено изражение. В стаята беше хладно, но Бен усети, че се изпотява.

— Ако нямате нищо против, мога да ви покажа гледката — предложи плахо той и бързо добави. — На вас и на приятелката ви, разбира се.

— Чудесно! Само че тази вечер Маргарет събира гости у дома. На партия бридж.

— Бридж — повтори Бен.

Настъпи напрегната пауза.

— Аз лично никога не съм харесвала тази игра — каза Джесика накрая.

— Значи няма да играете?

Джесика се усмихна ослепително.

— Не. Ще дойда с вас, Бен.

Поръчката пристигна. Те се хранеха и весело бърбеха, без нито веднъж да споменат за „децата“. Джесика подхвана темата едва когато донесоха чая.

— Говорихте ли днес с Елизабет?

Бен кимна.

— Каза, че смята да прекара почивните дни извън града.

— Сама ли?

— Да, наблегна на това.

— О! — възкликна Джесика разочаровано. — От всичко, което Тру ми разказа, си помислих, че може би...

— Когато говорихме тази сутрин по телефона, останах с впечатление, че Елизабет не е в настроение.

— Когато Питър се върнал в хотела, Тру все още бил буден, но не успял да изкопчи нито дума от брат си. Пийт просто го подминал и се заключил в стаята си. Труман излязъл в единайсет тази сутрин, Питър още спял. Или се е преструвал, че спи.

— Какво може да се е случило? — попита Бен.

Очите на Джесика блеснаха.

— Нищо.

— Нищо ли?

— Мисля, че всичко е минало... прекалено добре — кимна Джесика.

— Наистина не разбирам — въздъхна Бен.

— Няма нищо сложно за разбиране, Бен. Просто всичко е минало толкова добре, че и двамата са изпаднали в паника.

— В паника?

— Да. Заради това, че са влюбени един в друг. Елизабет се готви да замине за Ню Йорк, където я очаква голяма и отговорна работа. Питър е обрекъл себе си на компанията и смята, че само бизнесът има значение за него. Но ето, че са хлътнали до ушите. Пийт се разкъсва между любовта и...

— ... богатството — завърши Бен през смях. — А Елизабет се разкъсва между любовта и монашеския живот на главен лекар. Горката Елизабет! Самотата не е задължителна, за да бъде човек и добър специалист. Напротив...

Джесика въздъхна.

— Бедният Питър. Въпреки цялото му богатство!

Двамата се засмяха.

— Трябва да направим нещо, Бен.

— Съгласен съм, Джесика.

Тя леко се наклони напред.

— Не знаете ли къде отива Елизабет през почивните дни?

Бен се поколеба.

— Не искаше да каже, но тъй като все още е на работа при нас трябваше да ме уведоми за мястото, където можем да я открием ако се

наложи. Накара ме да ѝ обеща, че няма да казвам на Питър.

— Разбирам — промълви Джесика.

— Но не съм обещавал да пазя тайната от всички...

— Идвам — извика Питър и се затътри към входната врата.

Джесика нахлу в апартамента и огледа внука си с неодобрение.

— Изглеждаш така, сякаш са те драли котки, Питър. Кога за последен път си се бръснал? И защо си по пижама? Минава един часа!

— Знам, че е един часа, бабо. Бръснах се вчера, а съм все още по пижама, защото работих цяла сутрин и не ми остана време да се преоблека. Всъщност, не очаквах никого.

— Дори и Елизабет?

Сега беше ред на Питър да погледне остро баба си.

— Особено Елизабет.

Джесика сви рамене.

— Още по-добре.

Питър се закова на място.

— Какво означава това?

— За бога, Питър. Първо, тази жена те взема за наркоман и ненормален. После научава кой си и най-нахално започва да те преследва. Видях онази снимка във вестника...

— Елизабет не ме преследва най-нахално. Тя не иска богатството ми или нещо подобно!

— Не се ядосвай толкова. Просто казвам, че не е твой тип.

— А какъв е моят тип? Доколкото си спомням, ти смяташе, че и Лидия не е моят тип.

Джесика се запъти към бюрото и погледна към пръснатите по плота листи. После бавно се обърна към Питър. Сърцето ѝ трепна. Изглеждаше толкова изморен и объркан!

— Искаш ли да ти предложи някакъв определен тип?

Питър се отпусна върху канапето.

— Не. По-добре ми е без жена. Погледни каква каша забърках. Станах за смях пред хората. За малко отново да се обвържа. И този път нямаше да има кой да ме измъкне. — Той разтри слепоочия. — Все пак Елизабет има малко повече разум от мен. Наистина щях да се чувствам... чудесно до нея.

Питър знаеше, че ако Елизабет също му беше признала, че го обича, нещата щяха да се развият другояче. Да, каза си той, тя му беше направила истинска услуга. Още когато изрече признанието си, Питър разбра, че е направил огромна грешка. И въпреки това, ако Елизабет беше протегнала ръце към него, ако не беше се разплакала... Да, той наистина ѝ беше задължен. Защо тогава се чувстваше толкова нещастен?!

Питър се облегна назад.

— Опенхаймер ще разбере, че независимо от всичко, аз съм човекът, на когото трябва да продаде компанията си. Няма да допусна някои дребни... недоразумения да развалят цялостното впечатление за мен и за „Форчън Ентърпрайзис“. Сигурен съм, че ще успея да го убедя.

— Разбира се, че ще успееш. Но ако бях на твое място, щях да изляза извън града за почивните дни, вместо да се ровя из разни книжа и боклуци. Иди на някое тихо място. Почини си. Възстанови душевното си равновесие. Ведрината и спокойствието са точно това, което... — Джесика за малко да каже „докторът препоръчва“, но навреме се усети и спря.

Питър се канеше да протестира, но му хрумна, че всъщност идеята на баба му не беше чак толкова лоша. Почивка извън града щеше да го успокои. Така и Елизабет щеше да бъде по-далеч. Дали разстоянието можеше да му осигури мечтаното душевно спокойствие? Питър се съмняваше, но реши да опита.

Джесика наблюдаваше внимателно как се сменя изражението на внука ѝ. Не трябваше да пропуска удобния момент.

— Защо не се обадиш до рецепцията? Може би ще ти предложат подходящо място. Около езерото, да речем. Ще се разхождаш, ще плуваш, ще ловиш риба...

Питър обичаше разходките, плуването и риболова. Хей, можеше да улови някоя огромна съомга! Това щеше да впечатли Опенхаймер. Старецът беше запален по тези неща.

Питър набра номера на рецепцията и се усмихна на баба си. Тя се почувства виновна, но и за момент не изпита съмнение, че постъпва правилно.

Преди да напусне хотела, Джесика се спря пред рецепцията, усмихна се одобрително на момичето на рецепцията и му връчи

солиден чек. Денят започваше добре. Сега трябваше да отиде магазина и да си купи нова рокля. Доктор Бенджамин Ейнджъл трябваше да загуби способността си да говори, щом Джесика изгрееше на хоризонта.

Елизабет взе малко багаж — чифт дебели чорапи, въдица, детективен роман и комплект дрехи за преобличане. Смяташе прекара почивните дни в разходки и четене. И да не мисли за... Не, дори нямаше да спомене името му.

Тя пристигна в комплекса от къщички под наем и с облекчение забеляза, че на паркинга има само няколко коли. Когато се обади, за да запази стая, я информираха, че всички места са вече запазени. За щастие две малки бунгала на самия бряг на езерото бяха свободни и Елизабет нае едното. В него имаше кухненски бокс дори камина. Въпреки че можеше да се храни в ресторанта на комплекса, предпочиташе да си готви сама.

— Искam тишина и спокойствие — обясни тя на управителя.

— Няма да имате никакви проблеми в това отношение — увери я той.

— Нима? След като всичките ви стаи са пълни?

Управителят се засмя.

— Само четири. В тях са отседнали група туристи, които по цял ден са на поход. Когато се връщат, вечерят и веднага лягат да спят. Те няма да ви пречат.

— А съседната вила? — предпазливо попита Елизабет.

— Свободно е. И няма изгледи да бъде заето, след като уикендът е вече започнал. Можем да ви предоставим малка моторница за разходки по езерото. Обикновено с нея разполагат наемателите на двете бунгала, но след като нямате съседи, лодката ще бъде изцяло на ваше разположение.

Елизабет спря колата си на празното място до вилата и огледа околността. Точно това ѝ трябваше.

Тя излезе от колата. Лекият вятър, идващ откъм езерото, погали лицето ѝ. Елизабет се протегна и вдиша дълбоко свежия въздух.

Нейната вила беше на хвърлей от другата, но това не я притесни. Какво значение имаше това, след като беше празна? Тя влезе в малката

къщичка. Вътре беше чисто и подредено, макар и леко задушно. Елизабет отвори прозорците и започна да разопакова багажа си. Щеше ѝ се да се повози на моторницата, но се чувстваше изморена. По-добре беше да полегне. Тя свали дрехите си и се пхна под завивките.

Макар че вилата беше последното място, останало незаето, Питър с радост прие да се настани в нея. Предпочиташе вила пред хотел. Така щеше да има възможност да се усамоти. Нямаше да се налага да осъществява контакти с другите гости на комплекса. Беше решил тези два дни да общува единствено с природата.

Денят напредваше. Питър се запъти към вилата си. Внезапно пред погледа му се появи още една вила, съвсем близо до неговата. Дали беше заета? Искрено се надяваше да не е. Приблужи къщичката и се ослуша. Не се чуваше никакъв звук. Нямаше признаци на живот, с изключение на отворените прозорци. Погледът му се премести върху малката моторна лодка, вързана за дървения кей. Съседът му явно не беше рибар или пък беше дошъл със своя собствена лодка. А може би беше запален турист. Ако въобще имаше съсед. В крайна сметка едни отворени прозорци още не означаваха, че вътре се е настанил някой. Сигурно управителят беше наредил да се проветри...

Питър реши да не се занимава с това. Щеше да остави багажа си, да вземе моторницата и да влезе навътре в езерото. Ако късметът му се усмихнеше, можеше да хване и някоя голяма риба. Той влезе в малката дневна и се огледа. Едната стена беше заета от готварска печка, хладилник и мивка. Стаята можеше да се ползва като кухня. Въздухът беше тежък и застоял. Питър отвори прозорците. Във вилата нахлу свежийт полъх на езерото. Времето беше топло и слънчево. Той се преоблече. Преди да тръгне насам, си беше купил няколко фланелки, чифт къси панталони и още една спортна риза. Не искаше да взема тревистозелената, която купи предния ден. С нея го свързваха толкова спомени... Нима беше едва вчера? Часовете, прекарани далеч от Елизабет, му изглеждаха като години.

Образът ѝ завладя съзнанието му. Питър едва устоя на желанието си да се метне в колата и да се върне в Чикаго при нея. И какво щеше да направи като пристигне там? Отново щеше да ѝ каже, че я обича? Че не може да си представи живота без нея? Може би щеше да я

помоли да не заминава за Ню Йорк? Или щеше да ѝ обясни, че е готов да се откаже от всичко?

Питър притвори очи. Той не беше Адам. Компанията беше в кръвта му. Всичко, към което се стремеше, беше свързано бе „Форчън Ентърпрайзис“.

Но сега Питър искаше и Елизабет. Беше наясно, че въпреки цялото си богатство, не може да ѝ предложи достатъчно. Единствено мисълта, че тя не смята да се обвързва, му носеше някакво успокоение. Дори той да беше готов да жертва всичко в името на любовта си, Елизабет щеше да му отговори отрицателно.

Той въздъхна. Импулсът да се върне в Чикаго беше преминал, но копнежът по Елизабет остана. Питър знаеше, че ще му коства доста време и усилия, за да го преодолее.

След малко моторницата го отведе навътре в езерото. Питър хвърли въдицата и затвори очи. Люшкането на лодката го унесе и той заспа дълбоко.

Следобедното слънце огря стаята. Елизабет се събуди и се протегна. После стана от леглото и се отправи към прозореца. Внезапно застана нащрек.

— По дяволите! — промърмори тя. Малката моторница плаваше в средата на езерото. Първата ѝ мисъл беше, че лодката не е била завързана както трябва за кея и лекото вълнение я е отнесло навътре. Елизабет изтича навън, забравила, че е само по бельо. Ако моторницата влезе по-навътре, тя нямаше да успее да доплува до нея. Добре, че времето беше меко. Имаше изгледи водата да не бъде много студена.

Елизабет скочи в езерото и потръпна, но постепенно тялото ѝ свикна с температурата на водата. Тя бързо заплува към лодката. Сутиенът ѝ се разкопча и се замята пред нея. Тъй като само ѝ пречеше, Елизабет го захвърли в езерото. Не си спомняше дали е сложила друг в багажа си, но сега нямаше време да мисли за това.

Питър тъкмо се събуждаше, когато лодката рязко се наклони надясно. Той широко отвори очи. Слънцето го заслепи. Вероятността да е излязла буря отпадна. Явно лодката се беше наклонила сама. Чу се плясък. Питър трепна. Дали не беше голямата риба, която очакваше да

улови? Той хвана здраво въдицата. Моторницата отново се разклати. Две ръце се хванаха за ръба. Не беше риба. Единствената друга възможност беше да е... русалка.

Когато главата на русалката се показва, се разнесе вик на изненада. Питър едва успя да зърне червенокосата нимфа, преди тя да се гмурне обратно във водата.

Питър се надвеси над борда. Не можеше да бъде вярно. Това беше сън! Сигурно още не се е събудил. Елизабет, изплуваща от дълбините на езерото, със сигурност не беше реалност.

Миг по-късно тя отново се появи на повърхността, като кашляше и плюеше вода. С положителност не беше сирена. И не беше сън.

— Елизабет? — възкликна Питър, не вярвайки на очите си.

— П-питър? — заекна тя.

— Какво правиш... — започнаха двамата в един глас, но преди да завършат изречението, вече знаеха отговора. Бяха им заложили клопка. А те като наивни деца бяха попаднали в нея.

— Не искаш ли... да се качиш на лодката? — предложи Питър.

Елизабет продължаваше да се крие под водата.

— О, не... не. Така ми е добре.

— Но устните ти са посинели от студ, Елизабет! И започна да става хладно.

— Не... благодаря. — Елизабет се хвана с една ръка за ръба на лодката, за да си почине малко. Беше преплувала голямото разстояние, без да спре. — Упражнявам се... За да... бъда... във форма.

— Не мислиш да плуваш до брега, нали? — Питър здраво хвана ръката ѝ. — Това е истинска лудост. Настоявам да се качиш при мен. Веднага ще те откарам обратно.

— Не... Наистина.

Питър не я слушаше. Той продължаваше да стиска едната ѝ ръка и затърси другата под водата.

— Питър, моля те, недей.

— Това нищо не значи, Елизабет — настоя Питър и се наведе още по-надолу, за да я измъкне, но залитна и се намери във водата. Сега разбра защо тя отказваше да се качи в моторницата.

— Доплувах дотук, защото мислех, че лодката е празна — каза Елизабет и прикри с ръка голите си гърди.

— Аз пък си помислих, че си русалка — призна Питър. Не можеше да откъсне поглед от нея.

— Чувствам се наистина... глупаво — насила се усмихна тя.

Питър протегна ръка и пригладя мократа ѝ коса. После ръката му се плъзна към рамото ѝ.

— Наистина си чудесна, Елизабет.

Сърцето ѝ лудо заби.

— Случайно да ти се намират сухи дрехи на борда?

— Не, но ще ти дам ризата си — отвърна той и се наклони към нея. Гърдите ѝ се вдигаха и спускаха под самата повърхност на водата.

— Наистина ли... Пийт? — разтвори устни тя.

— Да — потвърди Питър и нежно я целуна.

Елизабет обви ръце около тялото му. Той здраво я взе в прегръдките си и двамата спряха да се целуват едва когато се оказаха под водата.

Покатериха се в лодката. Питър свали ризата си, но Елизабет не прояви интерес към нея. Вниманието ѝ беше изцяло насочено към мускулестите му гърди. Сякаш нищо помежду им не беше се бе променило. Ръцете на Питър я галеха и тя разбра, че в момента единствено желанието им имаше значение.

Усети устните на Питър върху шията си.

— Елизабет, всичко е като в сън! — прошепна той. Ръката му смъкна бикините ѝ и се плъзна между бедрата ѝ.

Елизабет простена.

— О, Питър, така всички сънища се превръщат в...

Той я целуна. Желаете я до полуда. Тя се притисна към него. Гореше от страст. Въпреки това Питър се отдръпна.

— Аз... Не съм подготвен. Нямам... нищо под ръка.

— За мен е напълно безопасно, Пийт.

— Сигурна ли си, Лизи?

Тя обви шията му с ръце и го придърпа към себе си.

— Толкова сигурна, колкото и че те обичам.

Ето, най-после го каза. Думите просто се изплъзнаха от устните ѝ.

Очите на Питър се навлажниха. Той зашепна:

— О, Лизи... Лизи... Надявам се да не е сън.

После дълбоко проникна в нея.

— Пийт, чувстваш ли се... мокър?

— Какво? — промърмори разсеяно той и продължи да гали топлото ѝ тяло.

— Наистина, Пийт, струва ми се, че лодката е пробита. — Елизабет се надигна и възкликна: — О, виж, май съм права! Лодката пропуска вода.

Питър се обърна и също погледна.

— Да, права си.

— Най-добре да тръгнем към брега, преди да сме потънали.

Питър седна.

— Стана хладно — промълви Елизабет и потърка голите си ръце.

— На мен ми е все още топло — усмихна се Питър. — Ако искаш, облечи...

Той спря и огледа тревожно лодката.

— Ризата ми? Къде е ризата ми? И... останалите дрехи?

Елизабет също се огледа.

— Бяхме доста нетърпеливи да те съблечем — припомни си тя. — Трябва да сме ги... изхвърлили зад борда.

Питър се усмихна.

— Е, само след минута ще бъдем на брега, а там ни очаква топла постеля и легло, което не се люлее.

— Чудесно — каза Елизабет.

Питър посегна да запали мотора. Не се чу никакъв звук. Той опита отново, но резултатът беше същият.

Елизабет уплашено го наблюдаваше. Лодката продължаваше да се пълни и водата вече покриваше глезените им.

Питър отчаяно погледна към брега. Нямахше да е лесно да се доберат дотам с плуване, но моторницата със сигурност щеше да потъне, така че друго не им оставаше.

Елизабет започна да гребе вода в шепите си и да я изхвърля навън, докато Питър направи още няколко неуспешни опита да запали двигателя.

— Няма дори весло — изпъшка той.

Слънцето вече залязваше, а лекият ветрец, така приятен допреди час, сега остро ги пронизваше. Елизабет потръпна.

— О, Пийт, опитай пак! Може би моторът има нужда от малко почивка.

Питър се усмихна окуражително и хвана стоманената жица. Последва силно дърпане, но двигателят не издаде нито звук. Внезапно Елизабет го хвана за рамото и го разтърси.

— Виж, Пийт! Лодка! Помахай им. Трябва да разберат, че сме в опасност! — Елизабет се изправи и силно започна да маха. Не я беше грижа, че е гола.

Лодката се насочи към тях. Беше управителят на комплекса. Той им помогна да се прехвърлят при него и им подаде по едно одеяло. После се подсмихна под мустак:

— Виждам, че двамата съседни вече са се сближили.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Никога не съм ял подобно нещо преди — поколеба се Питър. Сандвичите с фъстъчено масло и конфитюр от грозде не му вдъхваха особено доверие.

Елизабет закачливо се усмихна:

— Хайде, престраши се.

Той предпазливо отхапа от филията си.

— Е, какво ще кажеш?

Очите му се плъзнаха по голото ѝ тяло.

— Възхитен съм. Сандвичът също не е лош.

Елизабет се засмя и потопи пръст в буркана с маслото.

— Ето, опитай го в чист вид.

Питър облиза показалеца ѝ. Когато по него не остана и грам масло, се прехвърли на другите пръсти. Елизабет се притисна към тялото му. Той взе буркана и на свой ред бръкна вътре. После размаза маслото по зърната на гърдите ѝ и се наведе, за да опита уникалния им вкус.

— О, Питър! — извика възбудено Елизабет.

Питър посегна към конфитюра.

— Не, Пийт! Не! Нали няма да...

Той я прекъсна:

— Маслото не върви без сладко, Лизи. Те са немислими едно без друго, както... — За малко щеше да каже „любовта и брака“!

— Достатъчно, Пийт, схванах основната идея — засмя се тя.

Питър продължи нежно да размазва конфитюра по гърдите и корема ѝ. Елизабет се кикотеше и въртеше.

— Внимавай, ще дойде и твоят ред! — предупреди го тя.

— Не прекъсвай художника, когато създава произведение на изкуството! — Той се наведе и плъзна устни по тялото ѝ.

— Никога вече няма да мога да погледна фъстъчено масло и конфитюр от грозде, без да се възбудя — задъхано изрече тя.

— Съжалявам — прошепна той.

— Не, не съжالياваш.

— Наистина не съжالياвам — усмихна се Питър.

Елизабет вдъхна дълбоко миризмата на масло и конфитюр, примесена с аромата на Питър. Желанието ѝ нарасна.

— Вече е време и аз да опитам този особен вкус. — Тя потопи пръсти в маслото.

— Елизабет...

Устните ѝ се сляха с неговите, езикът ѝ трескаво опитваше, търсеше, галеше. Питър обезумя.

— О, да! Моля те... — зашепна унесено той.

Елизабет не беше подозирала, че в нея се крие такъв дълбок извор на желанието, че докосването до мъжко тяло може да я накара да загуби разсъдъка си. През кратките месеци на своя брак тя се беше любила със съпруга си, без да допуска емоциите да вземат връх над мислите ѝ. Двамата не искаха да признаят, че са подвластни на животински инстинкти и се страхуваха половият акт да не изцеди силите, които смятаха да вложат в работата си. Какви глупаци бяха! Пълноценният секс изпълваше с енергия и с жажда за живот.

Питър изви тялото ѝ, прилепи го до своето и обсипа лицето ѝ с целувки. Устните му трескаво зашепнаха името ѝ. Елизабет се вкопчи в него и двамата се сляха в едно.

Някой почука на вратата. Беше вече сутрин. Тя отмести ръката на Питър и се измъкна от леглото. Светлината, идваща откъм прозореца, я заслепи и Елизабет примигна. Трябваше нещо да облече. Погледът ѝ се спря върху широката блуза на Питър.

Елизабет внимателно притвори вратата на спалнята зад гърба си и с тихи стъпки прекоси всекидневната.

— Добро утро, доктор Мърчант — учтиво поздрави управителят на комплекса. — Реших да ви уведомя, че моторницата е поправена. В случай, че вие или... вашият съсед решите да отидете на риболов. Ако искате да останете повече от предварително уговореното време, няма проблеми.

В този момент Елизабет разбра, че изминалите часове бяха наистина сън. Двамата с Питър бяха обърнали гръб на миналото, не мислеха за бъдещето и създадоха една само тяхна вселена. Наистина

успяха да живеят за момента. Но само след няколко часа, точно в два, трябваше да слязат на земята и да се събудят от прекрасния си сън. Прониза я остра болка, но Елизабет успя да я потисне. Управителят все още стоеше пред вратата и чакаше отговора ѝ.

— Благодаря, господине. Мисля, че няма да удължим престоя си тук — усмихна се измъчено тя, затвори вратата и се облегна на нея. Коленете ѝ трепереха. Край! Всичко беше свършило... Елизабет събра сили и пое към спалнята.

Питър седеше в леглото и търкаше очи. Лицето му беше сънено, а косата му стърчеше на всички посоки. Заля я топла вълна. Как ѝ се щеше да се шмугне в леглото при него! Искаше да придърпат завивките над главите си и да се любят, докато останат без сили, после да хапнат сандвичи с фъстъчено масло и конфитюр от грозде, да се смеят и отново да се любят... Но часовникът на стената ритмично отмерваше времето и цъкането му кънтеше в главата ѝ.

Питър прочете по лицето ѝ всичко — копнежа, любовта, объркването и отчаянието.

— Кой беше? — Гласът му издайнически трепна.

— Управителят.

— Какво искаше?

— Оправили са моторницата.

— Не смята нас за отговорни, нали? — опита се да се пошегува той.

— Не — тъжно отвърна Елизабет и седна на крайчеца на леглото.

Питър се пресегна и нежно погали косите ѝ.

— Какво има, Лизи?

— Почивката почти свърши, Пийт. Утре и двамата ще трябва да се срещнем с противниците си...

— Няма да бъде чак толкова зле.

Тя срещна погледа му.

— Ще трябва да се върнем в Чикаго.

— Убеден съм, че можем да останем тук до следобеда.

Елизабет отмести очи, за да прикрие разочарованието си. Какво се надяваше да чуе тя? Че Питър не иска да си тръгват? Че не иска всичко това да има край? Какво можеше да му предложи и щеше ли да се престаши да направи нужната жертва?

Спри да си задаваш тъпи въпроси, скара се на себе си Елизабет. Питър не беше ѝ предлагал нищо, а и тя не беше наясно какво точно иска.

— Аз ще си тръгна по-рано. Трябва ми малко време, за да стъпя на земята. — Тонът ѝ беше хладен.

Питър изгаряше от желание да я вземе в прегръдките си, но усещаше, че тя ще се отдръпне. Вече беше почнала да се отдръпва...

— Предполагам, че на мен също ще ми трябва време, за да дойда на себе си.

Възцари се мълчание.

Елизабет тръсна глава и решително се надигна от леглото:

— Ще бъда готова след дваайсет минути.

Питър инстинктивно я хвана за ръката и я притегли към себе си.

— Нещата не свършват дотук, Лизи.

Тя усети в гласа му същото отчаяние, което раздираше гърдите ѝ.

— Да, Питър, свършват. Един чудесен край. Така поне се избягва болката. — Елизабет се изтръгна от прегръдките му и започна да хвърля дрехите си в сака. Молеше се Питър да не види сълзите ѝ.

Половин час по-късно двамата стояха с багажа си на паркинга.

— Ще ми се обадиш ли след срещата с Гослин?

Елизабет кимна.

Питър настоя:

— Ако ти не ми позвъниш, аз ще го направя.

— Можеш просто... да ми оставиш съобщение.

Той пристъпи към нея и посегна да я прегърне, но Елизабет рязко се отдръпна.

— Недей, Питър. — Тя се обърна към колата си.

— Елизабет! Може да не е вярно, че мълнията не пада на едно и също място два пъти. Може би когато някой ден отида в Ню Йорк, нещо отново ще ме тресне и... аз ще отворя очи в клиниката на Гослин, а над главата ми ще стои надвесен червенокосият ангел-спасител и ще ми се усмихва...

Дълго сдържаните сълзи рукохнаха от очите ѝ.

— Не звучи... правдоподобно.

— Нищо не се знае, Лизи.

Тя го погледна през рамо.

— Да. Нищо не се знае.

— Чудесно, господине. Смея да твърдя, че на малко мъже филцовата шапка би стояла така добре, както на вас — възкликна продавачът.

Питър безразлично сви рамене.

— Ще я взема.

Продавачът посегна към шапката, но Питър го спря.

— Смятам да изляза направо с нея.

Беше вече преполовил пътя си към офиса на Опенхаймер, когато зърна отражението си в една витрина. Спря се и с почуда установи, че гледката го подразни. От стъклото го гледаше слаб мъж, облечен в консервативен костюм на тънко райе и с черна, плътно нахлупена на главата, шапка. Този образ му беше до болка познат. Нещо повече. До скоро Питър се чувстваше идентичен с него. Но сега имаше нещо, което не беше съвсем наред.

Той пристъпи към витрината и критично се огледа. Дали не беше шапката? Може би периферията ѝ беше по-голяма, отколкото на старата? Или по-малка? Дали пък просто я беше сложил не както трябва? Питър побутна шапката назад, после я издърпа напред, кривна я последователно наляво и надясно и намръщен я върна в старото положение. Опита се да приеме същото изражение, което години наред не беше слизало от лицето му, но и това не помогна. Нещо не беше наред. И тъкмо се канеше да започне отново да наглася шапката си, погледът му попадна на нещо отвъд витрината. Питър замръзна. Нещото беше възрастен мъж, който втрещено гледаше към него.

Питър премигна няколко пъти. Не. Не беше възможно. Мъжът тръгна към изхода на магазина. Пийт изпита силното желание да изчезне, но това само щеше да влоши положението. Ако въобще беше възможно да бъде влошено!

— Форчън? — прогърмя властен глас.

Питър се опита да наподоби нещо като усмивка, предназначено за приближаващия Опенхаймер и неубедително започна:

— Тъкмо идвах при вас...

Опенхаймер гледаше Питър така, сякаш последният току-що беше избягал от лудницата.

— Шапката ми... — събра кураж Питър и продължи. — Преди малко я купих... Съвсем нова е.

Превъзходно, изруга наум той. Какво щеше да си помисли Опенхаймер сега? Че Питър си купува шапки втора употреба?

— Чудесно — отвърна магнатът с иронични нотки в гласа.

Щеше да бъде по-трудно, отколкото изглеждаше, помисли си Питър и леко се покашля.

— Виж, Чарлс, нали можем малко да се поразходим? До езерото, да речем. Понякога мисля по-добре, когато вървя.

Опенхаймер сякаш се поотпусна.

— Можем да отложим това...

Питър нервно го прекъсна:

— Не, моля те. Наистина искам да се изясним.

Ако не беше толкова зает с мисълта на всяка цена да сключи сделката, Питър със сигурност нямаше да пропусне да забележи изражението на Опенхаймер. А то не беше окуражаващо.

— Ще бъда откровен с теб, Питър — мрачно поде Опенхаймер. — Последните ти... прояви ме изпълниха със съмнения, че ти си най-подходящият човек, на когото мога да поверя компанията си. Каквато и да е причината за настъпилата в теб... промяна, аз сериозно се питам дали все още притежаваш онази морална твърдост, на която толкова се възхищавах преди. Бих искал да направя сделката с компания, чието име е синоним на добродетелност и честност.

Питър рязко спря. Погледът му гневно светна.

— Ти не говориш за компанията ми, Чарлс, а за мен. Лично за мен. За моята честност и за моята добродетелност.

Опенхаймер присви очи.

— За мен шефът на компанията и самата компания, са синоними. Не можеш да ги разделяш един от друг. Те са едно цяло!

— Това е нелепо — разгорещи се Питър. — Всяка компания смесица от обекти, сгради, стока и много хора. Аз съм просто едно човешко същество, Чарлс. Ни повече, ни по-малко. Не съм идеален и понякога греша. Дори върша глупости — както в този момент, например. Но друг път правя неща, които са по-умни отколкото самият аз предполагам.

Опенхаймер прие предизвикателството.

— Е, точно сега не постъпваш много умно, Питър. — Питър стисна юмруци и Опенхаймер омекна. — Нека просто приемем, че все още не си на себе си и да... отложим този разговор за друг път.

Питър отпусна пръсти и уморено погледна събеседника си.

— Ти нямаш намерение да разговаряш отново с мен. Още щом ми обърнеш гръб, ще продадеш компанията на някой от конкурентите ми.

— Не казвам какво смятам да правя и не мисля, че е твоя работа да знаеш.

— Моя работа е! — наостри се Питър отново. — Нима не разбираш, че в този миг се боря със зъби и нокти именно заради работата си?! И наистина ли вярваш, че ако не ме е грижа за моята компания, ще се нагърбя с отвратителната задача да ти обяснявам „странните си прояви“?

— Какви обяснения можеш да ми дадеш?

Питър хвана шапката и с бледа усмивка я смъкна от главата си.

— Може и да не ми повярваш, но всичко започна с една шапка, съвсем като тази...

В единайсет без пет Елизабет почука на вратата на доктор Дейвид Гослин. Чуха се стъпки и тя нервно приглади сакото си.

Доктор Гослин отвори и я погледна. Елизабет остана мълчалива и неподвижна.

Сега какво? Дали докторът не очакваше от нея да го попита дали може да влезе? Напоследък се оказа, че посещенията ѝ в хотелски апартаменти не протичаха съвсем гладко.

След няколко мига, които се сториха на Елизабет цяла вечност, доктор Гослин отстъпи назад и я пропусна да влезе. Той затвори вратата и се насочи към портативния си компютър.

Екранът светна.

— Благодаря ви, че дойдохте, доктор Мърчант — започна Гослин. — Програмата ми за деня е претоварена. Освен срещата с вас, имам и две посещения. В три часа е обратният ми полет за Ню Йорк. Ще пристигна в пет и петнайсет. Двайсет минути след това трябва да съм на международния терминал на летище Кенеди, за да посрещна

известния немски невролог доктор Емил Шимлер. Той ще гостува в клиниката ми шест седмици. Надявам се, разбирате, доктор Мърчант, че всяка клиника в страната би се радвала да посрещне този така прочут специалист. Но той избра нас.

Елизабет си помисли, че доктор Гослин доста се впуска в словоизлияния, което не бе характерно за човек, избрал ролята на властен и мълчалив шеф. Беше поразена от капацитета на белите му дробове, тъй като през цялата дълга тирада той не спря да си поеме дъх нито веднъж.

Накрая Гослин млъкна и я удостои с твърд и продължителен поглед. Елизабет продължаваше да стои права до вратата. Страшно ѝ се искаше да изчезне...

— Знаете ли защо доктор Шимлер предпочете нас, доктор Мърчант? — изстреля той.

Приличаше ѝ на артилерийски сержант. Елизабет преглътна и отговори:

— Сигурно защото сте най-добрите. Защото... сме най-добрите — поправи се тя.

Гослин я погледна така, сякаш искаше да ѝ каже: „Пилците се броят наесен“.

— Преразгледахме договора ни с административния директор на клиниката, Мърчант. Ще говоря направо. Пред вратите ѝ ни чакат десетки кандидати и можем да си подберем подходящ специалист, когато пожелаем.

Това беше прекалено. Търпението на Елизабет се изчерпа. Нима упоритият ѝ труд и проваленият личен живот не значеха нищо?! Щом една глупава снимка беше в състояние да зачеркне всичко... Какво лошо беше направила? Просто... се беше влюбила. Трябваше ли да я обвиняват заради това? Елизабет изправи рамене.

— Мисля, че ще трябва да се посъветвам с адвоката си, преди да продължим този разговор, доктор Гослин. — Беше неин ред да изгледа пренебрежително доктора. — Наистина не съм сигурна, че договорът ми с вас ме удовлетворява.

Тя се обърна към вратата с намерение гордо да се оттегли, но Гослин я спря.

— Вижте, Елизабет, нека да не действаме прибързано...

Питър неохотно се съгласи да вечеря с баба си. Не можеше да се примири с мисълта, че тя се опитва да се намесва в личния, и по-точно — в интимния му живот. И все пак, ако не беше се наговорила с момичето на рецепцията — а тя със сигурност го беше сторила — той нямаше да прекара този прекрасен уикенд с Елизабет. Но и нямаше да изпитва такава силна болка след това...

Питър влезе в ресторанта. Баба му вече го чакаше. И не беше сама.

— А, съучастниците в престъплението са отново заедно! — възкликна той, щом доближи масата.

Джесика и Бен си размениха бърз поглед. После Бен обясни:

— Мислехме, че идеята не е лоша.

Питър седна до баба си.

— Не знаех, че вие двамата сте толкова близки.

Джесика се опита да си придаде обиден вид заради очевидното му нахалство, но се изчерви. Лицето на Бен също промени цвета си.

Колко ли близки бяха наистина, зачуди се Питър. Не че му влизаше в работата. Но и отношенията му с Елизабет не бяха тяхна работа.

— Елизабет ми е страшно сърдита заради уикенда — призна Бен.

— Никога няма да разберете колко изненадани бяхме. — Питър се опита да прикрие усмивката си. Не му се щеше двамата да си помислят, че одобрява действията им.

— Както и да е, ние сгрешихме — каза много любезно Джесика. Но това, че говореше любезно не означаваше, че казва истината. Когато преди известно време се беше заела с работите на Адам, той беше не по-малко непреклонен, отколкото Питър в момента. Все пак Адам се предаде. Джесика се надяваше, че същото ще направи и брат му. Проблемът беше, че в настоящия случай костеливите орехи бяха два.

Питър отвори менюто си, но мислите му бяха далеч от храната.

— Говорехте за Елизабет — подхвърли небрежно той.

Бен се престори, че не е чул. Погледът му беше съсредоточен в менюто пред него.

Джесика се размърда:

— Смятам да си поръчам агнешко.

— Търся я цял следобед и не мога да я открия — продължи Питър.

Бен погледна към Джесика.

— Агнешко, казваш? Да, идеята е добра. Аз също бих опитал от него.

— Кога сте говорил с нея? — попита Питър направо.

Бен му хвърли разсеян поглед.

— Май че беше днес.

— Питър, ти можеш също да си поръчаш агнешко. Нали го обичаш?

— Чувал съм, че го правят много добре тук — вмъкна Бен. — Агнешкото, искам да кажа.

— След срещата ѝ с Гослин ли? — Бен го погледна безизразно, но Питър нямаше намерение да се отказва. — Е? Добре ли... мина?

Последва дълга пауза. Накрая Бен уклончиво каза:

— Да. — Той замълча и добави. — Мисля, че и вие бихте казали същото.

Питър се намръщи.

— Какво означава това?

Бен вдигна чашата си и отпи.

— Ангажиментът остава. Гослин дори повиши заплатата ѝ.

— Ами това... Това е просто... чудесно — мрачно каза Питър. Нима тайно се беше надявал Гослин да прекрати договора си с Елизабет?

— А Опенхаймер? — Гласът на Джесика прекъсна мислите му. — Какво стана с договора?

— Опенхаймер ще подпише — въздъхна Питър.

Джесика затвори менюто си.

— Значи ти просто му изложи фактите и той се съгласи?

— Не. Обясненията се оказаха напразни.

— Тогава как го склонихте? — любопитства Бен.

— Вдигнах цената.

— Трябва да призная, Пийт. Ти се справи — каза Тру в слушалката.

Питър беше доволен, че Тру не повдигна въпроса за това, колко му струваше това справяне.

— Ще остана още два-три дни в Чикаго да уточним подробностите около договора — уведоми го Пийт.

Тру се поколеба.

— Значи всичко е наред?

— Точно така. Абсолютно наред.

— И не... съжаляваш за нищо?

— Отново съм в утъпкания коловоз, Тру. Както и преди споменах, всичко беше просто временно отклонение.

— Няма ли пак... ъ-ъ... да се видиш с... нея?

— Не — сухо отвърна Питър. — Историята е приключила. И двамата постигнахме това, което искахме.

— И си прекарахте весело — добави Тру.

Отговорът дойде със закъснение.

— Да. Доставихме си много радост един на друг.

Питър затвори телефона, отпусна се на леглото и уморено притвори очи. Елизабет отново се появи. Не беше просто представата за нейния образ, а калейдоскоп от представи. Елизабет, надвесена над болничния креват. Елизабет усмихната. Елизабет възбудена. Елизабет разплакана. Елизабет обичаща... Само времето щеше да го излекува...

Защо съм толкова нещастна, когато всичко се уреди идеално? Този въпрос се въртеше в главата на Елизабет, докато се приготвяше за сън. Договорът беше потвърден, заплатата ѝ — повишена. Дори изпита удоволствието успешно да се противопостави на бъдещия си шеф. А до този момент смяташе, че авторитетните личности я плашат. Откъде идваше тази нова увереност?

Видя, че индикаторът на телефонния секретар свети. Имаше съобщения. От Питър. Беше ѝ трудно да слуша гласа му.

„Бен ми каза за Гослин. Радвам се за теб, Лизи. Беше просто една обиколка с влакчето от увеселителния парк, но аз не бих я заменил за нищо на света. Обичам те. Грижи се за себе си.“

Елизабет посегна да превърти лентата, но внезапно се спря. Хрумна ѝ нещо по-разумно. Тя натисна копчето и изтри записа.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Маргарет сипа кафе в чашата на Джесика и седна срещу нея.

— Най-лошото е, че той се чувства ужасно нещастен — въздъхна Джесика.

— Надявам се, че не обвиняваш себе си за това — подхвърли приятелката ѝ.

— Може би щях да се справя достатъчно добре и сама. Не трябваше да включвам Бен в плановете си.

Маргарет леко се усмихна.

— Да, имам и Бен.

Джесика ядосано я погледна и повтори:

— Да, имаме и Бен!

— През последните дни направо „сияеш“, Джеси.

— Няма по-голям глупак от стария глупак, Маги.

— Ти не си нито толкова стара, нито толкова глупава.

Джесика вдигна вежди.

— Имах предвид теб. Зная точно какво си мислиш и единственият отговор, който мога да ти дам, е този, който вече ти дадох.

— Нямаше да ти изглеждам като глупачка, ако не бе успяла да грабнеш този прекрасен мъж, преди други да са се усетили. За съжаление, той вече е тъй пленен от теб...

— Ти не си само глупачка, Маги, а и фантазьорка! Бен не е хлътнал и аз не съм го „грабнала“. Стигаш прекалено далеч във фантазиите си. Имали сме само няколко срещи, на които сме обсъждали предимно бъдещето на Питър и Елизабет.

Маргарет ѝ се закани с пръст.

— Онази вечер се прибра след полунощ, Джесика Форчън! Не ти ли се струва, че прекалено дълго сте се наслаждавали на нощната панорама?

Джесика усети, че страните ѝ пламват.

— След като разгледахме града, отидохме на ресторант.

— И прекарахте часове наред, говорейки единствено за децата?

— Маги, ти наистина се държиш като наивна ученичка. Бен и аз сме само приятели. Когато утре си тръгна от Чикаго, едва ли повече ще се видим. Е, възможно е да ми изпрати една-две картички...

— Освен ако Питър и Елизабет не се оженят, разбира се. Тогава двамата с Бен ще станете роднини.

Джесика отхвърли мисълта колко приятно щеше да ѝ бъде нещата да се подредят така.

— Работата е там, че те няма да се оженят. Утре Питър се връща с мен в Денвър, а Елизабет отлита за Ню Йорк още тази вечер. — Тя не успя да потисне разочарованието в гласа си.

Сивите очи на Маргарет весело просветнаха.

— В такъв случай нямате много време!

— О, не! Не чу ли какво казах преди малко, Маги? Прекалено много се намесвах до този момент.

Маргарет хитро се усмихна.

— Но явно недостатъчно...

Маргарет още не беше свършила, когато телефонът иззвъня. Тя стана и вдигна слушалката. На лицето ѝ се разля широка усмивка.

— За теб е. Бен.

Джесика за пореден път се изчерви като младо момиче.

— Радвам се, че ми се обади, Бен.

— Искях да се уверя, че ще те видя, преди да заминеш. — Той се поколеба. — Със сигурност ще пътувате утре, така ли?

Бен и Джесика вървяха по една алея в парка, граничещ с езерото. Беше прекрасен парк с много градинки, тенис кортове, игрище за голф, зоологическа градина и синя лагуна.

— Преговорите на Питър с Опенхаймер приключват утре и той... много настоява да си тръгнем веднага. Мисля, че най-добре ще бъде да пътувам с него. Пийт никога няма да си го признае, но с положителност ще има нужда от рамо, на което да изплаче мъката си.

— Аз вече предложих своето рамо на Елизабет, но тя смята да се справи сама. — Бен спря и посочи пълната с цветя градина пред тях. — Това е „Градината на баба“.

— Навярно е създадена, за да могат старици като мен да убиват времето си в разходки.

За нейна голяма изненада, Бен взе ръката ѝ в своята и нежно я стисна.

— Ти в никакъв случай не си старица, Джесика.

Джесика се изчерви от удоволствие.

— Все пак съм с няколко години по-възрастна от теб, Бен Ейнджъл.

Бен поднесе ръката ѝ към устните си.

— Винаги съм си падал по по-възрастни жени, Джесика.

О, Господи! Това съвсем не беше по план. А отгоре на всичкото ѝ харесваше!

Бен повдигна поглед към нея.

— Колкото до причината, поради която градината е наречена така, то е, защото в нея са засадени само редки видове цветя, които отдавна не се садят в градските паркове.

Джесика се опита да насочи вниманието си върху цветята, но присъствието на Бен я разсейваше. Тя реши да измъкне ръката си от неговата, макар че никак не ѝ се щеше.

Двамата седнаха на една пейка и Бен отново взе ръката ѝ.

— Трябва да ти призная нещо, Джесика.

Тя смутено го погледна.

— Да, Бен?

— Внукът ти Питър не е единственият ударен от мълния.

Сърцето на Джесика подскочи.

— Сигурно си прав.

— От много силна мълния. — Той прокара палец по дланта ѝ.

— И много ненадейна — добави тя.

Те размениха усмивки и не казаха нищо повече, но всеки знаеше какво става в сърцето на другия.

— Бих искала да направим нещо — каза Джесика след кратко мълчание.

— Аз също — отвърна Бен.

Отново се възцари тишина. Накрая Джесика леко се изкашля и уточни:

— За децата.

Бен усети на свой ред да се изчервява.

— О, да! За децата.

— Ако само можехме да ги съберем за последен път, преди да заминат!

— Мислиш, че това ще помогне ли? — замислено изрече Бен.

Джесика се обърна към него.

— Да. А също така съм сигурна, че и те го знаят. Точно затова на всяка цена избягват срещата. Усещат, че ако още веднъж се видят, няма да могат вече да се разделят.

— Искаш от внука си да направи голяма жертва, Джесика. Той се отъждествява с „Форчън Ентърпрайзис“.

— Нима може да се обърне към компанията си, когато е тъжен или самотен? Ще му даде ли неговата компания любовта, нежността и спокойствието, от които Питър се нуждае? Ще може ли да сподели с нея радостите си и ще му достави ли тя топлина и удоволствие, когато нощем се върти буден в леглото?

Бен се усмихна.

— Разбирам какво искаш да ми кажеш. Често съм си мислил същото за Елизабет. Години наред избягваше всякакви връзки. И ето, че се появи Питър. Тя се превърна в нов човек.

— Не ми се ще да изпуснат този шанс — въздъхна Джесика.

Бен вдигна поглед към ясното небе.

— Ако можеше пак да се разрази някоя неочаквана буря...

— Не е много вероятно, но би било чудесно... — Тя внезапно спря и погледна Бен в очите. — О, Бен! Това е страхотна идея!

Бен изпита желание да я сграбчи в прегръдките си и да я целуне пред очите на всички. Погледът му беше прикован в устните ѝ, но смисълът на думите ѝ му убягна. Той мислеше колко прелестни са тези устни и колко безумни са намеренията му.

— Виж, Бен! — въодушевено извика Джесика и той с мъка откъсна очи от нея. Тя беше вдигнала глава и сочеше нещо високо в небето.

— Балон — каза Бен и се усмихна. Джесика също се усмихваше. Приличаше на момиченце, както беше вперила възторжен поглед в големия жълто-червен балон, който се рееше бавно в безоблачното небе.

— Нагоре и все по-нагоре в прекрасен балон! — затананика тя.

Бен нервно изрече:

— Нали не мислиш, че бихме могли...

— Ние? — изсмя се Джесика. — Не! Предпочитам да ходя по земята. Но познавам един човек, който не би устоял на разходка с балон по въздуха.

— Нещо ми подсказва, че се каниш отново да се намесиш, Джесика — поклати глава Бен.

В този миг Питър седеше в заседателната зала заедно с Опенхаймер, помощника му Джаспър и една много привлекателна русокоса архитектка — Мелани Харис. Обсъждаха идеите за преобразуването на компанията на Опенхаймер в клон на „Форчън Ентърпрайзис“.

Всъщност, Питър не можеше да мисли. Или по-скоро, мислеше само за Елизабет. В сравнение с моментите, които двамата бяха преживели заедно, тази важна сделка му се струваше безсмислена. Не изпитваше нито радост, нито щастие. Ентусиазмът и удоволствието от работата бяха изчезнали. Новият магазин на „Форчънс“... Какво означаваше това? Просто още една перла в короната на компанията му. Повече тухли, желязо и стъкло... Всичко беше толкова абсурдно и далечно!

Питър почувства нечия ръка на рамото си и се обърна. Опенхаймер разтревожено го гледаше.

— Добре ли си, Питър? Изглеждаш малко блед.

Питър се изкашля.

— Чувствам се превъзходно.

Мелани Харис съчувствено се усмихна.

— Чух, че ви е ударила мълния. Трябва доста да ви е поразтърсила.

Питър въздъхна:

— Да, така е. — Каза си, че трябва да доведе работата докрай и продължи: — Е, докъде бяхме стигнали?

Опенхаймер погледна часовника си.

— Страхувам се, че Рон и аз трябва вече да тръгваме. Имаме и друга среща. Ще ви оставя да уточните архитектурните детайли с Мелани.

Питър разсеяно кимна.

— Няма проблеми.

— Няма проблеми ли? — вдигна вежди хубавата архитектка, след като Опенхаймер и Джаспър излязоха.

— Моля? — погледна я изненадано Питър.

Мелани изключи компютъра си и се наведе към него.

— Може би ще ви се стори, че прехвърлям границите на добрия тон, но ще ви го кажа. Приличате ми на човек с прекалено много проблеми, господин Форчън.

— Нима? — засмя се той.

— Проблеми с работата, вероятно?

— Не, не — трескаво отвърна Питър.

Тя се усмихна.

— И аз така мисля.

— Наистина ли?

— Да кажем, че е женска интуиция — усмихна се Мелани. — Става въпрос за жена, нали?

Питър подхвърли саркастично:

— Не знаех, че съм толкова прозрачен.

— Искрено ли да си говорим или да се съобразя с това, че ми предстои да започна работа при вас?

— Ако се опитвате да ме ласкаете, госпожице Харис, няма да постъпите на работа при мен.

— Добре тогава. Вие сте по-прозрачен и от парче стъкло, господин Форчън.

След кратко колебание Питър каза:

— Името ѝ е Елизабет.

— И вие сте луд по нея — кимна Мелани.

— Да. Но всичко е свършено.

Чу се сигнал откъм интеркома. Мелани натисна копчето.

— Да?

— Има бележка за господин Форчън.

— Бележка ли? Защо не се качите при нас да му я предадете?

Питър се втурна към рецепцията. Искаше му се да вярва, че бележката е от Елизабет и нямаше търпение да дочака секретарката да му я донесе. Но се оказа, че бележката е от баба му. С няколко думи му обясняваше, че е изпаднала в много трудна ситуация в една градинка в

парка „Линкълн“ и настояваше Питър незабавно да отиде да ѝ помогне.

Елизабет хвърли последен поглед на опразнения кабинет. Неочаквано зад гърба ѝ изникна Уенди и попита:

— Трябва ли да направя още нещо?

Елизабет уморено я погледна.

— Не. Всичко е свършено.

Уенди подхвърли:

— Това място ще изглежда странно с нов лекар. Винаги съм го свързвала с вас.

Елизабет почувства, че всеки момент ще се разплаче, а това нямаше да бъде никак професионално. Тя се обърна с гръб към секретарката си.

— Не знам. Искам да кажа, че... В този кабинет сякаш наистина оставям част от себе си.

— Искате ли кафе? — попита Уенди със съчувствие.

— Не, благодаря. Добре съм.

— Винаги е трудно човек да си тръгне отнякъде...

— Да, така е — призна Елизабет. — Всички ще ми липсват. Ти, доктор Ейнджъл... всички.

Уенди поклати глава. Елизабет седна зад бюрото.

— Предложението на Гослин е невероятен шанс за мен. Щях да съм луда, ако го бях отхвърлила. — Тя си спомни за последната си среща с прочутия Дейвид Гослин и за смелостта си, когато му заяви, че не мисли да приеме мястото в неговата клиника.

— Помислете си за всички важни и интересни хора, с които ще се запознаете в Ню Йорк — добави ентусиазирано Уенди.

Елизабет отново огледа кабинета. Дали беше направила правилния избор? Дали просто не искаше да избяга?

— Доктор Мърчант — прекъсна мислите ѝ Уенди.

Елизабет съвсем беше забравила за секретарката си.

— Да?

— Телефонът. Звъни. Да вдигна ли аз?

Дали не беше Питър? А ако беше той, какво щеше да му каже?

Уенди вдигна слушалката.

— Кабинетът на доктор Мърчант. О, да... Тук е... Разбирам... Да, ще ѝ предам.

Елизабет попиваше всяка дума.

— Кой беше — попита тя веднага, щом Уенди затвори.

— Доктор Ейнджъл.

Елизабет се опита да прикрие разочарованието си.

— Защо не пожела да говори с мен?

— Каза, че в момента не може да говори. И че е изпаднал в голямо затруднение.

— Какво затруднение?

— Не зная, не ми каза. Само настоя да отидете и... да му помогнете.

Елизабет подозрително погледна към секретарката си.

— Сигурна ли си, че е бил Бен?

— Да, разбира се. Поръча да отидете веднага в парка „Линкълн“, до синята лагуна.

— До лагуната ли? Какво, за бога, прави Бен там?!

Уенди сви рамене.

— Не зная.

Питър бързо крачеше по алеята към лагуната. Чудеше се в какво ли затруднение е изпаднала баба му. Подухна вятър и той предвидливо хвана шапката си с ръка, за да не излети.

И точно в този момент видя един огромен красив балон, кацнал точно до лагуната. Питър се спря и го огледа отдалече, после тръгна към него. В балона нямаше никой. Наоколо също не се мяркаха хора.

Отново го обзе онова радостно чувство, както на влакчето. Чувстваше кръвта му да препуска по вените, усещаше се безгрижен и лек като перце. Изпита силното желание да направи една „разходка над луната“.

Всъщност, не отивам никъде, каза си Питър, докато се покатерваше по плетения кош на балона. Просто щеше да поседи вътре миг-два и да си представи, че се носи в облаците.

Когато стигна до алеята, водеща към лагуната, Елизабет спря да си поеме дъх. Беше тичала почти през целия път. Тя притисна към гърдите си малкото куфарче, в което бяха всичките ѝ документи. Смяташе да ги използва, ако трябваше да измъкна Бен от някаква каша.

Елизабет отново се затича. Изведнъж съгледа огромен балон. Точно до лагуната. Беше толкова красив! Никога не бе виждала такъв балон отблизо. Колко ли е романтично да се носиш във въздуха с него?!

Почувства, че я изпълва възторг. Дори се засмя на глас и бързо се обърна, за да види дали някой не я гледа. Наоколо не се виждаше никой. Тя бързо тръгна към балона. Нямаше да направи нищо чак толкова лошо, ако само се качи в него и си представи, че...

Почти беше стигнала до балона, когато видя, че в него има някой. Елизабет забави крачка и след миг зърна шапката.

— Пийт! — изкрещя тя.

Мъжът се обърна.

— Елизабет?!

Точно тогава балонът започна да се отлепя от земята.

— О, не — изохка Питър.

— Не отлитай без мен, Пийт! — Елизабет захвърли куфарчето в тревата и се спусна към него. Питър протегна ръце. Тя здраво се хвана за тях. Балонът вече се беше издигнал на педя от поляната.

— О, Пийт! — извика Елизабет.

— Дръж се, Елизабет — окуражи я Питър и я изтегли при себе си. В цялата суматоха никой от тях не усети как вятърът отново отнесе шапката.

Елизабет се отпусна в ръцете, на Питър и промълви:

— Какво правим тук, Пийт?

Той я притисна към себе си.

— Не зная, Лизи. Наистина не зная.

Очите на двамата плувнаха в щастливи сълзи и те се усмихнаха. Балонът вече беше високо в небето и продължаваше да се издига.

Загубил си шапката си, Пийт.

— Не, отървах се от нея.

— Обичам те, Пийт.

— Не заминавай за Ню Йорк, Лизи!

— Не искам да заминавам за Ню Йорк.

— Това означава ли, че си съгласна да жертваш кариерата си, за да споделиш остатъка от живота си с мен, Лизи?

— Гослин е надут педант. Няма да бъде щастлива там, Пийт. Нито някъде другаде, ако ти не си до мен.

— О, Лизи. И аз чувствам същото. Без теб всичко губи смисъла си. А когато си край мен, и невъзможното става възможно. — Той се наведе и я целуна. — Омъжи се за мен, Лизи! Направи ме най-богатия мъж на този свят.

— Аз ще бъда тази, която ще е богата, Пийт.

— Това... „да“ ли означава?

— Да! — изкрещя силно Елизабет. Гласът ѝ проехтя над дървесата. — Да, Пийт, ще се омъжа за теб.

Лицето му грейна от щастие.

— Пийт, виж — посочи надолу Елизабет.

Две фигури енергично им махаха и викаха нещо.

— Бен и Джесика! — удивено изрече тя, но учудването ѝ трая само няколко секунди. — Ах, тези подли дяволи!

— Прекрасни дяволи — поправи я Питър. — Какво казват?

— Не мога да разбера, но мога да предположа — широко се усмихна Елизабет.

— Да ги държим ли в напрежение, докато не се приземим?

Очите на Елизабет игриво просветнаха.

— Разбира се! — Изведнъж ѝ хрумна нещо и тя попита: — Имаш ли представа как се приземява това нещо, скъпи?

Питър не беше се замислял върху този въпрос. Той поклати глава.

— Не. Но съм сигурен, че две глави все ще измислят нещо.

Елизабет лукаво го погледна.

— Само главите ли?

Питър се престори на възмутен.

— Но, Елизабет!

Тя вече разкопчаваше ризата му.

Джесика засенчи очите си с ръка.

— Вече не ги виждам. Мислиш ли, че са добре?

Бен се засмя и я прегърна.

— Сигурен съм, че се чувстват направо чудесно!

Инструкторът на балона, застанал недалеч от тях, добави:

— Сигурен съм, че ще се справят. Оставих в коша указания.

Бен се изкикоти:

— Съмнявам се, че ще им потрябват.

Джесика обхвана лице между дланите си. Отново се беше изчервила.

Е, развеселено си помисли тя, ще трябва да свиквам.

Издание:

Елиз Тайлър. Любовна въртележка. В името на Пийт
ИК „Арлекин-България“, София, 1995

Американска. Първо издание

Редактор: Саша Попова

ISBN: 954-11-0308-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.